

Συντακτικό Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας

Α', Β', Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ	Πολυξένη Μπίλλα , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ	Αθανάσιος Ευσταθίου , Λέκτορας του Ιονίου Πανεπιστημίου Παύλος Νιαβής , Σχολικός Σύμβουλος Αντώνιος Βράκας , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ	Μαρία Κλειδωνάρη , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ	Σωτήριος Γκλαβάς , Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ	Ιωάννης Σταμουλάκης , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΕΞΩΦΥΛΛΟ	Πέτρος Ζουμπουλάκης , Ζωγράφος
ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ	ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Στην αξιολόγηση του πρώτου μέρους (1/3) έλαβαν μέρος
ο **Αλέξανδρος Κεσίσογλου**, Αναπληρωτής Καθηγητής Πανεπιστημίου Ιωαννίνων,
και η **Πασχαλιά Γιαννακάκη**, Σχολική Σύμβουλος

Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ II / Ενέργεια 2.2.1 / Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:
«Αναμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών και συγγραφή νέων εκπαιδευτικών πακέτων»

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
Δημήτριος Γ. Βλάχος
Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ.
Πρόεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Πράξη με τίτλο:

«Συγγραφή νέων βιβλίων και παραγωγή υποστηρικτικού εκπαιδευτικού υλικού με βάση το ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου
Αντώνιος Σ. Μπομπέτσης
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Αναπληρωτές Επιστημονικοί Υπεύθυνοι Έργου
Γεώργιος Κ. Παληός
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου
Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου
Μόνιμος Πάρεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και 25% από εθνικούς πόρους.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Πολυξένη Μπίλλα

ΑΝΑΔΟΧΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ

Συντακτικό Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας

Α', Β', Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ

	Σελ.
Πρόλογος	9
Συντομογραφίες	10
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ: Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α. ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ	13
1. Ως προς το περιεχόμενό τους 13. 2. Ως προς το ποιόν τους 13.	
3. Ως προς τη σχέση τους με άλλες προτάσεις 14. 4. Ως προς τους όρους τους 14.	
Οι ερωτηματικές προτάσεις	15
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β. ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ	18
A. Το υποκείμενο του ρήματος	18
B. Το κατηγορήμα	19
1. Τα συνδεδεμένα ρήματα 20. 2. Το κατηγορούμενο 21.	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ. ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΡΩΝ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ	23
A. Συμφωνία των κύριων όρων στην απλή πρόταση	23
1. Συμφωνία του ρήματος με το υποκείμενο 23. 2. Συμφωνία του κατηγορουμένου με το υποκείμενο 23. 3. Η γενική κατηγορηματική 23.	
B. Συμφωνία των κύριων όρων στη σύνθετη πρόταση	24
1. Συμφωνία του ρήματος με τα υποκείμενα 24. 2. Συμφωνία του κατηγορουμένου με τα υποκείμενα 25.	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ. ΟΙ ΟΝΟΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ	26
A. Οι ομοιόπτωτοι ονοματικοί προσδιορισμοί	26
1. Η παράθεση 26. 2. Η επεξήγηση 27. 3. Ο επιθετικός προσδιορισμός 28.	
4. Ο κατηγορηματικός προσδιορισμός 29.	
B. Οι ετερόπτωτοι ονοματικοί προσδιορισμοί	30
1. Η γενική ως ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός 30. 2. Η δοτική ως ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός 33. 3. Η αιτιατική ως ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός 34.	
Γ. Οι πλάγιες πτώσεις ως προσδιορισμοί επιρρημάτων, επιφωνημάτων και μορίων	34
1. Η γενική 34. 2. Η δοτική 35. 3. Η αιτιατική 36.	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε. Η ΣΥΓΚΡΙΣΗ	37
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ. ΤΟ ΑΡΘΡΟ	39
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ. ΟΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΕΣ	41

1. Οι προσωπικές αντωνυμίες 41. 2. Η οριστική ή επαναληπτική αντωνυμία *αὐτός* 41.
 3. Οι αυτοπαθείς αντωνυμίες 42. 4. Η αλληλοπαθής αντωνυμία 42. 5. Οι κτητικές αντωνυμίες 43.
 6. Οι δεικτικές αντωνυμίες 43. 7. Οι ερωτηματικές αντωνυμίες 44. 8. Οι αόριστες αντωνυμίες 45.
 9. Οι αναφορικές αντωνυμίες 45.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η. Η ΔΙΑΘΕΣΗ ΚΑΙ Η ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ 47

I. Η διάθεση του ρήματος 47

A. Τα ενεργητικά ρήματα 47

B. Τα μέσα ρήματα 48

Γ. Τα παθητικά ρήματα 51

Δ. Τα ουδέτερα ρήματα 52

II. Η σύνταξη του ρήματος 52

A. Το αντικείμενο 52

Το αντικείμενο των μεταβατικών ρημάτων 53

1. Μονόπρωτα ρήματα 54. 2. Δίπρωτα ρήματα 59.

B. Η δοτική προσωπική 62

III. Μετατροπή της ενεργητικής σύνταξης σε παθητική 63

IV. Τα απρόσωπα ρήματα και οι απρόσωπες εκφράσεις 66

1. Το υποκείμενο των απρόσωπων ρημάτων και εκφράσεων 67. 2. Η δοτική προσωπική κοντά σε απρόσωπα ρήματα και απρόσωπες εκφράσεις 68.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ. ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ 69

A. Οι χρόνοι στην οριστική 69

B. Οι ιδιαίτερες σημασίες των χρόνων στην οριστική 71

Γ. Οι χρόνοι στις άλλες εγκλίσεις, στο απαρέμφατο και στη μετοχή 75

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΟΙ ΕΓΚΛΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ ΣΤΙΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ 77

1. Η οριστική 78. 2. Η υποτακτική 79. 3. Η ευκτική 79. 4. Η προστακτική 80.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΑ. ΟΙ ΟΝΟΜΑΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ 82

I. Το απαρέμφατο 82

A. Το έναρθρο απαρέμφατο 84

B. Το άναρθρο απαρέμφατο 84

II. Η μετοχή 88

A. Τα είδη της μετοχής 89

α. Η επιθετική μετοχή 89

β. Η κατηγορηματική μετοχή 91

γ. Η επιρρηματική μετοχή 93

1. Η χρονική μετοχή 93. 2. Η αιτιολογική μετοχή 94. 3. Η τελική μετοχή 94.

4. Η υποθετική μετοχή 94. 5. Η εναντιωματική μετοχή 95. 6. Η παραχωρητική μετοχή 95.

7. Η τροπική μετοχή 95.

B. Το υποκείμενο της μετοχής 96

Γ. Συνημμένη και απόλυτη μετοχή 96

Δ. Η σύνδεση των μετοχών	97
Ε. Η ανάλυση των μετοχών σε δευτερεύουσες προτάσεις	98
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ. ΤΑ ΡΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΣΕ -τος, -τέος	99
Α. Τα ρηματικά επίθετα σε -τος	99
Β. Τα ρηματικά επίθετα σε -τέος	100
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ. ΟΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ	102
Α. Οι καθαρώς επιρρηματικοί προσδιορισμοί	102
Β. Οι πλάγιες πτώσεις ως επιρρηματικοί προσδιορισμοί	105
1. Η γενική 105. 2. Η δοτική 106. 3. Η αιτιατική 108	
Γ. Οι εμπρόθετοι επιρρηματικοί προσδιορισμοί	110
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΔ. ΤΑ ΜΟΡΙΑ	123
Τα αρνητικά ή αποφατικά μόρια	128

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ: Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α. ΤΡΟΠΟΙ ΣΥΝΔΕΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ	133
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β. ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ	134
Α. Σύνδεση με συμπλεκτικούς συνδέσμους	134
Β. Σύνδεση με διαζευκτικούς συνδέσμους	136
Γ. Σύνδεση με αντιθετικούς συνδέσμους	137
Δ. Σύνδεση με αιτιολογικούς συνδέσμους	139
Ε. Σύνδεση με συμπερασματικούς συνδέσμους	139
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ	145
Οι δευτερεύουσες προτάσεις	145
Α. Οι ονοματικές προτάσεις	146
1. Οι ειδικές προτάσεις 146. 2. Οι ενδοιαστικές προτάσεις 148.	
3. Οι πλάγιες ερωτηματικές προτάσεις 149.	
Β. Οι επιρρηματικές προτάσεις	153
1. Οι αιτιολογικές προτάσεις 153. 2. Οι τελικές προτάσεις 154.	
3. Οι συμπερασματικές προτάσεις 155. 4. Οι υποθετικές προτάσεις -	
Οι υποθετικοί λόγοι 157. 5. Οι εναντιωματικές προτάσεις 161.	
6. Οι παραχωρητικές προτάσεις 161. 7. Οι χρονικές προτάσεις 162.	
Γ. Οι αναφορικές προτάσεις	165
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ. Ο ΕΥΘΥΣ ΚΑΙ Ο ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ	172

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ: ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΛΟΓΟΥ

ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΛΟΓΟΥ	179
------------------------	-----

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

ΟΙ ΠΤΩΣΕΙΣ	187
------------------	-----

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ	190
Πίνακας Α. Το υποκείμενο	190
Πίνακας Β. Η δοτική προσωπική	191
Πίνακας Γ. Το ποιητικό αίτιο	191
Πίνακας Δ. Επιρρηματικές σχέσεις	192
Πίνακας Ε. Οι ονοματικοί προσδιορισμοί	194
Πίνακας ΣΤ. Η σύνδεση των προτάσεων	195
Ευρετήριο	197
Βιβλιογραφία	201

Ανακεφαλαιωτικοί πίνακες στο πλαίσιο των επιμέρους κεφαλαίων

Πίνακας 1. Τα είδη των προτάσεων	17
Πίνακας 2. Οι κύριοι όροι της πρότασης	22
Πίνακας 3. Η σύγκριση	38
Πίνακας 4. Οι διαθέσεις του ρήματος	66
Πίνακας 5. Οι χρόνοι του ρήματος στην οριστική	71
Πίνακας 6. Οι ιδιαίτερες σημασίες των χρόνων στην οριστική	76
Πίνακας 7. Οι εγκλίσεις στις ανεξάρτητες προτάσεις	81
Πίνακας 8. Το απαρέμφατο	87
Πίνακας 9. Η μετοχή	98
Πίνακας 10. Τα μόρια	129
Πίνακας 11. Η παρατακτική σύνδεση	141
Πίνακας 12. Εισαγωγικές λέξεις των πλάγιων ερωτήσεων μερικής άγνοιας	150
Πίνακας 13. Οι δευτερεύουσες ονοματικές προτάσεις	152
Πίνακας 14. Τα είδη των υποθετικών λόγων	160
Πίνακας 15. Οι δευτερεύουσες επιρρηματικές προτάσεις	170
Πίνακας 16. Λέξεις που εισάγουν περισσότερα από ένα είδη δευτερευουσών προτάσεων	171
Πίνακας 17. Μετατροπή του λόγου από ευθύ σε πλάγιο	175
Πίνακας 18. Τα σχήματα λόγου	184

Η **γλώσσα**, ως βασικός φορέας των διανοημάτων και εν γένει του πολιτισμού ενός λαού, αποτελεί **σύστημα** στοιχείων που βρίσκονται σε στενή σχέση αλληλεπίδρασης και αλληλεξάρτησης. Η ανάλυση της γλώσσας στα συστατικά της στοιχεία, καθώς και η περιγραφή της λειτουργίας και των σχέσεων που συνδέουν αυτά τα στοιχεία αποτελούν το αντικείμενο της «**Γραμματικής**» με την ευρεία έννοια του όρου, με την έννοια δηλαδή της γραμματικής επιστήμης.

Το **Συντακτικό** είναι το μέρος της «Γραμματικής» που εξετάζει τους τρόπους με τους οποίους συνδέονται τα γλωσσικά στοιχεία, τους κανόνες δηλαδή με τους οποίους *συντάσσονται* οι λέξεις (ή, αλλιώς, τοποθετούνται η μία δίπλα στην άλλη), προκειμένου να σχηματίσουν προτάσεις, να μεταδώσουν δηλαδή ένα γλωσσικό μήνυμα. Οι κανόνες αυτοί διαμορφώνονται και εξελίσσονται σε σχέση τόσο με το εκάστοτε ιστορικό πλαίσιο όσο και με τη γλωσσοπλαστική δύναμη των φορέων της γλώσσας, που επεμβαίνουν στην εξέλιξη της ανάλογα με την προσωπικότητά τους και τις ανάγκες του μεταβλητού επικοινωνιακού περιβάλλοντος μέσα στο οποίο εκφράζονται.

Το παρόν **Συντακτικό** δεν υπεισέρχεται σε λεπτομέρειες ή σε φιλοσοφικά και ερμηνευτικά ζητήματα που σχετίζονται με τη γλώσσα, αλλά ως **βιβλίο αναφοράς** για το μάθημα της «Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας» αποσκοπεί στο να υποστηρίξει θεωρητικά τη διδασκαλία της, προκειμένου οι μαθητές να έλθουν σε επαφή με τα συντακτικά φαινόμενα της αρχαίας ελληνικής –και συγκεκριμένα της αττικής διαλέκτου– και να αποκτήσουν την ικανότητα να κατανοούν απλά κείμενα.

Η ορολογία που χρησιμοποιείται είναι η κοινά αποδεκτή και καθιερωμένη στα σχολικά εγχειρίδια του Συντακτικού, ενώ τα διάφορα συντακτικά φαινόμενα παρουσιάζονται στο πλαίσιο φράσεων ή προτάσεων οι οποίες προέρχονται από έργα αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων. Τα παραδείγματα είναι σύντομα και εύληπτα, γι' αυτό και δε δίνεται η μετάφρασή τους, παρά μόνο στις περιπτώσεις στις οποίες το νόημά τους είναι ίσως δύσκολο να κατανοηθεί με ακρίβεια· όπου πάλι περιλαμβάνονται άγνωστες ίσως για τον μαθητή λέξεις ή φράσεις σημειώνεται η μετάφραση μόνο αυτών. Σε κάθε περίπτωση η μετάφραση δίνεται στο τέλος του παραδείγματος με μικρότερα τυπογραφικά στοιχεία μέσα σε παρένθεση. Με μικρότερα επίσης τυπογραφικά στοιχεία, αλλά μέσα σε αγκύλες, παρατίθενται διευκρινιστικά σχόλια σχετικά με τα παραδείγματα.

Τέλος, κατά την ανάλυση των συντακτικών φαινομένων της αρχαίας ελληνικής γλώσσας επιδιώκεται –μέσω παραδειγμάτων κυρίως– ο συσχετισμός τους με αντίστοιχα φαινόμενα της νέας ελληνικής, στον βαθμό που το επιτρέπουν οι μεταξύ τους αναλογίες. Η προσέγγιση αυτή αφενός συμβάλλει στην ουσιαστικότερη κατανόηση της δομής του αρχαίου ελληνικού λόγου και αφετέρου αναδεικνύει τα συντακτικά αυτά φαινόμενα σε δομικά στοιχεία της ενιαίας ελληνικής γλώσσας.

Συντομογραφίες

A / αντικ.: αντικείμενο	κτλ.: και τα λοιπά
Α.Ε.: Αρχαία Ελληνική (Γλώσσα)	κ.τ.ό.: και τα όμοια
αιτ.: αιτιατική	μτφρ.: μετάφραση
αόρ.: αόριστος	μτχ.: μετοχή
Απ.: απόδοση	Ν.Ε.: Νέα Ελληνική (Γλώσσα)
απρμφ.: απαρέμφατο	οριστ.: οριστική
βλ.: βλέπε	παρατ.: παρατατικός
γεν.: γενική	πβ.: παράβαλε
δηλ.: δηλαδή	πληθ.: πληθυντικός
δοτ.: δοτική	πρόσ.: πρόσωπο
εμπρόθ.: εμπρόθετος	προσδ.: προσδιορισμός
επιθ.: επιθετικός	π.χ.: παραδείγματος χάρη
επιρρ.: επιρρηματικός	ρ.: ρήμα
Κ / κατηγ.: κατηγορούμενο	σελ.: σελίδα
κ.ά.: και άλλα	Υ / υποκ.: υποκείμενο
κατηγορ.: κατηγορηματικός	Υπ.: υπόθεση
κ.εξ.: και εξής	υποθ.: υποθετικός
κεφ.: κεφάλαιο	υποσημ.: υποσημείωση

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ

*Οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων μὲν μόνων συνεχῶς λεγομένων οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος
οὐδ' αὖ ῥημάτων χωρὶς ὀνομάτων λεχθέντων.*

Πλάτων, Σοφιστής, 262α, 9

§ 1 Βασική μονάδα του λόγου, το πιο σύντομο δηλαδή τμήμα του που περιέχει ένα νόημα, είναι η **πρόταση**:
Λόγος ψυχῆς εἶδωλόν ἐστιν.

Η πρόταση λειτουργεί στο πλαίσιο ευρύτερων τμημάτων του λόγου. Τέτοια είναι:

- α)** Η **περίοδος**· αποτελείται από μία ή περισσότερες προτάσεις και εκφράζει ένα αυτοτελές και ολοκληρωμένο νόημα. Τελειώνει σε τελεία, ερωτηματικό, θαυμαστικό, αποσιωπητικά ή βρίσκεται ανάμεσα σε αυτά τα σημεία σίξης.
- β)** Η **ημιπερίοδος** ή **κώλων περιόδου**· αποτελείται από μία ή περισσότερες προτάσεις και εκφράζει ένα αυτοτελές αλλά όχι ολοκληρωμένο νόημα. Τελειώνει σε άνω τελεία ή βρίσκεται μεταξύ δύο άνω τελειών ή μεταξύ τελείας και άνω τελείας. Δύο ή περισσότερες ημιπερίοδοι συμπληρώνουν η μία το νόημα της άλλης και αποτελούν μία περίοδο. Για παράδειγμα, το παρακάτω χωρίο είναι μία περίοδος που αποτελείται από δύο ημιπερίόδους· η πρώτη περιλαμβάνει μία πρόταση, ενώ η δεύτερη δύο:

Καὶ ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς· ἐν δὲ ταύταις ὑποψίαί μὲν ἦσαν, φανερὰ δὲ οὐδεμία ἐφαίνετο ἐπιβουλή.

§ 2 Οι προτάσεις, όπως και στη Ν.Ε., **διακρίνονται**:

1. Ως προς το περιεχόμενό τους σε προτάσεις:

- α)** **Κρίσης**· εκφράζουν μια κρίση, μια σκέψη ή δίνουν μια πληροφορία· δέχονται άρνηση **οὐ**:
*Παλαιότατοι οὗτοι οἱ νόμοι εἰσίν.
Οὐκ ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον.
Ν.Ε.: • Το τρένο μόλις αναχώρησε. • Δεν κράτησε τον λόγο του.*
- β)** **Επιθυμίας**· εκφράζουν μια ευχή ή μια επιθυμία (προτροπή, προσταγή, παράκληση κ.τ.ό.)· δέχονται άρνηση **μή**:
*Εἶθε γενοίμην σοφός.
Μὴ θορυβεῖτε.
Ν.Ε.: • Μακάρι να βγεις νικητής. • Μην τον πιστεύεις.*
- γ)** **Επιφωνηματικές**· εκφράζουν έντονο συναίσθημα, όπως έκπληξη, θαυμασμό κ.ά.:
*Οἶα κεφαλή ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει!
Οἶα ποιεῖς, ὦ ἑταῖρε! (Μα τι κάνεις, φίλε μου!)
Ν.Ε.: Πόσο ωραία περάσαμε στην εκδρομή!*
- δ)** **Ερωτηματικές**· με αυτές διατυπώνεται μια ερώτηση (βλ. § 4).

2. Ως προς το ποιόν τους σε προτάσεις:

- α)** **Αρνητικές** ή **αποφατικές**· περιέχουν άρνηση:
*Οὐ παραιτοῦμαι.
Μὴ εἰς τὴν αὔριον ἀναβάλλου.
Ν.Ε.: • Δε θα έρθει μαζί μας. • Μην είσαι ευκολόπιστος.*
- β)** **Καταφατικές**· δεν περιέχουν άρνηση:
*Τὴν τοιαύτην δύναμιν ἀνδρείαν ἐγὼ καλῶ.
Τίς ἀγορεύειν βούλεται;
Ν.Ε.: • Να ξεκινήσουμε πρωί. • Πότε φτάσατε;*

3. Ως προς τη σχέση τους με άλλες προτάσεις σε προτάσεις:

α) Κύριες ή ανεξάρτητες: εκφράζουν ένα αυτοτελές νόημα και μπορούν να σταθούν μόνες τους στον λόγο:

Ἡ χιῶν ἐκάλυψεν πᾶν τὸ πεδίον.

Πρὸς τί με ταῦτ' ἐρωτᾷς;

N.E.: • Κάνει κρύο σήμερα. • Ποιος σου το εἶπε αυτό;

β) Δευτερεύουσες ή εξαρτημένες: δεν μπορούν να σταθούν μόνες τους στον λόγο, αλλά προσδιορίζουν μια άλλη πρόταση από την οποία και εξαρτώνται. Η πρόταση που προσδιορίζουν μπορεί να είναι κύρια ή άλλη δευτερεύουσα:

Ἐπεὶ ἦλθον οἱ κήρυκες, ἐζήτουν τοὺς ἄρχοντας. [Η δευτερεύουσα πρόταση «ἐπεὶ ... κήρυκες» εξαρτάται από την κύρια «ἐζήτουν τοὺς ἄρχοντας».]

N.E.: Δεν πήγε στην εκδρομή, γιατί είχε πυρετό.

Λέγει ὅτι μανθάνει ἃ οὐκ ἐπίσταται. [Η δευτερεύουσα πρόταση «ἃ οὐκ ἐπίσταται» εξαρτάται από τη δευτερεύουσα «ὅτι μανθάνει».]

N.E.: Λέει ότι δεν αποδέχεται ὅσα του καταλογίζουν.

4. Ως προς τους ὅρους τους σε προτάσεις:

α) Απλές: αποτελούνται μόνο από τους κύριους ὅρους, δηλαδή το υποκείμενο και το κατηγορήμα (βλ. § 9):

Τὸ φρούριον ἐφυλάττετο.

Ἡ πόλις ἀτειχιστός ἐστιν.

Ἡμεῖς ἐμαχόμεθα Λακεδαιμονίοις.

N.E.: • Το ξύλο ἔσπασε. • Ο καφές είναι πικρός. • Η Ελένη λύνει την άσκηση.

β) Σύνθετες: ἔχουν περισσότερα από ένα υποκείμενα, κατηγορούμενα ή αντικείμενα που είναι ομοιόπρωτα και συνδέονται μεταξύ τους παρατακτικά ή χωρίζονται με κόμμα:

Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης ἐκλήθησαν Διόσκουροι.

Ὅμαλή τε καὶ πλατεῖα ἡ ὁδός ἐστι.

Νίκης τε γὰρ τετυχήκαμεν καὶ σωτηρίας.

N.E.: • Η Μαρία και ο Ηλίας είναι αδέρφια. • Ο Σαίξπηρ ήταν ποιητής και δραματουργός. • Ο Νίκος παίζει κιθάρα και πιάνο.

γ) Ελλειπτικές: παραλείπονται από αυτές ένας ή περισσότεροι ὅροι, επειδή εύκολα εννοούνται από τα συμφραζόμενα ή από την κοινή γλωσσική πείρα. Ελλειπτική μπορεί να είναι κάθε πρόταση ως προς:

- Το υποκείμενο (βλ. § 11):

Ἄγαθός ἐῖ. [σύ]

N.E.: Ἐχετε δίκιο. [εσεῖς]

- Το ρήμα: μπορεί να παραλείπεται οποιοδήποτε ρήμα, συνηθέστερα όμως παραλείπεται ο τύπος *ἔστι* του ρήματος *εἶμι* στις επιφωνηματικές προτάσεις, στις παροιμίες, στα γνωμικά και στις απρόσωπες εκφράσεις (βλ. § 84α):

Οὔτος μὲν γὰρ ὕδωρ [πίνει], ἐγὼ δ' οἶνον πίνω.

Μηδὲν ἄγαν. [ποιεῖ] (Να αποφεύγεις την υπερβολή.)

Ὡς καλός μοι ὁ πάππος! [ἔστι]

Ὁ γέρων δις παῖς. [ἔστι]

Ἀνάγκη [ἔστι] μετὰ παρρησίας διαλεχθῆναι.

N.E.: • Ζέστη σήμερα. [κάνει] • Φοβερό! [εἶναι] • Ανώφελο [εἶναι] να επιμένεις.

- **Το κατηγορούμενο:**

Μέτρον αὐτῷ οὐχ ἡ ψυχὴ ἀλλ' ὁ νόμος ἐστίν. [μέτρον]

N.E.: *Εσύ είσαι θρασύς· εγώ δεν είμαι. [θρασύς]*

- **Περισσότερους του ενός ὀρους:**

Ὁ μὲν οὖν φαῦλος φίλαυτός ἐστίν· ἀλλ' οὐχ ὁ σπουδαῖος. [φίλαυτός ἐστί]

N.E.: — *Μαρία, θα έρθεις μαζί μας; — Όχι. [δε θα έρθω μαζί σας]*

δ) Επαυξημένες: περιλαμβάνουν εκτός από τους κύριους ὀρους και δευτερεύοντες. Οι δευτερεύοντες αυτοί ὀροι είναι λέξεις που συμπληρώνουν την έννοια των κύριων ὀρων, προκειμένου το περιεχόμενο της πρότασης να γίνει πιο σαφές, και ονομάζονται **προσδιορισμοί**:

απλή πρόταση: *Δαρεῖος ἀπεχώρει.*

επαυξημένη πρόταση: *Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς ἀπεχώρει.*

§ 3 Οι **προσδιορισμοί** διακρίνονται σε:

α) Ονοματικούς: είναι ονόματα (ουσιαστικά, επίθετα) ή άλλα μέρη του λόγου που έχουν θέση ονόματος και προσδιορίζουν ονόματα. Διακρίνονται σε ομοιόπτωτους (βλ. § 22) και σε ετερόπτωτους (βλ. § 30):

οἱ παλαιοὶ νόμοι – τὰς μεγάλας πόλεις – ἄξιος τιμῆς

N.E.: *το μικρό παιδί – ανάξιος λόγου*

β) Επιρρηματικούς: είναι επιρρήματα ή άλλα μέρη του λόγου, εκφράσεις ή και ολόκληρες προτάσεις με επιρρηματική σημασία και προσδιορίζουν κυρίως ρήματα (βλ. § 144):

Εἶδε τὴν γυναῖκα χαμαὶ καθημένην.

Δαρεῖος παρὰ τὰ ὄρη τῶν Ἀρμενίων ἤλαυνεν ἐπὶ Μηδίας.

N.E.: • *Κοίταζε απορημένα.* • *Περπατούσε με δυσκολία.* • *Πάω να παίξω.*

ΟΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 4 Οι **ερωτηματικές** είναι **προτάσεις κρίσης** (άρνηση **οὐ**) ή **προτάσεις επιθυμίας** (άρνηση **μή**) σε μορφή ερώτησης. Ως προς τη σχέση τους με άλλες προτάσεις διακρίνονται σε κύριες (ευθείες ερωτήσεις, βλ. § 5) και σε δευτερεύουσες (πλάγιες ερωτήσεις, βλ. § 177).

§ 5 **Ευθείες ερωτηματικές προτάσεις** ή αλλιώς **ευθείες ερωτήσεις** λέγονται οι κύριες προτάσεις με τις οποίες μια ερώτηση διατυπώνεται άμεσα από αυτόν που την υποβάλλει. Οι ερωτήσεις με τις οποίες ο ερωτών ζητεί πράγματι να μάθει κάτι ονομάζονται **πραγματικές**. Αντίθετα, οι ερωτήσεις των οποίων το περιεχόμενο δε δηλώνει πραγματική άγνοια, αλλά διατυπώνονται για να δοθεί ζωνρότητα και έμφαση στον λόγο, ονομάζονται **ρητορικές**¹:

Τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε; [πραγματική]

Τίνοι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; [ρητορική]

N.E.: • *Τι θέλετε; [πραγματική]* • *Ποιος δεν επιθυμεί την ειρήνη; [ρητορική]*

1. Όταν οι **ρητορικές** ερωτήσεις είναι **αποφατικές**, δηλώνουν έντονη προτροπή, παράκληση, προσαγή, βεβαίωση, ενώ, όταν είναι **καταφατικές**, δηλώνουν έντονη άρνηση, αποδοκιμασία, απαγόρευση ή υπόθεση:

Οὐκ ἔχθρος Φίλιππος; Οὐ βάρβαρος; [έντονη βεβαίωση]

Τίνα γὰρ χρόνον τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; [έντονη άρνηση]

§ 6 Οι ευθείες ερωτήσεις, ανάλογα με τον βαθμό άγνοιας που δηλώνουν, διακρίνονται, όπως και στη Ν.Ε., σε προτάσεις:

α) Ολικής άγνοιας:

- Εκφράζουν ερώτηση που αφορά το περιεχόμενο ολόκληρης της πρότασης.
- Δέχονται ως απάντηση είτε ένα απλό *ναι* ή *οὐ* είτε κάποια άλλη λέξη με βεβαιωτική ή αποφατική σημασία, όπως *πολύ* (*γε*), *πάνυ γε* (βεβαίως), *πάνυ μὲν οὖν / κομιδῇ μὲν οὖν* (βεβαιότατα), *οὐδαμῶς*, *οὐ δῆτα* (όχι βέβαια) κ.ά.:
— *Οὐκοῦν ψυχῇ οὐ δέχεται θάνατον; — Οὐ.*
— *Φαίνεται οὕτως ἢ οὐ;* — *Πάνυ μὲν οὖν.*

β) Μερικής άγνοιας:

- Εκφράζουν ερώτηση που αφορά ένα μέρος του περιεχομένου της πρότασης.
- Δέχονται ως απάντηση λέξη ή φράση αντίστοιχη της ερώτησης:
— *Τί φῆς; Ἄστω ἢ ξένω;* — *Ξένω.*
— *Τί ἡγῆ εἶναι τὸν σοφιστήν;* — *Ἐγὼ μὲν τοῦτον εἶναι τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα.*

§ 7 Εισαγωγή των ερωτηματικών προτάσεων

1. Οι ευθείες ερωτήσεις **ολικής άγνοιας:**

α) Όταν είναι **μονομελείς**, αποτελούνται δηλαδή από ένα μέλος-ερώτηση, δηλώνονται μόνο με τον τόνο της φωνής ή εισάγονται με ερωτηματικά μόρια, όπως *ἄρα* (άραγε), *ἄρ' οὐ*, *ἄρά γε*, *ἄρ' οὖν*, *οὐκουν* (λοιπὸν δεν), *οὐκοῦν* (λοιπὸν), *ἦ* (αλήθεια), *μὴ* (μήπως), *μὴ οὖν / μῶν* (μήπως λοιπὸν) κ.ά.:

Ἄστω ἢ κολάζων δικαίως κολάζει;

Ἄρα Λακεδαιμονίους λέγεις;

Οὐκοῦν τοῦτό γε θάνατος ὀνομάζεται, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος;

N.E.: • *Διάβασες;* • *Μήπως κουράστηκες;*

β) Όταν είναι **διμελείς**, αποτελούνται δηλαδή από δύο μέλη-ερωτήσεις, εισάγονται με τα *πότερον* - *ἢ*, *πότερα* - *ἢ* (ποιο από τα δύο;). Οι ερωτηματικές αντωνυμίες *πότερον* / *πότερα* μπορεί να παραλείπονται. Κατά τη μετάφραση συνήθως δεν τις μεταφράζουμε:

Πότερον οὖν ἐπὶ σοὶ δοκεῖ οὕτως ἢ οὐ;

Ἄ Σώκρατες, ἐγρήγορας ἢ καθεύδεις; (Σωκράτη, είσαι ζύπνιος ή κοιμάσαι;)

N.E.: *Θα έρθεις ή να φύγω;*

2. Οι ευθείες ερωτήσεις **μερικής άγνοιας** είναι **πάντοτε μονομελείς** και εισάγονται με:

α) **Ερωτηματικές αντωνυμίες**, όπως *τίς*, *πόσος*, *ποιός*, *ποδαπός*, *πηλίκος*, *πότερος*, *πόστος*, *ποσταῖος*:

Πόσοι οὖν εἰσιν οἱ δύο δις πόδες;

Τί ἐσσι πρότασις;

N.E.: *Ποιος μιλάει;*

β) **Ερωτηματικά επιρρήματα**, όπως *ποῦ*, *πῶς*, *πότε*, *πηνίκα*, *πόθεν*, *πόσον*, *πῆ*, *ποῖ*:

Πῶς δῆ, ὦ Σώκρατες, τοῦτο λέγεις;

Πόθεν οὖν ταῦτα μάθοιμεν ἄν;

N.E.: *Πότε θα τα πούμε;*

Γενική παρατήρηση

Ενδέχεται οι ερωτηματικές λέξεις (αντωνυμίες, επιρρήματα, μόρια) να βρίσκονται στη μέση ή και στο τέλος της πρότασης, όταν προτάσσονται όροι στους οποίους δίνεται έμφαση:

Τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα ἄρ' οὐ ψυχὴν φήσομεν ἔχει;

Εἰσὶ δ' οὗτοι τίνες;

N.E.: *Εσὺ τι νομίζεις;*

§ 8 Εκφορά των ερωτηματικών προτάσεων

Οι ευθείες ερωτήσεις εκφέρονται:

α) Όταν είναι **προτάσεις κρίσης**, με:

- **Οριστική**: δηλώνουν ερώτηση για το πραγματικό:

Οὐκοῦν ἀεὶ τοῦτο οὕτως ἔχει;

- **Δυνητική οριστική**: δηλώνουν ερώτηση για το δυνατόν στο παρελθόν ή για το μη πραγματικό:

Τί γὰρ ἂν καὶ ἔλεγεν;

- **Δυνητική ευκτική**: δηλώνουν ερώτηση για το δυνατόν στο παρόν ή στο μέλλον:

Οὐκοῦν διαφέροι ἂν τὸ ὄλον τοῦ παντός;

β) Όταν είναι **προτάσεις επιθυμίας**, με **απορηματική υποτακτική**: δηλώνουν απορία για το τι ή το πώς πρέπει να γίνει κάτι. Ενίοτε προτάσσονται τα *βούλει, βούλεσθε, θέλεις, θέλετε*.

Εἴπω οὖν σοὶ τὸ αἴτιον;

Βούλει οὖν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπανέλθωμεν;

ΠΙΝΑΚΑΣ 1. ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΟ	ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΟΙΟΝ	ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΧΕΣΗ ΤΟΥΣ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ	ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ
Κρίσης <i>Σωκράτης σοφὸς ἦν.</i>	Αρνητικές / Αποφατικές <i>Σωκράτει οὐκ ἤθελον πείθεσθαι.</i>	Κύριες / Ανεξάρτητες <i>Ἄπεχε αἰσχροῦν ἔργων.</i>	Απλές <i>Οἱ στρατιῶται ἐμάχοντο.</i>
Επιθυμίας <i>Γνώθι σαυτόν.</i>	Καταφατικές <i>Οἱ πολέμιοι ἀπέρχονται.</i>	Δευτερεύουσες / Εξαρτημένες <i>Ὅμολογεῖ ὅτι νοσεῖ.</i>	Σύνθετες <i>Ἄγαθος καὶ φιλόφρων εἶ.</i>
Επιφωνηματικές <i>Ὡς μέγας ἐφαίνετο!</i>			Ελλειπτικές <i>Ταῦτα λέγουσι.</i>
Ερωτηματικές <i>Τίς εἶ;</i>			Επαυξημένες <i>Ἐνίκων οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι.</i>

§ 9 Για να εκφράσουμε ένα απλό και ταυτόχρονα κατανοητό γλωσσικό μήνυμα, για να διατυπώσουμε δηλαδή μια κατανοητή πρόταση, χρειαζόμαστε δύο βασικά στοιχεία:

- α)** Το **υποκείμενο** (Υ) είναι αυτό για το οποίο γίνεται λόγος στην πρόταση.
β) Το **κατηγορημα** είναι ό,τι λέγεται στην πρόταση για το υποκείμενο (βλ. αναλυτικά § 12).
 Τα δύο αυτά απαραίτητα στοιχεία-συστατικά της πρότασης ονομάζονται **κύριοι όροι**.

Α. ΤΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

§ 10 Το **υποκείμενο του ρήματος** τίθεται πάντοτε, όπως και στη Ν.Ε., σε πώση ονομαστική. Ως υποκείμενο ενός ρήματος μπορεί να τεθεί:

- α) Ουσιαστικό ή επίθετο** που λειτουργεί ως ουσιαστικό (ουσιαστικοποιημένο επίθετο):

Ἡ πόλις τὴν εἰρήνην ἐποιεῖτο.

Οἱ πολέμιοι ἐπέτιθεντο.

N.E.: • *Το παιδί κοιμήθηκε.* • *Οι καλοί δε χάνονται.*

- β) Αντωνυμία:**

Αὐτόχθονες ὑμεῖς ἐστε.

N.E.: *Εμεῖς δε θα μείνουμε στη δεξίωση.*

- γ) Αριθμητικό** με ή χωρίς άρθρο:

Οἱ τριάκοντα πονηροὶ ἦσαν.

Πρόεδροι ἐκκληροῦντο τῶν πρυτάνεων εἷς ἐξ ἐκάστης φυλῆς.

N.E.: *Δύο βραβεύτηκαν.*

- δ) Μετοχή** πάντοτε με άρθρο:

Οἱ ἔχοντες τὴν πόλιν τῶν Κυθηρίων ἐξέλιπον τὰ τείχη.

N.E.: *Οι εργαζόμενοι δεν πληρώθηκαν.*

- ε) Απαρέμφατο** (βλ. και § 85):

Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν.

- στ) Εμπρόθετος προσδιορισμός** με ή χωρίς άρθρο:

Οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔφυγον.

Ἐσώθησαν ἀμφὶ τοὺς πεντεκαίδεκα. (περίπου δεκαπέντε)

N.E.: *Οι από πάνω μετακόμισαν.*

- ζ) Επίρρημα** με ή χωρίς άρθρο:

Εἷς τοῦτον τὸν κίνδυνον οὐκ ἐθέλουσιν οἱ νῦν ἶναί.

᾽Οψὲ ἐγγίγνετο. (Ἄρχισε να βραδιάζει.)

N.E.: *Το αύριο είναι αβέβαιο.*

- η) Λέξη ή φράση** με άρθρο (ουσιαστικοποιημένη):

Ὁ μὲν οὐχ ὑπεύθυνος ἦν.

Θειότατον ἐδόκει τὸ γνῶθι σαυτόν.

N.E.: *Το «γράφω» είναι ρήμα.*

θ) Ολόκληρη πρόταση:

Όσοι ἐδυνήθησαν ἐστρατοπεδεύσαντο.

N.E.: Όποιος θέλει μπορεί.

§ 11

Το υποκείμενο του ρήματος μπορεί να παραλείπεται:

- α)** Όταν το ρήμα της πρότασης είναι α΄ ή β΄ προσώπου, αφού από την κατάληξή του δηλώνεται ότι υποκείμενο είναι μία από τις προσωπικές αντωνυμίες *ἐγώ, σύ, ἡμεῖς, ὑμεῖς*. Ενδέχεται ωστόσο το υποκείμενο ρήματος α΄ ή β΄ προσώπου να αναφέρεται για έμφαση ή αντιδιαστολή του προς κάποιο άλλο:

Ταῦτα μὲν οὖν παραλείψω. [ἐγώ]

Ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων.

Ἐγὼ μὲν πρῶτος ὑμῶν ἔσομαι, ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων ὕστατοι.

N.E.: • Δε συμφωνώ. [εγώ] • Εγώ τον έσωσα. • Εγώ στο είπα, αλλά εσύ δε με άκουσες.

- β)** Όταν το ρήμα της πρότασης είναι γ΄ προσώπου και το υποκείμενο είναι ομόρριζο με το ρήμα (σύστοιχο υποκείμενο):

Ἐσάλπιγξε. [ὁ σαλπικτήης]

N.E.: Δε χορεύεται πια. [ο χορός]

- γ)** Στην περίπτωση των ρημάτων *λέγουσιν* ή *φασίν*, όταν ως υποκείμενο εννοείται η ονομαστική *ἄνθρωποι* ή κάτι ανάλογο:

Φασὶ δασέα τὰ ὄρη ταῦτα εἶναι. [οἱ ἄνθρωποι]

N.E.: Πώς σε λένε;

- δ)** Όταν εννοείται εύκολα από τα συμφραζόμενα. Στην περίπτωση που το ρήμα δηλώνει φυσικό φαινόμενο, ως υποκείμενο εννοούνται οι λέξεις *θεός* ή *Ζεύς*.

Ξενοφῶν ἀνέστη καὶ ἔλεξεν. [Ξενοφῶν]

Ἐν τοῖς ὄρεσι ὕει. (βρέχει)

N.E.: Το τσάι κρύωσε και δεν πίνεται. [το τσάι]

B. ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑ

§ 12

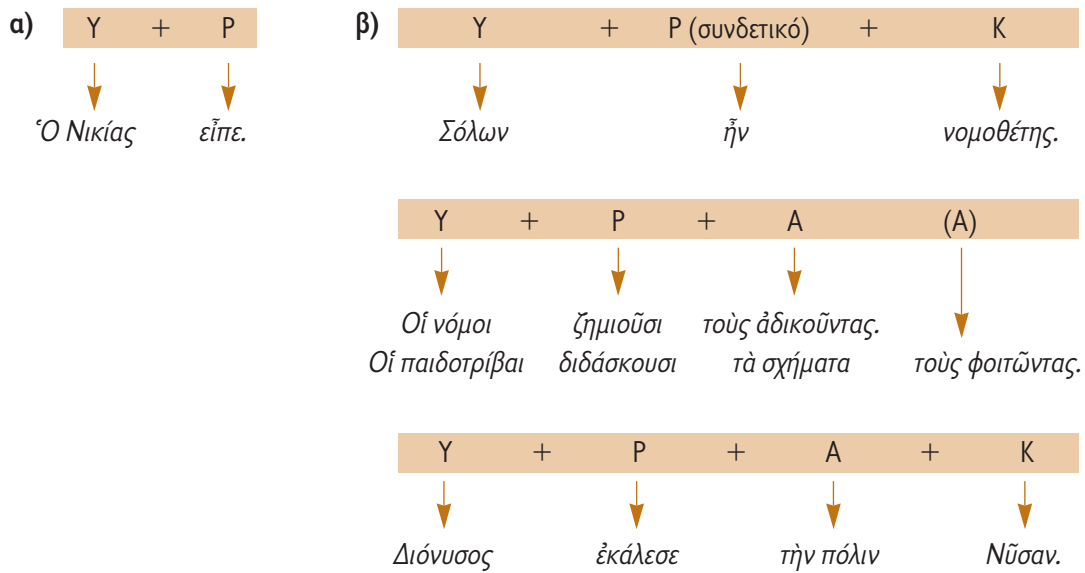
Το κατηγορημα σε μια πρόταση μπορεί να είναι:

- α) Μονολεκτικό:** αποτελείται μόνο από ένα ρήμα (Ρ): *παίζω, γράφει, λύουσιν* κτλ.

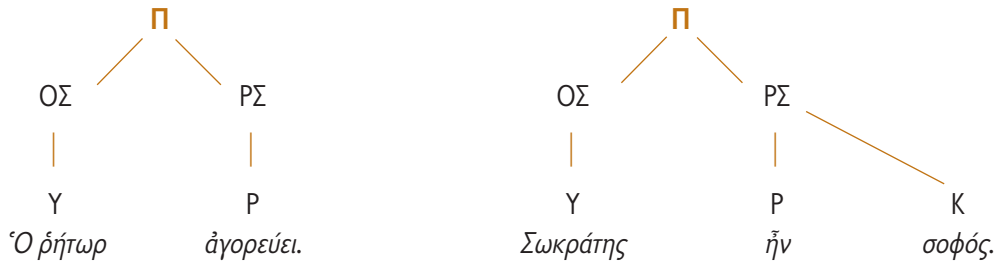
- β) Περιφραστικό:** αποτελείται από:

- Έναν τύπο του ρήματος *εἶμι* ή άλλου συνδετικού ρήματος (βλ. § 13) και ένα όνομα, επίθετο ή ουσιαστικό, που λέγεται κατηγορούμενο (Κ).
- Ένα ρήμα και το αντικείμενό του (Α).
- Ένα ρήμα, το αντικείμενο και το κατηγορούμενο του αντικειμένου.

Συνεπώς, η δομή της απλής πρότασης είναι:

- Το υποκείμενο αποτελεί το ονοματικό μέρος ή αλλιώς ονοματικό σύνολο (ΟΣ) της πρότασης (Π), ενώ το κατηγορήμα (μονολεκτικό ή περιφραστικό) αποτελεί το ρηματικό μέρος ή ρηματικό σύνολο (ΡΣ) της πρότασης:

1. Τα συνδετικά ρήματα

§ 13 Συνδετικά ονομάζονται τα ρήματα που συνδέουν το υποκείμενο ή το αντικείμενό τους με το κατηγορούμενο. Συνδετικά ρήματα είναι:

- α) Το ρήμα **εἶμι** και τα **συνώνυμά του**, όπως *γίνομαι, καθίσταμαι* (γίνομαι), *ὑπάρχω, τυγχάνω* (τυχαίνει να είμαι), *διατελῶ* (είμαι συνεχώς), *ἔφυν* (γεννήθηκα), *πέφυκα* (είμαι από τη φύση μου), *ἀποβαίνω*:

Ἡ γεωργία τέχνη **ἔστι**.

Ὁ ποταμὸς διαβατὸς **ἐγένετο**.

Πεισίστρατος τύραννος **κατέστη**.

Ἡ χώρα ἄνυδρος **ὑπάρχει**.

N.E.: • Η Μαρία **εἶναι** επιμελής. • Ο Νίκος **ἔγινε** καθηγητής. • **Γεννήθηκε** τυφλός.

- Το ρήμα *εἶμι* δεν είναι πάντοτε συνδετικό. Χρησιμοποιείται στον λόγο και με τη σημασία του «υπάρχω», οπότε λέγεται **υπαρκτικό**, αλλά και ως **απρόσωπο** με τη σημασία του «είναι δυνατόν» (βλ. § 83):

Οὐκ ἔστι μία δύναμις. (Δεν υπάρχει μόνο μία δύναμη.)

Ἔστι δὴ λοιπὸν πάντας εἰσφέρειν. (Εἶναι δυνατόν λοιπὸν ὅλοι να συνεισφέρουν.)

N.E.: Στον κήπο **εἶναι** ένα δέντρο.

β) Τα **προχειριστικά** (εκλογής σημαντικά) ρήματα, όπως *αίρουμαι* (εκλέγω, εκλέγομαι, βλ. § 82), *ἀποδείκνυμι* (καθιστώ, διορίζω), *λαγχάνω* (εκλέγομαι με κλήρο), *χειροτονῶ* (εκλέγω με ανάταση του χεριού) κ.τ.ό., τα **δοξαστικά** ρήματα, όπως *νομίζω*, *ἡγοῦμαι*, *κρίνω*, *ὑπολαμβάνω*, *φαίνομαι* κ.τ.ό., και **τα κλητικά**, όπως *καλῶ*, *λέγω*, *ὀνομάζω*, *προσαγορεύω* κ.τ.ό.:

Θηραμένης ἠρέθη πρεσβευτής.

Ὁ λόγος οὐ πιστὸς ἐφαίνετο.

Ὁ δὲ τόπος Ἀρμενία ἐκαλεῖτο.

Τὸν λόχον καὶ σίχον τινὲς ὀνομάζουσιν.

N.E.: • *Ἡ Μαρία ἐκλέχθηκε πρόεδρος.* • *Σε θεωροῦν ἔμπειρο.* • *Ὁ Ἀλέξανδρος ὀνομάστηκε Μέγας.*

2. Το κατηγορούμενο

§ 14

Κατηγορούμενο ονομάζεται το όνομα το οποίο, μέσω ενός συνδετικού ρήματος, αποδίδει στο υποκείμενο ή στο αντικείμενο μια ιδιότητα και το εντάσσει σε μια κατηγορία. Ως κατηγορούμενο μπορεί να τεθεί, όπως και στη Ν.Ε.:

α) **Όνομα** (ουσιαστικό ή επίθετο):

Ἡ πόλις φρούριον κατέστη.

Σοφοὺς νόμιζε τοὺς εὖ περὶ τῶν μεγίστων λέγοντας.

N.E.: • *Ἡ Ἀθήνα εἶναι πόλη.* • *Τον ἔκριναν ἔνοχο.*

β) Κάθε **λέξη** ή και ολόκληρη **πρόταση**, όταν λειτουργούν ως ονόματα:

Τί μὲν οὖν ἔστι μνήμη; [ανωνυμία]

Τὸ λέγειν ἄρα πράττειν ἔστιν. [απαρέμφατο]

Οὕτω Φίλιππος ἔστιν οἰοί ποτ' ἦσαν Λακεδαιμόνιοι. [πρόταση]

N.E.: • *Ποιος εἶναι αὐτός;* • *Εἶσαι ὅ,τι δηλώσεις.*

§ 15

Όταν το κατηγορούμενο έχει επιρρηματική σημασία και συνδέεται με το υποκείμενο με ένα ρήμα το οποίο συνήθως σημαίνει κίνηση ή σκόπιμη ενέργεια, ονομάζεται **επιρρηματικό κατηγορούμενο** και δηλώνει τις επιρρηματικές σχέσεις του **τρόπου**, του **χρόνου**, του **τόπου**, του **σκοπού** και της **τάξης / σειράς**: μεταφράζεται με επιρρηματική έκφραση, επιρρηματική πρόταση ή αντίστοιχο νεοελληνικό επίθετο. Μερικά από τα πιο συνηθισμένα επιρρηματικά κατηγορούμενα είναι τα ακόλουθα:

α) **Τρόπου:** *ἄθροος / ἄθροος* (μαζικά, όλοι μαζί), *ἄκων / ἀκούσιος* (χωρίς τη θέλησή του), *ἀντίος / ἐναντίος* (μετωπικά), *ἄπρακτος, ἄσμενος* (με ευχαρίστηση), *αὐτοκράτωρ* (με απόλυτη εξουσία), *αὐτόνομος, ἔκων / ἐκούσιος* (με τη θέλησή του), *ὑπόσπονδος* (κατόπιν συμφωνίας):

Οἱ Πλαταιῆς ἐχώρουν ἄθροοι. (Οἱ Πλαταιεῖς προχωροῦσαν ὅλοι μαζί.)

Ἄσμενοι τὰς συμφορὰς τὰς ὑμετέρας ὄρωσιν.

Ὁ μὲν ἀδικῶν ἔκων ἀδικεῖ, ὁ δὲ ἀδικούμενος ἄκων ἀδικεῖται.

N.E.: *Ἀκουγε ἀμίλητος.*

β) **Χρόνου:** *γέρων, ἐνιαύσιος* (ετήσιος), *νέος, ὄρθριος* (τα ξημερώματα), *σκοταῖος* (τη νύχτα), *τριταῖος* (την τρίτη ημέρα):

Κατέβαινον εἰς τὰς κώμας ἀπὸ τοῦ ἄκρου ἤδη σκοταῖοι.

Ἀπὸ δὲ τῆς μάχης τριταῖος ἀφικνεῖται Ἀλέξανδρος ἐπὶ τὸν Ἴστρον.

N.E.: *Ἦρθε πρωινός-πρωινός.*

γ) Τόπου: ἐφέστιος (στο σπίτι), θαλάσσιος, πελάγιος (στο ανοιχτό πέλαγος), ὑπαίθριος:
 Ἄνήγοντο δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς Χίου **πελάγιοι**.
 Οἱ δὲ ἄλλοι σκηνοῦμεν **ὑπαίθριοι**.

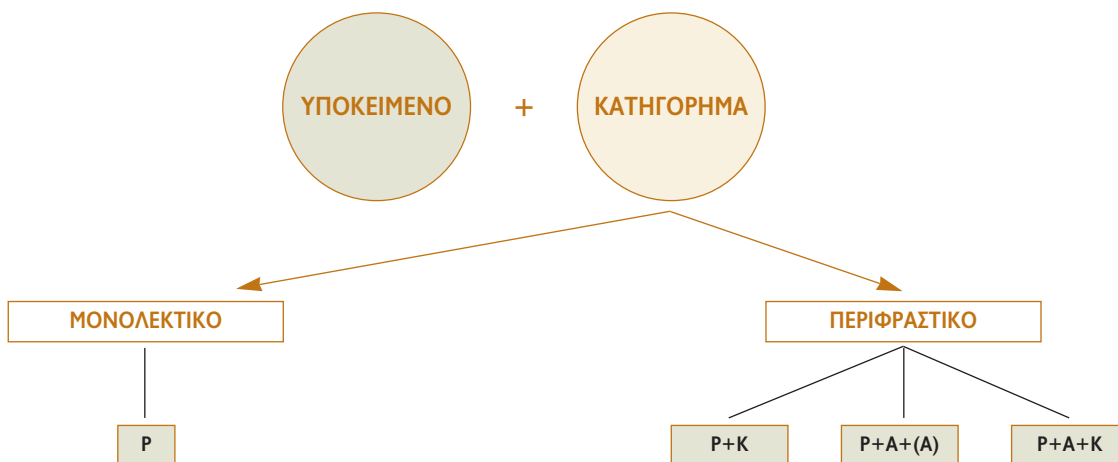
δ) Σκοπού: βοηθός, εἰρηνοποιός, πρεσβευτής, στρατηγός, σύμβουλος, φύλαξ:
 Κερκυραίοις **βοηθοὶ** ἦλθομεν.
 Ἡ πόλις, ὅταν ἠσυχίας ἐπιθυμήσῃ, **εἰρηνοποιούς** ἡμᾶς ἐκπέμπει.
Ν.Ε.: Πῆγε **φύλακας** σε σχολεῖο.

ε) Τάξης / σειράς: πρῶτος, δεύτερος, ὕστερος, ὕστατος, τελευταῖος:
Πρῶτος δὲ πάντων Φειδῶν Ἀργεῖος νόμισμα ἔκοψεν.
 Ὁ δὲ Ἱπποκράτης **ὕστερος** ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸ Δῆλιον.
Ν.Ε.: Ἐφτασε **τελευταίος**.

§ 16 Ὄταν το κατηγορούμενο αποδίδει στο υποκείμενο προληπτικά μια ιδιότητα, δηλαδή μια ιδιότητα η οποία στην ουσία είναι το **αποτέλεσμα** της πράξης που δηλώνει το ρήμα της πρότασης, ονομάζεται **προληπτικό κατηγορούμενο** ή **κατηγορούμενο του αποτελέσματος**: συνδέεται με το υποκείμενο μέσω ενός ρήματος που δηλώνει εξέλιξη, μεταβολή ή αύξηση του υποκειμένου, όπως *αἴρωμαι* (υψώνομαι), *αὐξάνομαι*, *διδάσκομαι*, *ἐκπνέω* (φυσώ), *παρασκευάζομαι*, *ῥέω*, *τρέφομαι* κ.τ.ό., και μεταφράζεται στη Ν.Ε. με συμπερασματική πρόταση:

Μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ Φίλιππος ἠϋξῆται.
 Τὴν πόλιν παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην **αὐταρκεστάτην**.
 Ὁ Ἄσωπος ποταμὸς **μέγας** ἔρρῆη.
Ν.Ε.: Ο Νίκος σπουδάζει **μουσικός**.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2. ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

Α. ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΡΩΝ ΣΤΗΝ ΑΠΛΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

1. Συμφωνία του ρήματος με το υποκείμενο

§ 17 Το ρήμα συμφωνεί με το υποκείμενό του στο πρόσωπο και στον αριθμό:

Ἐγὼ κρίνω.

Ἑμεῖς ὄρατε.

Οἱ παῖδες μανθάνουσιν.

N.E.: • *Εγὼ ταξιδεύω.* • *Εμεῖς σπουδάζουμε.*

- Όταν το υποκείμενο του ρήματος είναι ουδέτερου γένους και πληθυντικού αριθμού, ενδέχεται το ρήμα να τίθεται στο γ' ενικό πρόσωπο. Το φαινόμενο αυτό ονομάζεται **απτική σύνταξη** και δεν απαντά στη N.E.:

Τὰ παιδιά παίζει.

Ταῦτα καλά ἐστί.

2. Συμφωνία του κατηγορούμενου με το υποκείμενο

§ 18 Το κατηγορούμενο:

- α)** Αν είναι επίθετο, μετοχή, αριθμητικό ή αντωνυμία, συμφωνεί με το υποκείμενο στο γένος, στον αριθμό και στην πτώση:

*Ἡ ἐλπίς ἀπέβη **ματαία**.*

*Οὔτοι ἦσαν **οἱ φεύγοντες** τὸν ἔλεγχον.*

N.E.: • *Το πάτωμα είναι **ξύλινο**.* • [αλλά και:] *Εσεῖς εἰστε **η υπεύθυνη**;* [πληθυντικός ευγενείας]

- β)** Αν είναι ουσιαστικό, συμφωνεί υποχρεωτικά στην πτώση και ενδεχομένως στο γένος και στον αριθμό:

*Πολλοὶ **τραυματῖαι** ἐγένοντο.*

*Αἱ Ἀθηναί **εἶσι πόλις**.*

N.E.: • *Ο Γιάννης ἔγινε **γιατρός**.* • *Η ελικρίνεια είναι **προτέρημα**.*

- Αν το υποκείμενο είναι γένους αρσενικού ή θηλυκού και δηλώνει κάτι γενικό, το κατηγορούμενο τίθεται σε ενικό αριθμό και σε ουδέτερο γένος. Στην περίπτωση αυτή εννοούνται οι λέξεις *πρᾶγμα*, *χρῆμα* ή *κτῆμα*:

*Ἡ μεσότης **ἀσφαλέστερον**.*

Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστί.

*Αἱ μεταβολαὶ **λυπηρόν**.*

N.E.: *Η αγένεια είναι **κακό**.*

3. Η γενική κατηγορηματική

- § 19 Όταν το κατηγορούμενο είναι ουσιαστικό ή λέξη που έχει θέση ουσιαστικού, ενδέχεται να μην τίθεται σε ονομαστική, όπως το υποκείμενο της πρότασης, αλλά σε γενική, η οποία λέγεται **γενική κατηγορηματική** και διακρίνεται στα ακόλουθα είδη:

- α) Γενική κατηγορηματική κτητική**: φανερώνει τον κτήτορα:
Ἔστι μὲν τὸ ὄρος Χαλδαίων.
N.E.: Το σπίτι είναι της μητέρας.
- β) Γενική κατηγορηματική διαιρετική**: φανερώνει το σύνολο, μέρος του οποίου είναι το υποκείμενο:
Σόλων τῶν ἐπὶ σοφῶν ἐκλήθη.
N.E.: Αυτός είναι της παρέας μας. [ένας από την παρέα μας]
- γ) Γενική κατηγορηματική της αξίας**: φανερώνει την αξία που έχει το υποκείμενο:
Ἡ προῖξ ἦν ταλάντου.
N.E.: Το κουλούρι είναι των πενήντα λεπτών.
- δ) Γενική κατηγορηματική της ιδιότητας**: φανερώνει μια ιδιότητα του υποκειμένου, δηλαδή ύψος, μήκος, πλάτος, ηλικία, χαρακτήρα κτλ.:
Ὅτε ἀπέθνησεν, ἦν τριάκοντα ἐτῶν.
Τοῦτο τῶν δυναμένων ἐστίν. (Αυτό είναι γνώρισμα των ικανών.)
Τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν.
N.E.: Το πακέτο είναι του κιλού.
- ε) Γενική κατηγορηματική της ὕλης**: φανερώνει την ὕλη από την οποία είναι κατασκευασμένο το υποκείμενο:
Ὁ βωμὸς ἦν λίθου.
N.E.: [αλλά:] Η σκάλα είναι από μάρμαρο. [ή: μαρμάρη]
- στ) Γενική κατηγορηματική της καταγωγῆς**: φανερώνει την καταγωγή του υποκειμένου και τίθεται με ρήματα όπως τα *εἶμι, γίγνομαι, ἔφυν, πέφυκα*:
Θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἡλέκτρα.
N.E.: Εἶμαι της Νικολέτας. [κόρη της Νικολέτας]

B. ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΡΩΝ ΣΤΗ ΣΥΝΘΕΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

1. Συμφωνία του ρήματος με τα υποκείμενα

§ 20 Σε μια σύνθετη πρόταση με δύο ή περισσότερα υποκείμενα:

- α)** Όταν αυτά είναι του ίδιου προσώπου, το ρήμα τίθεται:
- Στον πληθυντικό αριθμό και στο πρόσωπο των υποκειμένων:
Κριτίας καὶ Ἴππόμαχος ἀπέθανον.
N.E.: Η Μαρία και η Ελένη διαβάζουν.
 - Στον ενικό αριθμό και συμφωνεί με το πλησιέστερο ή το σημαντικότερο, κατά τον ομιλητή, υποκείμενο:
Ἐστρατήγει δὲ Ἄριστεὺς καὶ Καλλικράτης.
N.E.: Γόρταζε και ο παππούς και ο εγγονός.
- β)** Όταν αυτά είναι διαφορετικών προσώπων, το ρήμα τίθεται:
- Στον πληθυντικό αριθμό και στο επικρατέστερο πρόσωπο· επικρατέστερο είναι το πρώτο πρόσωπο από το δεύτερο και το τρίτο, και το δεύτερο πρόσωπο από το τρίτο:
Ἦκομεν ἐγὼ καὶ σὺ καὶ Μέγилλος.
Σὺ καὶ Φιλοκράτης ἐγράψατε.
N.E.: • Εγώ, εσύ και ο Θωμάς θα παραμείνουμε. • Πήγαινε εσύ και ο Νίκος.

- Στον αριθμό και στο πρόσωπο του πλησιέστερου ή του σημαντικότερου, κατά τον ομιλητή, υποκειμένου:
*Οἶδα σαφῶς καὶ ἐγὼ καὶ σύ.
Βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ εἰσπίπτει εἰς τὸ στρατόπεδον.
N.E.: Συμφώνησε κι εκείνος κι εμείς.*

2. Συμφωνία του κατηγορουμένου με τα υποκείμενα

§ 21 Σε μια σύνθετη πρόταση με δύο ή περισσότερα υποκείμενα, το κατηγορούμενο τίθεται στον πληθυντικό αριθμό και στο γένος που υπαγορεύουν οι παρακάτω κανόνες:

α) Αν τα υποκείμενα είναι έμψυχα του ίδιου γένους, το κατηγορούμενο τίθεται στο γένος των υποκειμένων:

Οἷτε σφόδρα νέοι καὶ οἱ γέροντες ἀμνήμονές εἰσι.

N.E.: Μητέρα και κόρη είναι **όμοιες**.

β) Αν τα υποκείμενα είναι έμψυχα διαφορετικού γένους, το κατηγορούμενο τίθεται στο ισχυρότερο γένος των υποκειμένων· ισχυρότερο γένος είναι το αρσενικό από το θηλυκό και το ουδέτερο, και το θηλυκό από το ουδέτερο:

Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἀγαθοὶ εἰσιν.

N.E.: Ο Κώστας και η Άννα είναι **έξυπνοι**.

γ) Αν τα υποκείμενα είναι άψυχα, το κατηγορούμενο τίθεται:

- Στο γένος των υποκειμένων:

Ἄλλ' οἱ τόποι καὶ οἱ καιροὶ αἴτιοι.

N.E.: Η θάλασσα και η ακτή είναι **βρόμικες**.

- Στο ουδέτερο γένος:

Αἰδῶς καὶ φόβος ἔμφυτα ἀνθρώποις εἰσίν.

N.E.: Ο θυμός και η εκδικητικότητα είναι **επιζήμια**.

δ) Αν τα υποκείμενα είναι άλλα έμψυχα και άλλα άψυχα, το κατηγορούμενο τίθεται:

- Στο γένος των εμψύχων:

Ἡ μὲν τύχη καὶ Φίλιππος ἦσαν τῶν ἔργων κύριοι.

N.E.: **Υπεύθυνοι** γι' αυτό ήταν οι φίλοι και η ευπιστία του.

- Στο ουδέτερο γένος:

Ἡ καλλίστη πολιτεία καὶ ὁ κάλλιστος ἀνὴρ λοιπὰ ἂν ἡμῖν εἴη διελεθεῖν. (μας μένει να περιγράψουμε)

N.E.: Αἰνστάιν και ευφυΐα είναι **ταυτόσημα**.

➤ Σπάνια σε μια σύνθετη πρόταση με δυο ή περισσότερα υποκείμενα, το κατηγορούμενο τίθεται στο γένος και στον αριθμό του πλησιέστερου υποκειμένου:

Οὔτε πλῆθος οὔτε ἰσχύς ἐστὶν ἡ ποιοῦσα τὰς νίκας ἐν τῷ πολέμῳ.

Α. ΟΙ ΟΜΟΙΟΠΤΩΤΟΙ ΟΝΟΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

§ 22 Οι ομοιόπτωτοι ονοματικοί προσδιορισμοί είναι ονόματα ή άλλα μέρη του λόγου που έχουν θέση ονόματος και προσδιορίζουν ονόματα με τα οποία βρίσκονται στην ίδια πτώση. Οι ομοιόπτωτοι ονοματικοί προσδιορισμοί:

α) Όταν είναι ουσιαστικά ή άλλη λέξη σε θέση ουσιαστικού, διακρίνονται σε:

- παράθεση·
- επεξήγηση.

β) Όταν είναι επίθετα ή άλλη λέξη σε θέση επιθέτου, διακρίνονται σε:

- επιθετικό προσδιορισμό·
- κατηγορηματικό προσδιορισμό.

1. Η παράθεση

§ 23 **Παράθεση** ονομάζεται ο ομοιόπτωτος προσδιορισμός¹ που αποδίδει στον όρο δίπλα στον οποίο τίθεται (*παρατίθεται*) ένα κύριο και γνωστό γνώρισμα. Η παράθεση μπορεί να αναλυθεί σε δευτερεύουσα αναφορική πρόταση:

Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἔλεξε τοιάδε. [ὁς ἦν βασιλεὺς]

Ἄλλοι δὲ πρὸς Πάρνηθα τὸ ὄρος ὤρμησαν.

Ν.Ε.: Αυτή είναι η κ. Νίκη, η **δασκάλα**. [που είναι δασκάλα]

Η παράθεση είναι έννοια ευρύτερη, γενικότερη από αυτήν την οποία προσδιορίζει.

► Ως παράθεση μπορεί να τεθεί και γενική κύριου ονόματος με άρθρο, όταν εννοείται ένα από τα ουσιαστικά *υἱός, θυγάτηρ, σύζυγος, δοῦλος*:

Ἦγεῖτο Νικάνωρ ὁ Παρμενίωνος. [ὁ υἱὸς Παρμενίωνος]

§ 24 Η παράθεση προσδιορίζει:

α) Ουσιαστικά:

Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, τῆς θυγατρὸς, λαμπρὸν ἱερὸν ἐν Ἐλευσίῃ ἦν.

Ν.Ε.: Η Μαρία, η **φίλη** μου, ἀρίστευσε.

1. Κάποιες φορές η παράθεση μπαίνει σε γενική πτώση, ενώ η λέξη που προσδιορίζει βρίσκεται σε άλλη πτώση. Τότε λέγεται **γενική παραθετική** και προσδιορίζει:

α) Επίθετα που ισοδυναμούν με γενική ουσιαστικού και δηλώνουν προέλευση, καταγωγή ή ύλη, όπως τα επίθετα *πατρῶος [τοῦ πατρὸς], μητρῶος [τῆς μητρός], Ἀθηναῖος [ἐξ Ἀθηνῶν], χρυσοῦς [ἐκ χρυσοῦ]* κ.ά.:

Ἀθηναῖος εἶ, πόλεως τῆς μεγίστης.

β) Τις κτητικές αντωνυμίες *ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος*:

Τὴν ἡμετέραν αὐτῶν χώραν διαφθείρομεν.

β) Αντωνυμίες:

Ἔχομεν ἡμεῖς **οἱ Πέρσαι** ὄπλα. (εμεῖς που είμαστε Πέρσες)

N.E.: Εσύ, **ο ἐξυμνος**, τι ἔχεις να πεις τώρα;

γ) Ολόκληρες προτάσεις: στην περίπτωση αυτή η παράθεση εκφράζει μια κρίση για το περιεχόμενό τους και κανονικά προτάσσεται, γι' αυτό λέγεται **προεξαγγελτική παράθεση**². Ως προεξαγγελτικές παραθέσεις χρησιμοποιούνται λέξεις, φράσεις ή και ολόκληρες αναφορικές προτάσεις, όπως:

• τὸ πάντων δεινότατον (το πιο τρομερό απ' όλα, το πιο σπουδαίο)	• τὸ πάντων μέγιστον (το μεγαλύτερο απ' όλα, το πιο σπουδαίο)
• τὸ ἐναντίον / τοῦναντίον (το αντίθετο)	• σημείον δὲ / τεκμήριον δὲ (απόδειξη)
• τὸ ἔσχατον / τὸ τελευταῖον	• τὸ τοῦ Ὀμήρου (ὅπως λέει ο Ὀμηρος)
• τὸ θαυμαστότερον (το πιο παράδοξο)	• τὸ τῆς παροιμίας (ὅπως λέει η παροιμία)
• τὸ καινότατον (το πιο πρωτοφανές)	• ὃ δὲ πάντων δεινότατόν ἐστι (πράγμα το οποίο είναι πιο φοβερό απ' όλα) κ.τ.ό.
• τὸ λεγόμενον (ὅπως συνήθως λένε)	

Καὶ τὸ λεγόμενον, τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά. (Και, ὅπως λένε συνήθως, τα καλά είναι πράγματι δύσκολα.)

Καὶ τὸ μέγιστον, ἐφοβεῖτο.

Ἄλλοι πάντων δεινότατόν ἐστι, τοὺς ἄλλους ὀλιγαρχικοὺς ἀποκαλεῖ.

N.E.: • **Περίεργο!** Πῶς και δεν ἤρθε; • **Και το σπουδαιότερο**, με εξαπάτησε!

2. Η επεξήγηση

§ 25

Επεξήγηση ονομάζεται ο ομοιόπρωτος προσδιορισμός που διασαφηνίζει την αόριστη και γενική έννοια του ὀρου τον οποίο προσδιορίζει. Ὁ ὀρος αυτός μπορεί να είναι ουσιαστικό ή ἄλλη λέξη, ὅπως αντωνυμία, κυρίως δεικτική, ή επίρρημα, κυρίως το ὦδε ή το οὕτω. Στη μετάφραση η επεξήγηση μπορεί να αποδοθεῖ με το «δηλαδή»:

Ὁ βασιλεὺς Πausανίας ἐπορεύετο εἰς τὴν Βοιωτίαν.

Ἀνέβησαν εἰς τὸ ὄρος τὴν Ἰστώνην.

Ἐγὼ τοῦτο λέγω, ὡς τὸ γνῶναι σωφρονίζει.

Οὕτω διακείμεθα, ὅτε μὲν γελῶντες, ὅτε δὲ δακρύνοντες.

N.E.: • Πῆγε στο νησί του, **τὴν Ἴο**. • Αυτό έγινε, **με γέλασε**. • Ἐτσι το εἶπα, **γι' αστεῖο**.

Η επεξήγηση είναι έννοια μερικότερη από αυτήν την οποία προσδιορίζει.

§ 26

Ως επεξήγηση μπορεί να τεθεί, εκτός από ουσιαστικό, και ἄλλη λέξη, ολόκληρη πρόταση ή ουσιαστικό με το ρήμα λέγω στην ίδια πῶση με τη λέξη που προσδιορίζει ή σε αιτιατική ως αντικείμενο του λέγω:

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. [απαρέμφατο]

Τοῦτο θεωρεῖτε, εἰ τάληθῆ λέγω. [πρόταση]

Τὸν παῖδα δεῖξει μητρί τ', Ἐριβοία λέγω. (Θα δείξει το παιδί και στη μητέρα, στην Ερίβοια εννοῶ.)

2. Μια ἄλλη ιδιόζουσα μορφή παράθεσης είναι η **επιμεριστική παράθεση**. Εκφέρεται συνηθέστερα με τις λέξεις **μέν, δὲ** κ.ά. και δηλώνει τα μέρη στα οποία επιμερίζεται το σύνολο των προσώπων ή πραγμάτων που δηλώνει η λέξη την οποία προσδιορίζει η επιμεριστική παράθεση: Ἰμεῖς οἰκεῖτε τὴν πόλιν, **οἱ μὲν** οὕτως ὀρῶντες, **οἱ δ'** οὕτω ποιοῦντες.

Προσέκρουσ' ἀνθρώπῳ πονηρῷ, Ἄνδροτίωνα λέγω.

N.E.: • Αυτό θέλω, **να προσέχεις**. • Το είδα πάλι χτες βράδυ, **το όνειρο ενωώ**.

3. Ο επιθετικός προσδιορισμός

§ 27

Επιθετικός προσδιορισμός ονομάζεται ο ομοιόπτωτος προσδιορισμός που αποδίδει μια **μόνιμη** ιδιότητα στο ουσιαστικό που προσδιορίζει. Ο επιθετικός προσδιορισμός, ο οποίος είναι συνήθως επίθετο, συμφωνεί με το ουσιαστικό που προσδιορίζει στο γένος, στον αριθμό και στην πτώση:

Πλεῖστοι καὶ μέγιστοι ποταμοὶ ῥέουσιν ἐκ τῶν μεγίστων ὀρῶν. (βουνών)

§ 28

Εκτός από επίθετο, ως επιθετικός προσδιορισμός τίθεται:

α) Αντωνυμία:

Οἱ στρατιῶται οἱ ὑμέτεροι ἄνδρες ἐγένοντο ἀγαθοί.

N.E.: **Κάτι** καλό ετοιμάζει.

β) Αριθμητικό:

Οἱ ἔννεα ἄρχοντες κληροῦσι τοὺς δικαστάς.

N.E.: Έχω **δύο** αδέρφια.

γ) Μετοχή επιθετική (βλ. § 121):

Οἱ χειροτονούμενοι στρατηγοὶ δέκα ἦσαν.

N.E.: Οι **αλλοιωμένες** τροφές είναι επικίνδυνες.

δ) Ουσιαστικό που δηλώνει ηλικία, εθνικότητα, επάγγελμα, αξίωμα κ.ά.:

νέος ἄνθρωπος – Πέρσης τριήραρχος – ἄνδρες Ἀθηναῖοι

ἄνδρες δικασταὶ – ἀνὴρ στρατηγός

N.E.: Έλληνας **υπουργός** – **γιατρός** ἄνθρωπος

ε) Κύριο γεωγραφικό όνομα με άρθρο, όταν αυτό μπαίνει μπροστά από τον όρο που προσδιορίζει και συμφωνεί με αυτόν στο γένος και στον αριθμό:

ὁ Εὐφράτης ποταμὸς – ἡ Στυμφαλὶς λίμνη – τὸ Πήλιον ὄρος

N.E.: ο **Πηνειός** ποταμός – **το Αἰγαίο** πέλαγος

στ) Επίρρημα ή εμπρόθετος προσδιορισμός με άρθρο:

Τὴν πλησίον χώραν διῆλθεν.

Τὰς ἡδονὰς θήρευε τὰς μετὰ δόξης.

N.E.: • **Τα πίσω** δωμάτια είναι βορινά. • **Ο από κάτω** όροφος νοικιάστηκε. • [αλλά και:] Είναι παιδί **με θάρρος**.

ζ) Γενική πτώση ουσιαστικού ή αντωνυμίας με άρθρο:

Ὁ τῶν ἰππέων ἄρχων ἵππαρχος λέγεται.

Φωκεῖς τὰς πόλεις τὰς αὐτῶν παρέδωσαν.

η) Δευτερεύουσα αναφορική πρόταση (βλ. § 192.3):

Ἐποιοῦντο διαβάσεις ἐκ τῶν φοινίκων οἱ ἦσαν ἐκπεπτωκότες. [ἐκ τῶν ἐκπεπτωκῶτων φοινίκων]

N.E.: Πέταξαν τα μήλα **που σάπισαν**. [τα σάπια]

Γενικές παρατηρήσεις

α) Ένα ουσιαστικό είναι δυνατόν να προσδιορίζεται από περισσότερους από έναν επιθετικούς προσδιορισμούς. Στην περίπτωση αυτή μπορεί:

- Να προσδιορίζουν ο καθένας χωριστά το ουσιαστικό, οπότε χωρίζονται μεταξύ τους με κόμμα ή συνδέονται με σύνδεσμο:

Ἐφόρει χιτῶνα πορφυροῦν, ποδήρη, στολιδωτὸν τὰ κάτω.

Ἄδύνατόν ἐστι πονηρὸν ὄντα καλοῦς κάγαθοῦς φίλους κήσασθαι.

N.E.: Είναι σπίτι μικρό, βολικό και φτηνό.

- Να προσδιορίζει ο ένας από αυτούς την έννοια που συναποτελούν το ουσιαστικό με το άλλο επίθετο, οπότε παρατάσσονται χωρίς κόμμα ή σύνδεσμο (επάλληλοι επιθετικοί προσδιορισμοί):

Πολλὰς ἄλλας ἀνομίας κατ' αὐτῶν ἐλογοποίησαν.

N.E.: Πάρε τη μικρή καφέ τσάντα.

β) Πολλές φορές το ουσιαστικό που προσδιορίζει ο επιθετικός προσδιορισμός παραλείπεται, γιατί εύκολα εννοείται από τη συνήθη χρήση του. Τότε ο επιθετικός προσδιορισμός παίρνει στον λόγο τη θέση του παραλειπόμενου ουσιαστικού και μπορεί ως ουσιαστικό πια να έχει δικό του επιθετικό προσδιορισμό. Συνήθεις ουσιαστικοποιημένοι επιθετικοί προσδιορισμοί είναι:

οἱ ἀθάνατοι [θεοί]

οἱ θνητοὶ [ἄνθρωποι]

ὁ δίκαιος [ἄνηρ]

οἱ τριάκοντα [τύραννοι]

οἱ Ἀθηναῖοι [πολιταί]

ἡ δεξιὰ / ἡ ἀριστερὰ [χειρ]

ἡ ταχίστη / ἡ εὐθεία [δόδος]

ἡ τριήρης [ναῦς]

ἡ ὑστεραία / ἡ ἐπιούσα [ἡμέρα]

ἡ μουσικὴ / ἡ ῥητορικὴ [τέχνη]

τὸ παρὸν / τὸ παρελθὸν / τὸ μέλλον [ἔτος]

τὸ ναυτικὸν / τὸ ἵππικὸν [στράτευμα] κ.ά.

Οἱ καλοὶ κρατιστεύουσιν. (υπερέχουν)

Τὸ ἵππικὸν εἰς τὸ πεδῖον οὐ κατέβαινεν.

N.E.: Οι φίλοι στις δυσκολίες φαίνονται.

4. Ο κατηγορηματικός προσδιορισμός

§ 29

Κατηγορηματικός προσδιορισμός ονομάζεται ο ομοιόπρωτος προσδιορισμός που αποδίδει μια παροδική ιδιότητα στο ουσιαστικό που προσδιορίζει. Ως κατηγορηματικοί προσδιορισμοί χρησιμοποιούνται χωρίς άρθρο επίθετα, αντωνυμίες ή μετοχές που προσδιορίζουν έναρθρα ουσιαστικά:

Κατέλαβον τὴν πόλιν ἐρήμην. [ἡ πόλη ἦταν ἐρημη τη στιγμή της κατάληψής της]

Ἐλευθέραις ταῖς ψυχαῖς ἐπολιτεύοντο.

Ἀλέξανδρος προὔχῳρει συντεταγμένῳ τῷ στρατῷ.

N.E.: • Τον άκούγα με το στόμα ανοιχτό. • Κοίταζε με τα μάτια δακρυσμένα.

➤ Οι λέξεις **πᾶς, ἅπας, σύμπας, ὅλος, ἄλλος, ἕκαστος, αὐτός, ἄκρος, μέσος, ἔσχατος**, όταν δεν έχουν άρθρο, είναι κατηγορηματικοί προσδιορισμοί σε ὄρο που υπάρχει ή εννοείται. Όταν όμως οι λέξεις αυτές είναι έναρθρες, λειτουργούν ως επιθετικοί προσδιορισμοί, ενίοτε ουσιαστικοποιημένοι, και έχουν διαφορετική σημασία:

Πάντες οἱ πολῖται μετεῖχον τῆς ἐορτῆς. [όλοι· κατηγορ. προσδ.]

αλλά: **Κοινὸν τὸν ἄδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοί.** [το σύνολο των ανθρώπων· επιθ. προσδ.]

Μόνος τῶν ἐξεταστῶν ὠμολόγει λαβεῖν ἀργύριον. [μόνος· κατηγορ. προσδ.]

ἀλλά: Ὁ φιλότιμός ἐστιν ὁ μόνος βουλόμενος τῶν ἄλλων ὑπερέχειν. [ο μοναδικός· επιθ. προσδ.]

N.E.: Ὅλος ο κόσμος το ξέρει. • Το ὅλο ζήτημα χρειάζεται διερεύνηση.

Ο κατηγορηματικός προσδιορισμός διακρίνει μια ιδιότητα ή κατάσταση από μια άλλη ιδιότητα ή κατάσταση του ίδιου προσώπου ή πράγματος, σε αντίθεση με τον επιθετικό προσδιορισμό που διακρίνει ένα πρόσωπο ή ένα πράγμα από άλλο ομοειδές.

B. ΟΙ ΕΤΕΡΟΠΤΩΤΟΙ ΟΝΟΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

§ 30

Οι **ετερόπτωτοι ονοματικοί προσδιορισμοί** προσδιορίζουν ονόματα ή άλλες λέξεις που έχουν θέση ονόματος. Δηλώνουν τη σχέση μεταξύ προσδιοριζόμενου και προσδιορισμού και βρίσκονται σε μία από τις πλάγιες πτώσεις, **γενική, δοτική, αιτιατική**.

1. Η γενική ως ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός

§ 31

Η γενική ως ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός διακρίνεται στα ακόλουθα είδη:

α) Γενική κτητική:

Ἡ πόλις ἡμῶν ἐτίμα καὶ τότε τοὺς ἀγαθοὺς.

N.E.: Το δωμάτιό μου είναι ευρύχωρο.

- Γενική κτητική είναι και η γενική κύριων ονομάτων η οποία προσδιορίζει ουσιαστικά που δηλώνουν καταγωγή ή συγγένεια, καθώς και η γενική η οποία προσδιορίζει επίθετα που δηλώνουν συγγένεια, φιλία ή έχθρα, όπως τα *οἰκείος, συγγενής, κοινός, ἱερός, ξένος* (φίλος από φιλοξενία), *φίλος, ἐπιπῆδειος* (φίλος, οικείος), *εὖνους* (φιλικός), *ἐχθρός, πολέμιος, ἐχθρικός* κ.τ.ό.:

Ἐμπεδοκλῆς **Μέτωνος** ἦν υἱός.

Ἐπιθυμεῖς φίλος **αὐτοῦ** εἶναι;

Οὗτος πολέμιος **τοῦ δήμου** τοῦ Ἀθηναίων ἦν.

N.E.: • Είναι ο αδελφός της **Ελένης**. • Οι φίλοι των **φτωχών** είναι λίγοι.

β) Γενική του δημιουργού:

Τὰ **τοῦ Ἡρακλέους** ἔργα ξὺν πόνῳ ἐγένετο.

Ἀνάγνωθι πρῶτον τὸν **Σόλωνος** νόμον.

N.E.: Αγόρασα τις «Δοκιμές» του **Σεφέρη**.

- γ) **Γενική διαιρετική**: προσδιορίζει κυρίως λέξεις που δηλώνουν ποσό ή αριθμό και συχνά επίθετα υπερθετικού βαθμού, καθώς και επίθετα ή αντωνυμίες ουδέτερου γένους:

τινὲς **τῶν ῥητόρων** – ἕκαστος **τῶν ἐν τῇ πόλει**

Πλουτοῦσι καὶ οἱ πολλοὶ **τῶν τεχνιτῶν**.

Οἱ μέγιστοι **τῶν ποταμῶν** ἐκ τῶν μεγίστων ῥέουσιν ὄρων. (βουνῶν)

Τὸ πολὺ **τοῦ Ἑλληνικοῦ** οὕτως ἐπέισθη. (των Ελλήνων)

Εἷς τοῦτο **μανίας** ἀφικόμην.

N.E.: • Δες το πρώτο μέρος του **βιβλίου**. • Τα καλύτερα των **έργων** βραβεύτηκαν. • Σε τέτοιο σημείο **μανίας** ἔφτασα.

δ) Γενική της ύλης:

ἀσπίς **χρυσοῦ** – τάλαντα **ἀργυρίου**

N.E.: παράθυρα **αλουμινίου**

ε) Γενική του περιεχομένου: προσδιορίζει συνήθως λέξη περιεκτική, όπως *ἀγέλη, ἄμαξα, ἀριθμός, ὄχλος, πλῆθος, πλοῖον, στόλος, στρατιά, σωρὸς* κ.ά.:

ὁ ὄχλος τῶν στρατιωτῶν – ἀγέλη δελφίνων – πλῆθος πολιτῶν

N.E.: αποθήκη *πυρομαχικῶν* – [αλλά και:] ποτήρι *(με) κρασί*

στ) Γενική της ιδιότητας: δηλώνει ηλικία, μέγεθος, βάρος ή άλλο ιδιαίτερο γνώρισμα του όρου που προσδιορίζει και συνοδεύεται συχνά από αριθμητικό ή από επίθετο που δηλώνει ποσό:

ὁδὸς πολλῶν ἡμερῶν – ἔργα ἀρετῆς

N.E.: παιδί *ἔξι ετών* – ποτήρι *του νερού*

ζ) Γενική της αξίας ή του τιμήματος: δηλώνει την υλική ή ηθική αξία του όρου που προσδιορίζει. Με γενική της αξίας συντάσσονται και τα επίθετα *ἄξιος, ἀνάξιος, ἀντάξιος, ἀξιόχρεως* (ἄξιος, αξιόπιστος), *ὠνητός, τίμιος, ἄτιμος* κ.τ.ό.:

οἶκος ὀκτὼ ταλάντων – δέκα μνῶν χωρίον

Κατέλιπε πέντε ταλάντων οὐσίαν. (περιουσία)

Ἔδωρήσατο φιάλην ἀργυρᾶν ἀξίαν δέκα μνῶν.

Πᾶς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος.

N.E.: • Αγόρασε εισιτήριο *εξήντα λεπῶν*. • Είναι άνθρωπος *κύρους*. • Εἶσαι ἄξιος *συγχαρητηρίων*.

Οι γενικές κτητικές, διαιρετικές, ύλης, ιδιότητας, αξίας ως ετερόπρωτοι προσδιορισμοί δεν πρέπει να συγχέονται με τις αντίστοιχες γενικές κατηγορηματικές, οι οποίες είναι κατηγορούμενα σε πώση γενική και εξαρτώνται από κάποιο συνδετικό ρήμα:

Τὸ ἱερὸν ἔστω Διός. [γεν. κατηγορηματική κτητική]

Διὸς βωμὸν ἰδρύσατο. [γεν. κτητική]

N.E.: • Το παιδί είναι *της Μαρίας*. • Το παιδί *της Μαρίας* κλαίει.

η) Γενική της αιτίας: προσδιορίζει επίθετα ή ουσιαστικά δικανικής σημασίας, όπως *αἴτιος, ἀναίτιος* (αθῶος), *ἔνοχος, ὑπαίτιος, ὑπεύθυνος, ὑπόδικος, ἀγών* (δίκη), *αἰτία* (κατηγορία), *γραφή* (έγγραφο καταγγελία), *δίκη* κ.τ.ό., καθώς και επίθετα ή ουσιαστικά που δηλώνουν κάποιο ψυχικό πάθος, όπως *εὐδαίμων, μακάριος, θαυμάσιος, φόβος, λύπη, ὀργή, χαρά, δόξα* κ.τ.ό.:

γραφή ὕβρεως – δίκη κλοπῆς

Οὐδείς ἔνοχός ἐστι λιποταξίου οὐδὲ δειλίας.

Εὐδαίμων μοι ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων.

Αἰνείας δόξαν εὐσεβείας ἐκῆσατο.

N.E.: • Κρίθηκε ἔνοχος *φόνου*. • Τον συνεπήρε η *χαρά της επιτυχίας*.

θ) Γενική υποκειμενική: προσδιορίζει ουσιαστικά ή επίθετα που δηλώνουν ενέργεια της οποίας το υποκείμενο φανερώνει η γενική:

Διὰ τάχους ἢ νίκης τῶν Ἀθηναίων ἐγίνετο. [ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι]

Καλεῖται ἡ εἴσοδος τοῦ ἄερος ἀναπνοή. [εἰσέρχεται ὁ ἀήρ]

N.E.: Η *δύση του ήλιου* τον μάγεψε. [δύει ο ήλιος]

ι) Γενική αντικειμενική: προσδιορίζει ουσιαστικά ή επίθετα που δηλώνουν ενέργεια της οποίας το αντικείμενο φανερώνει η γενική:

Διδάσκαλος τῶν παιδῶν ἐγένετο. [διδάσκει τοὺς παῖδας]

Τῆς ἀπάσης στρατιᾶς ἠγεμὼν ἦν ὁ πολέμαρχος. [ἠγεῖται τῆς στρατιᾶς]

Οἰκοδόμος ἐστὶν ποιητικὸς οἰκίας. [ποιεῖ οἰκίαν]

N.E.: Κάνει έλεγχο *τιμῶν*. [ελέγχει τις τιμές]

Με γενική αντικειμενική συντάσσονται ονόματα (ουσιαστικά ή επίθετα) ομόρριζα με ρήματα που δέχονται αντικείμενο σε γενική (βλ. § 72). Επίθετα που συντάσσονται με γενική αντικειμενική είναι κυρίως όσα σημαίνουν:

1. **Μνήμη ή λήθη**, όπως *μνήμων, ἀμνήμων, ἐπιλήσμων* κ.τ.ό.:
μνήμων τῶν εὐεργεσιῶν – ἀμνήμων τῶν κινδύνων
2. **Επιμέλεια ή αμέλεια, φειδώ** (καλή διαχείριση) ή **αφειδία**, όπως *ἐπιμελής, ἀμελής, ὀλίγωρος, φειδωλός, ἀφειδής* κ.τ.ό.:
ἐπιμελής ἀγαθῶν – ἀμελής κακῶν – ἀφειδής τοῦ βίου
N.E.: • Φάνηκε καλός οικονομός της περιουσίας. • [αλλά και:] Είναι αμελής στα ραντεβού. [εμπρόθ. της αναφοράς]
3. **Κυριότητα, εξουσία ή το αντίθετο**, όπως *ἐγκρατής, κύριος, ἀκράτωρ, ὑπήκοος* κ.τ.ό.:
Ἐγκρατής γέγονε πολλῶν χρημάτων.
Ἐν τῇ δημοκρατίᾳ κύριος ὁ δῆμος καὶ τῶν νόμων ἐστίν.
N.E.: Ἐγινε κύριος της κατάστασης.
4. **Εμπειρία ή απειρία, επιτυχία ή αποτυχία**, όπως *ἐμπειρος, ἐπιστήμων, ἄπειρος, ἀήθης* (ασυνήθιστος), *ἐπιτυχής, ἀποτυχής* κ.τ.ό.:
ἐμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων – ἄπειρος τοῦ ἀγωνίζεσθαι – ἀήθης τοιαύτης μάχης
N.E.: Ἦταν γνώστης των κινδύνων.
5. **Συμμετοχή, πλησμονή**, όπως *μέτοχος, κοινωνός, μεστός, πλήρης, ἔμπλεως* κ.τ.ό.:
μέτοχος ἐλπίδων – ἄνθρωπος παραχῆς καὶ τόλμης μεστός – κοινωνός φιλίας
Ἡ νεότης ἐλπίδος πλήρης ἐστίν.
N.E.: Απεβίωσε πλήρης ημερών.
6. **Χωρισμό, στέρηση, απομάκρυνση ή απαλλαγή**, όπως *ἀγνός, ἄγονος, ἀμέτοχος, ἄμοιρος, ἀπαίδευτος, γυμνός, ἐλεύθερος, ἐνδεής* (φτωχός), *ἔρημος, κενός, ὀρφανός* κ.τ.ό.:
ἐνδεής χρημάτων – κενός δακρύων – ὀρφανός μητρὸς
Ἔστι δὲ ὀμίχλη ἀτμώδης ἀναθυμιάσις ἄγονος ὕδατος.
N.E.: Σήμερα εἶμαι ελεύθερος υπηρεσίας.
7. **Διαφορά**, όπως *ἄλλος, ἀλλότριος, διάφορος, ἕτερος* κ.τ.ό. Η γενική που εξαρτάται από τα επίθετα αυτά χαρακτηρισρίζεται και συγκριτική:
Ἐπιστήμη ἐπιστήμης διάφορος.
Ἔτερον τὸ διδάσκειν τοῦ διαλέγεσθαι.

ια) Γενική συγκριτική: δηλώνει το πρόσωπο ή το πράγμα με το οποίο συγκρίνεται ένα άλλο όμοιό του, αποτελώντας τον β' όρο της σύγκρισης αυτής (βλ. και § 41.1). Με γενική συγκριτική συντάσσονται:

- **Επίθετα συγκριτικού βαθμού** ή επίθετα που έχουν συγκριτική σημασία, όπως *πρότερος, ὕστερος, διπλάσιος, πολλαπλάσιος* κ.τ.ό.:
Πολλῶν γὰρ χρημάτων κρείπτων ὁ παρὰ τοῦ πλήθους ἔπαινος.
Ἄναρχίας δὲ μείζον οὐκ ἔστι κακόν.
Πρότερος τοῦ λοχαγοῦ ἐπορεύετο.
Πολλαπλάσια τούτων ἐποίησε.
N.E.: • Η Ελένη είναι μεγαλύτερη μου. • Παίρνει μισθό διπλάσιο του περσινού.

- **Επίθετα υπερθετικού βαθμού**, όταν αυτό που συγκρίνεται δεν αποτελεί μέρος αυτού που δηλώνει η γενική. Στην αντίθετη περίπτωση η γενική είναι διαιρετική (βλ. § 31γ):
Ναυμαχία γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τῶν πρὸ αὐτῆς γεγένηται. [γεν. συγκριτική]
Σαγγάριος μέγιστός ἐστι τῶν ἐν Βιθυνίᾳ ποταμῶν. [γεν. διαιρετική]

2. Η δοτική ως ετερόπρωτος ονοματικός προσδιορισμός

§ 32 Η δοτική ως ετερόπρωτος ονοματικός προσδιορισμός διακρίνεται στα ακόλουθα είδη:

α) Δοτική αντικειμενική:

Τί δῆποτ' ἂν εἴη ταῦτα, ὧ Εὐθύφρων, τὰ παρ' ἡμῶν δῶρα τοῖς θεοῖς; [δίδομεν τοῖς θεοῖς]

Με δοτική αντικειμενική συντάσσονται ονόματα ομόρριζα με ρήματα που δέχονται αντικείμενο σε δοτική (βλ. § 73). Επίθετα που συντάσσονται με δοτική αντικειμενική είναι κυρίως όσα σημαίνουν:

1. **Ωφέλεια** ή **βλάβη**, όπως *ὠφέλιμος*, *βλαβερός*, *ἐπιζήμιος* κ.τ.ό.:
βλαβερὰ τῇ πόλει – ἐπιζήμια αὐτοῖς
Αὐτός τε αὐτῷ ὠφέλιμος ἐγένετο.
2. **Φιλία** ή **έχθρα**, όπως *εὐμενής*, *εὔνους*, *ἐπιτήδειος*, *φίλος*, *δυσμενής*, *δύσνους*, *ἐναντίος*, *ἐχθρός*, *πολέμιος* κ.τ.ό.:
Βασιλεὺς γὰρ καὶ τύραννος ἅπας ἐχθρὸς ἐλευθερία καὶ νόμοις ἐναντίος.
Οἱ ὅμοιοι τοῖς ὁμοίοις εὖνοί εἰσι.
Ὁ πατὴρ ὁ ἡμέτερος φίλος ἦν καὶ ἐπιτήδειος Μενεκλεῖ.
3. **Ευπείθεια** ή **υποταγή**, όπως *εὐπειθής*, *πιστός*, *ὑπήκοος*, *ἀπειθής* κ.τ.ό.:
πιστὸς τῷ δήμῳ – ἀπειθὴς τοῖς νόμοις
Πρῶτον τὸν στρατηγὸν δεῖ εὐπειθέστατον τοῖς νόμοις εἶναι.
4. **Ακολουθία** ή **διαδοχή**, όπως *ἀκόλουθος*, *διάδοχος*, *ἐπόμενος* κ.τ.ό.:
διάδοχος Κλεάνδρῳ – ἐπόμενοι τῷ ἄρχοντι
5. **Προσέγγιση** ή **μείξη**, όπως *γείτων*, *ὄμορος* (γειτονικός), *πλησίος*, *ἄμικτος* κ.τ.ό.:
Ἐγώ, ὧ ἄνδρες Ἕλληνες, γείτων οἰκῷ τῇ Ἑλλάδι.
6. **Ταυτότητα** ή **ομοιότητα**, όπως *ὁ αὐτός* (ο ίδιος), *ὅμοιος*, *παραπλήσιος*, *ἀνόμοιος* κ.τ.ό.:
Ὅμοιαν ταῖς δούλαις εἶχε τὴν ἐσθῆτα.
Πολλὰ καὶ ἀνόμοια τῇ ἐκείνου συμβουλή ἔπραπεν.
7. **Ισότητα** ή **συμφωνία**, όπως *ἴσος*, *ἰσόπαλος*, *ἰσόρροπος*, *σύμφωνος*, *ἄνισος* κ.τ.ό.:
ἰσοπαλεῖς τοῖς ἐναντίοις – σύμφωνος τῷ ὀνόματι
Σοὶ οὐδεὶς ἴσος.
8. «**Ἀρμόζει**» ή «**ταϊριάζει**» και **τα αντίθετα**, όπως *ἄρμόδιος*, *πρεπώδης*, *ἀνάρμοστος*, *ἀπρεπής* κ.τ.ό.:
Μέθῃ φύλαξιν ἀπρεπέστατον. (στους φύλακες)

9. Τέλος, με δοτική αντικειμενική συντάσσονται επίθετα σύνθετα με τις προθέσεις **ἐν, σύν**, όπως *ἔμφυτος, ἐντριβής, σύμφυτος, συμφυής, σύμμαχος* κ.τ.ό.:

Ἡ τύχη οὐκ ἔστι σύμμαχος τοῖς μὴ δρωῖσι.

Ἐμφυτα ἦν ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις.

β) Δοτική της αναφοράς: προσδιορίζει επίθετα, όπως *ἀσθενής, δεινός, καλός, δυνατός, εὐπροσήγορος* (γλυκομίλητος, προσηνής), *ἱκανός, ἰσχυρός, τραχύς, φοβερός, ταχύς* κ.τ.ό.:

ἀσθενής τῷ σώματι – ταχύς τοῖς ποσὶ – εὐπροσήγορος τῷ λόγῳ

N.E.: Τα συνώνυμα των ονομάτων που στην Α.Ε. συντάσσονται με δοτική απαντούν στη Ν.Ε. με γενική ή εμπρόθετο προσδιορισμό:

βλαβερὸς γὰρ τὴν υγείᾳ – ὅμοιος με τὸν ἀδελφὸ τοῦ – διάδοχος τοῦ βασιλιά

3. Η αιτιατική ως ετερόπρωτος ονοματικός προσδιορισμός

§ 33

Η αιτιατική που προσδιορίζει ετερόπρωτα ένα όνομα δηλώνει αναφορά και μεταφράζεται «ως προς» ή «στο»:

Τυφλὸς τὰ τ' ὤτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἶ.

Ἕλληνες τὸ γένος – ταχύς τοὺς πόδας – φιλοτιμότατος τὴν γνώμην

► Συχνές **αιτιατικές της αναφοράς** είναι οι λέξεις: *τὸν ἀριθμόν, τὸ βάθος, τὸ εὖρος, τὸ μέγεθος, τὸ μῆκος, τὸ πλῆθος, τὸ ὕψος* κ.τ.ό.:

Πύργος στερεὸς ᾧκοδόμηται, σταδίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ εὖρος.

Τεῖχος πλίνθινον ᾧκοδόμητο, τὸ μὲν εὖρος πενήκοντα ποδῶν, τὸ δὲ ὕψος ἑκατόν.

N.E.: • Αγόρασε ὑφασμα δύο μέτρα **φάρδος**. • [αλλά και:] Το ὑφασμα εἶναι καλὸ **στο φάρδος**.

Γ. ΟΙ ΠΛΑΓΙΕΣ ΠΤΩΣΕΙΣ ΩΣ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ, ΕΠΙΦΩΝΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΡΙΩΝ

1. Η γενική

§ 34

Η γενική ως προσδιορισμός επιρρημάτων μπορεί να είναι:

α) Γενική διαιρετική: προσδιορίζει επιρρήματα:

1. **Τοπικά**, όπως *ἄνω, ποῦ, ὅπου, οὔ* (όπου), *οὐδαμοῦ* (πουθενά), *πανταχοῦ* (παντού), *αὐτοῦ, ἐνταῦθα, ἔνθα* (εκεί όπου), *πολλαχοῦ* (σε πολλά μέρη/σημεία), *πόθεν* (από ποιο μέρος;) κ.τ.ό.:

οὐδαμοῦ τῆς Ἰλιάδος – πολλαχοῦ τοῦ ὄρους – πανταχοῦ τῆς γῆς

Τίς σοι πατήρ καὶ πόθεν τῶν δῆμων;

N.E.: Ἐπεσε καταμεσῆς **τοῦ δρόμου**.

2. **Χρονικά**, όπως *ὀψέ* (αργά), *πότε*, *πηνίκα* (ποια ώρα;), *τηνικαῦτα* (τότε ακριβώς) κ.τ.ό.:

Ὅψέ τῆς ἡμέρας ἦν. (Ἦταν αργά το απόγευμα.)

3. **Ποσοτικά**, όπως *ἅπαξ, δῖς, τρίς, ποσάκις* (πόσες φορές;), *πολλάκις* κ.τ.ό.:

Ἄγει τὰ τέκνα εἰς τὴν θάλατταν πολλάκις τῆς ἡμέρας.

β) Γενική της αναφοράς: προσδιορίζει επιρρήματα **τροπικά**, όπως *εὖ, καλῶς, μετρίως, ὡς, πῶς, ἱκανῶς, οὕτως* κ.τ.ό., τα οποία συνοδεύουν ρήματα, όπως *ἔχω, ἦκω, κεῖμαι*:

Βασιλεὺς πῶς ἔχει παιδείας; (Σε ποιο επίπεδο βρίσκεται ο βασιλιάς όσον αφορά την παιδεία;)

Ἡ Κέρκυρα καλῶς παράπλου κεῖται. (Η Κέρκυρα βρίσκεται σε καλή θέση ως προς τον παράπλου.)

γ) Γενική της αξίας: προσδιορίζει επιρρήματα των οποίων το αντίστοιχο επίθετο συντάσσεται με γενική της αξίας (βλ. § 31ζ). Τέτοια επιρρήματα είναι τα *ἀξίως, ἀναξίως, ἀνταξίως* κ.τ.ό.:

Ὁ νόμος ἀξίως ἐπαίνου γέγραπται.

N.E.: Φέρθηκε ἀντάξια *της φήμης του*.

δ) Γενική αντικειμενική: προσδιορίζει επιρρήματα των οποίων το αντίστοιχο επίθετο συντάσσεται με γενική αντικειμενική (βλ. § 31ι). Τέτοια επιρρήματα είναι τα *ἀπείρως, ἐμπείρως, ἀμελῶς, ἐπιμελῶς, ἀφειδῶς, ἐγκρατῶς, ἀκρατῶς* κ.τ.ό.:

Ἀπείρως ἔχει τῆς τοιαύτης παιδείας.

ε) Γενική συγκριτική: δηλώνει τον β' όρο της σύγκρισης (βλ. § 41.1) και προσδιορίζει επιρρήματα συγκριτικού βαθμού ή και επιρρήματα θετικού βαθμού με συγκριτική σημασία:

Ἦρεσεν οὖν μοι καὶ ἐν τῷ μύθῳ ὁ Προμηθεὺς μᾶλλον τοῦ Ἐπιμηθέως. (περισσότερο από τον Επιμηθέα)

Τιμᾶσθε διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. (σε μεγαλύτερο βαθμό από τους άλλους ανθρώπους)

στ) Γενική της αφετηρίας, του χωρισμού: δηλώνει τοπική ή χρονική αφετηρία, το τοπικό δηλαδή ή το χρονικό σημείο από το οποίο αρχίζει κάτι. Προσδιορίζει επιρρήματα που δηλώνουν απομάκρυνση, χωρισμό ή προσέγγιση, όπως *ἔξω, ἐκτός, πόρρω / πρόσω* (μακριά), *ἐντός, εἴσω, ἐγγύς, πλησίον, πέραν, μακράν, ἐναντίον, ὀπισθεν, ἐκατέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, μεταξύ, ἔμπροσθεν, κρύφα, λάθρα* (κρυφά) κ.τ.ό.:

ἐντὸς τῶν πυλῶν – ἔξω τῆς Ἀττικῆς

Ἐκάθειδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας. (Κοιμόνταν μέχρι αργά.)

Φαλακροῦνται οἱ ἄνθρωποι τὰ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς.

➤ Με τα επιρρήματα *κρύφα* και *λάθρα* η γενική μπορεί να θεωρηθεί και αντικειμενική:

Κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπρασσον.

Προμηθεὺς λάθρα Διὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις τὸ πῦρ.

§ 35 Η γενική ως προσδιορισμός επιφωνημάτων είναι **γενική της αιτίας**. Δηλώνει την αιτία που προκάλεσε την αναφώνηση και προσδιορίζει επιφωνήματα που δηλώνουν λύπη, αγανάκτηση, θαυμασμό, όπως *φεῦ, οἴμοι* (αλίμονο! οἴμέ!), *βαβαῖ / παπαῖ* (πα πα πα!) κ.τ.ό., καθώς και το κλητικό επιφώνημα *ὦ*:

Φεῦ τῆς ἀναιδείας. (Τι αναιδεια!)

Οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν. (Οἴμένα για τις συμφορές που με βρήκαν!)

ὦ τῆς ἀθλίας τύχης.

2. Η δοτική

§ 36 Η δοτική που προσδιορίζει επιρρήματα μπορεί να είναι:

α) Δοτική αντικειμενική: προσδιορίζει επιρρήματα των οποίων το αντίστοιχο επίθετο συντάσσεται με δοτική αντικειμενική (βλ. § 32α). Τέτοια επιρρήματα είναι τα *εὐμενῶς, δυσμενῶς, δυσκόλως, χαλεπῶς* (δύσκολα), *ἐπομέ-*

νως, ἐξῆς, ἐφεξῆς (κατά σειρά), ἀκολούθως, ὁμολογουμένως, ὁμοίως, συμφώνως, ἅμα, ὁμοῦ, διαφόρως, ἐναντίως, ὠφελίμως, χρησίμως κ.τ.ό.:

Δυσμενῶς **αὐτοῖς** ἔχουσιν. (Εἶναι εχθρικοί προς αυτούς.)

Ὅμοίως **ἐκεῖνῳ** ἐφιλοσόφουν.

Τὸ ὕδωρ ἐπίνετο ὁμοῦ **τῷ πηλῷ**. (μαζί με τον πηλό)

Ἐναντίως ἅπασι **τοῖς νόμοις** βεβίωκε.

β) Δοτική της αναφοράς: προσδιορίζει τροπικά επιρρήματα που εκφέρονται μαζί με το ρήμα ἔχω:

Οὕτως ἔχει ταῦτα **τῇ φύσει**. (ὡς προς τη φύση)

γ) Δοτική του ποσού (του μέτρου ή της διαφοράς, πβ. § 152ζ)· δηλώνει ποσοτική διαφορά και προσδιορίζει επιρρήματα συγκριτικού (σπάνια υπερθετικού) βαθμού, καθώς και επιρρήματα θετικού βαθμού με συγκριτική σημασία:

ὀλίγῳ μακρότερα – **ὄσω** μάλιστα – **οὐ πολλοῖς ἔτεσιν** ὕστερον – **πολλῷ** διαφερόντως

3. Η αιτιατική

§ 37 Η αιτιατική προσδιορίζει:

α) Ομοτικά μόρια (δηλώνουν ὄρκο, επίκληση), ὅπως εἶναι το **νῆ** και το **μὰ** (βλ. §§ 155.2, 159.12):

Εὖ γε νῆ **τὴν Ἥραν** λέγεις, ᾧ Ἴππία.

Οὐκ οἶδα μὰ **Δία** ἔγωγε.

N.E.: *Μα τον Θεό, δεν το περίμενα.*

β) Τροπικά επιρρήματα που εκφέρονται με το ρήμα ἔχω· ονομάζεται **αιτιατική της αναφοράς:**

Ἄεὶ γὰρ ἔστι **τοῖς τὰ σώματα** καὶ **τὰς ψυχὰς** εὖ ἔχουσιν ἐγγὺς εἶναι τοῦ εὐτυχῆσαι.

N.E.: Τα συνώνυμα των επιρρημάτων που στην Α.Ε. προσδιορίζονται από πλάγια πτώση συντάσσονται στη Ν.Ε.

κυρίως με τις προθέσεις **ἀπό, σε, με** + αιτιατική:

πουθενά **στον κόσμο** – ἐξω **ἀπό την πόλη** – σύμφωνα **με αυτό**

Σημείωση: Βλ. συγκεντρωτικό πίνακα των ονοματικών προσδιορισμών στο Επίμετρο (πίνακας Ε).

§ 38 Η **σύγκριση** εκφέρεται με ένα λεκτικό σύνολο που αποτελείται από μία **συγκριτική λέξη** και δύο

όρους της σύγκρισης:

- Ο **πρώτος (α΄) όρος σύγκρισης** δηλώνει το πρόσωπο, το πράγμα κτλ. το οποίο συγκρίνεται με κάποιον άλλο.
- Ο **δεύτερος (β΄) όρος σύγκρισης** δηλώνει το πρόσωπο, το πράγμα κτλ. με το οποίο συγκρίνεται ο α΄ όρος:

<i>Ἡ δικαιοσύνη</i>	<i>θεοφιλέστερον</i>	<i>τῆς ἀδικίας.</i>
α΄ όρος σύγκρισης	συγκριτική λέξη	β΄ όρος σύγκρισης

§ 39 Ως **συγκριτικές λέξεις** χρησιμοποιούνται:

1. **Παραθετικά επιθέτων ή επιρρημάτων**, δηλαδή ο συγκριτικός και ο υπερθετικός βαθμός. Το υπερθετικό που χρησιμοποιείται στη σύγκριση ονομάζεται *σχετικό*, σε αντίθεση με το υπερθετικό που τίθεται στον λόγο απόλυτα, χωρίς σύγκριση, και ονομάζεται *απόλυτο υπερθετικό*:

Ἐγὼ οὖν σοφώτερος ἐκείνων γενήσομαι κατ' αὐτὸ γε τοῦτο.

*Ναυμαχία νεῶν πλήθει **μεγίστη** δὴ τῶν πρὸ αὐτῆς γεγένηται.* [σχετικό υπερθετικό]

*Τὴν κατὰ Περσῶν νίκην **τοῦ θειοτάτου** Τραϊανοῦ **ὁ σοφώτατος** Ἀρειανὸς ὁ χρονογράφος ἐξέθετο.* [απόλυτο υπερθετικό]

- Ο συγκριτικός βαθμός επιθέτου ή επιρρηματος επιτείνεται με τις λέξεις *ἔτι, μακρῶ, μᾶλλον, ὅσον, ὅσω, πολύ, πολλῶ, τοσοῦτω, ὡς* κ.τ.ό., ενώ αντίστοιχα ο υπερθετικός βαθμός επιτείνεται με τις λέξεις *δή, μακρῶ, μάλιστα, οἶον, ὅσον, ὅσω, ὅτι, πολύ, πολλῶ, ἐν τοῖς, ὡς*, καθώς και με τις εκφράσεις *ἢ δυνατόν, ὡς δυνατόν, ὡς οἶόν τε, ὡς ἂν δύνωμαι* κ.τ.ό. ή με τη γενική πληθυντικού του θετικού βαθμού:

*Ἐτερον **ἔτι μείζον** τούτου κακούργημα θεάσασθε.*

***Πολύ** τούτου **δεινότερον** φανήσεται ὁ μέλλω λέγειν.*

*Ἐαυτὸν παρασκευάζει ὅπως ἔσται **ὡς βέλτιστος**.* [απόλυτο υπερθετικό]

*Οὐκ, ὦ **κακῶν κάκιστε**, ἐξερεῖς ποτε;* [κακῶν: γεν. διαιρετική]

2. **Λέξεις με συγκριτική σημασία**, όπως *πρότερος, ὕστερος, διπλοῦς, διπλάσιος, πολλαπλοῦς, πολλαπλάσιος* κ.τ.ό.:

*Ἐψόμεθα δὲ τὴν πόλιν **διπλασίας** μὲν ἢ νῦν τὰς προσόδους λαμβάνουσαν.*

*Ἡ ἐκ πάντων φωνῆ μιᾶς ἐκάστης **πολλαπλάσιος**.*

§ 40 Ο **α΄ όρος σύγκρισης** εκφέρεται ποικιλοτρόπως:

Ἐγὼ σοῦ καλλίων ὑπάρχω. [αντωνυμία]

***Πόλεμος** ἔνδοξος εἰρήνης αἰσχροῦς αἰρετώτερος.* [ουσιαστικό]

*Οὐδὲν μᾶλλον **ἄρχειν** ἢ ἄρχεσθαι δίκαιον.* [απαρέμφατο]

§ 41 Ο **β΄ όρος σύγκρισης** εκφέρεται:

1. Με **γενική συγκριτική** (βλ. και § 31 ια), όταν είναι ουσιαστικό ή άλλη λέξη που χρησιμοποιείται ως ουσιαστικό:

*Οὐδὲν πικρότερον **τῆς ἀνάγκης**.*

*Τὸ σπουδάξιν **τοῦ παιζῖν** ἐπιπονώτερον ἔστιν.*

*Τὸ δ' ἄνω **τοῦ κάτω** καὶ τὸ πρόσθεν **τοῦ ὀπισθεν** καὶ τὸ δεξιὸν **τοῦ ἀριστεροῦ** τιμώτερον.*

2. Με το **ἢ** και **ομοιόπρωτα** ή **ομοιότροπα** με τον **α΄** όρο σύγκρισης:

Ἔμοι Σωκράτης ἐδόκει τιμῆς ἄξιος ἦν τῇ πόλει μᾶλλον ἢ θανάτου.

Ἄπαντες πλείω πεφύκαμεν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν.

Ἐβούλοντο σὺν τοῖς Ἑλλησιν μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι.

Παρατήρηση

Ο **β΄** όρος σύγκρισης:

α) Εκφέρεται σπανιότερα με τα **ἀντί / πρὸ** + γενική, **παρὰ** + αιτιατική, (**ἢ**) **πρὸς** + αιτιατική, **ἢ κατὰ** + αιτιατική, **ἢ / ἢ ὡς / ἢ ὥστε** + απαρέμφατο (ο **α΄** όρος είναι δυσανάλογα ανώτερος από τον **β΄** όρο σύγκρισης· ασύμμετρη σύγκριση), **ἢ** + ονομαστική (εννοείται το ρήμα του **α΄** όρου ή το *εἶμί*), **ἢ** + πρόταση:

Αἰρετώτερός ἐστιν ὁ καλὸς θάνατος ἀντὶ τοῦ ἀισχροῦ βίου.

Ἡλίου ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα ξυνέβησαν.

Ἐπιτάδας ἐνδεεστέρωσ ἐκάστω παρείχεν ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν. (Ο *Επιτάδας* παρείχε λιγότερη τροφή στον *καθένα* απ' όση μπορούσε.)

Βούλομαι λόγον εἰπεῖν θρασύτερον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἡλικίαν.

Ἦισθοντο αὐτὸν ἐλάττω ἔχοντα δύναμιν ἢ ὥστε τοὺς φίλους ὠφελεῖν.

Τοῖς μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγὼ παραινῶ τοιαῦτα λέγειν. [*ἢ ἐγὼ ἀκμάζω*]

Τίς ἂν καλλίων κρίσις τούτου γένοιτο ἢ ὡς ἐπολεμήσαμεν πρὸς ἀλλήλους;

β) Εκφέρεται μερικές φορές βραχυλογικά. Βραχυλογική εκφορά του **β΄** όρου σύγκρισης αποτελούν συχνά οι γενικές *τοῦ δέοντος*, *τοῦ δικαίου*, *τοῦ λόγου*, *τοῦ εἰωθότος*, *τοῦ ὄντος*, *τοῦ προσήκοντος*, *τοῦ συμφέροντος* κ.ά., οι οποίες ισοδυναμοῦν με **ἢ** + πρόταση:

Αἰρετώτερος ὁ βίος ὁ τῶν ἰδιωτευόντων ἢ τῶν τυραννούντων. [*ἢ ὁ βίος ὁ τῶν τυραννούντων*]

Οἱ ἐχθροὶ μείζους τοῦ δέοντος γεγονάσι. [*ἢ δεῖ γεγονέναι*]

Ἔτι δ' ἂν πλέον σοι τὸ ἵππικὸν τοῦ ὄντος φαίνοιτο. [*ἢ ὄντως ἦν*]

γ) Είναι δυνατόν να παραλείπεται, όταν εννοείται από τα συμφραζόμενα:

Δυνατώτεροι πράττειν οἱ δίκαιοι φαίνονται. [*τῶν ἀδίκων*]

ΠΙΝΑΚΑΣ 3. Η ΣΥΓΚΡΙΣΗ

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ	Α΄ ΟΡΟΣ ΣΥΓΚΡΙΣΗΣ	Β΄ ΟΡΟΣ ΣΥΓΚΡΙΣΗΣ
<p>Παραθετικά επιθέτων και επιρρημάτων</p> <p>Λέξεις με συγκριτική σημασία</p>	<p>ΕΚΦΕΡΕΤΑΙ:</p> <p>Με ποικίλους τρόπους</p>	<p>ΕΚΦΕΡΕΤΑΙ:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Με γενική συγκριτική • Με ἢ + ομοιόπρωτα ή ομοιότροπα με τον α΄ όρο Σπανιότερα: • ἀντί / πρὸ + γεν., παρὰ + αιτ., (ἢ) πρὸς + αιτ. ἢ κατὰ + αιτ., ἢ / ἢ ὡς / ἢ ὥστε + απαρέμφατο ἢ + ονομαστική, ἢ + πρόταση • Βραχυλογικά

§ 42 Όταν κάνουμε λόγο για **άρθρο** στην Α.Ε., εννοούμε το οριστικό άρθρο **ὁ, ἡ, τό**, το οποίο τίθεται μπροστά από ονόματα ή άλλα μέρη του λόγου που χρησιμοποιούνται ως ονόματα. Το άρθρο δεν έχει κλητική πτώση· μπροστά από την κλητική των ονομάτων χρησιμοποιείται το κλητικό επιφώνημα **ὦ**:

ἡ ναῦς – ὁ Κριτίας – οἱ Πέρσαι – τὸ ἀδικεῖν – οἱ ἀποθανόντες – ὦ Ἀθηναῖοι
Ἔτι ἐν λείπεται, τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς.

Στην Α.Ε. δεν υπήρχε αόριστο άρθρο· αόριστη αναφορά σε πρόσωπα ή πράγματα γινόταν χωρίς άρθρο. Σε αντίστοιχη περίπτωση χρησιμοποιείται στη Ν.Ε. το αόριστο άρθρο *ένας, μια, ένα*:

Ἔσπρατοπεδεύσαντο ἐν χωρίῳ λασίῳ. (σε μια πυκνόφυτη περιοχή)

Ἔνθα ἐσπὶ ποταμὸς οὐ μέγας. [ένας ποταμός]

N.E.: Ἦρθε *ένας* φίλος.

§ 43 Τα τρία γένη του οριστικού άρθρου **ὁ, ἡ, τό** χρησιμοποιούνταν στα ομηρικά έπη ως δεικτικές αντωνυμίες. Την αντωνυμική σημασία τους διατήρησαν στην απτική διάλεκτο στις εκφράσεις:

α) ὁ δὲ (και αυτός/εκείνος, αυτός/εκείνος όμως) σε κάθε γένος, αριθμό και πτώση:

Ἦσαν δ' ἡμῖν ἑπτὰ μναῖ· ὁ δὲ καὶ ταύτας λαβὼν κατεχρήσατο.

Τὸν δὲ διὰ πολλὰς εὐεργεσίας πολίτην ἐπεποίητο.

β) ὁ μὲν - ὁ δὲ (ο ένας - ο άλλος, άλλος - άλλος) σε κάθε γένος, αριθμό και πτώση:

Ὁ μὲν χρυσίον ἐπιθυμεῖ κτᾶσθαι, ὁ δὲ τιμάς.

Τῶν προτάσεων αἱ μὲν καταφατικαὶ αἱ δὲ ἀποφατικαὶ εἰσιν.

N.E.: Φταίνει και *οι μεν* και *οι δε*.

➤ Οι εκφράσεις **τὸ μὲν - τὸ δέ, τὰ μὲν - τὰ δέ, τῆ μὲν - τῆ δέ** (αφενός μεν - αφετέρου δε, άλλοτε μεν - άλλοτε δε) χρησιμοποιούνται και επιρρηματικά:

Ἐπορεύθησαν τὰ μὲν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ ἀναπαυόμενοι.

Τῆ μὲν γὰρ ἔλεγον ὀρθῶς τῆ δ' οὐκ ὀρθῶς.

γ) καὶ τόν, καὶ τήν, καὶ τοὺς (και αυτός/εκείνος) ως υποκείμενο απαρεμφάτου. Στους τύπους αυτούς αντιστοιχούν οι ονομαστικές **καὶ ὅς** (και αυτός), **καὶ ἡ** (και αυτή), **ἡ δ' ὅς** (εἶπε αυτός), **ἡ δ' ἡ** (εἶπε αυτή):

Καὶ τὸν κελεύειν καθῆραι. (Και αυτός [λένε] τον διέταξε να τον θεραπεύσει.)

Καὶ ὅς οὐκ ἤθελεν ἀποκρίνασθαι.

Γελοῖον, ἡ δ' ὅς, τόν γε φύλακα φύλακος δεῖσθαι. (να έχει ανάγκη)

Ἄλλ' ἐγώ, ἡ δ' ἡ, σαφέστερον ἐρῶ.

δ) τὸν καὶ τὸν (αυτόν κι αυτόν, τον τάδε και τον τάδε), **τὸ καὶ τὸ** (αυτό κι αυτό), **τὰ καὶ τὰ** (αυτά κι αυτά):

Καί μοι κάλει τὸν καὶ τόν.

Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ὁ ἄνθρωπος οὕτοσί, οὐκ ἂν ἀπέθανεν.

N.E.: Του εἶπα *το και το*.

ε) πρὸ τοῦ (προτού, πριν απ' αυτό, προηγουμένως):

Και ἐν τῷ πρὸ τοῦ σοὶ χρόνῳ φίλος ἦν ἀληθινός.

Ἔ Μένων, πρὸ τοῦ μὲν Θεππαλοὶ εὐδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἑλλησιν.

N.E.: Ἐλα, *προτού* φύγει. [ως σύνδεσμος]

§ 44 Το άρθρο χρησιμοποιείται για να δηλώσει:

- α)** Ένα ορισμένο και γνωστό πρόσωπο ή πράγμα (κυρίως οριστικό ή ατομικό άρθρο). Συχνά μάλιστα το οριστικό άρθρο έχει κτητική σημασία:

Ὁ ποταμὸς διαβατὸς ἐγένετο. [ο ποταμός για τον οποίο γίνεται λόγος]

Ἔϊδον ὅτι ὑγίαιεν ὁ παῖς. [το συγκεκριμένο παιδί]

Φαίνομαι οὖν δωδεκαέτης ὢν, ὅτε ὁ πατήρ ἀπέθνησκεν. [ο πατέρας μου]

N.E.: *Ἡ πῆση καθυστέρησε.* [η συγκεκριμένη πτήση]

- β)** Μια κατηγορία ειδών (γενικό ή ειδιοποιό άρθρο):

Ὁ ἄνθρωπος δίπουν ἐστί.

Ἴσοι οἱ πολῖται βούλονται εἶναι.

Δεῖ τὸν στρατηγὸν τῆς στρατηγίας ἐπιμελεῖσθαι.

N.E.: *Ὁ μαθητὴς πρέπει να εἶναι ἐπιμελής.*

Γενική παρατήρηση

Εκτός από την περίπτωση των ονομάτων που δηλώνουν κάτι αόριστο ή άγνωστο και εκφέρονται χωρίς άρθρο (βλ. § 42), το άρθρο συχνά παραλείπεται και:

- α)** Στα κύρια ονόματα, γιατί και χωρίς άρθρο δηλώνουν κάτι ορισμένο:

Θρασύβουλος καταλαμβάνει Φυλὴν.

N.E.: *Μένω στην οδό Ψυχάρη.*

- β)** Στο όνομα βασιλεὺς ή μέγας βασιλεὺς, όταν αναφέρεται στον βασιλιά των Περσών, και στο όνομα ἄστυ, όταν αναφέρεται στην Αθήνα:

Καὶ βασιλεὺς πέμπει ἐξ Λακεδαίμονα Μεγάβαζον.

Τινὲς τῶν ἐξ ἄστεως ἐφοβοῦντο. (μερικοί από αυτούς που βρίσκονταν στην Αθήνα)

- γ)** Στο όνομα πατρίς και στα ονόματα που δηλώνουν συγγένεια, όπως ἀνὴρ (ο σύζυγος), γυνή (η σύζυγος), γονεὺς, πατήρ, μήτηρ, παῖς, υἱός, ἀδελφός κ.τ.ό.:

Οὐκ ἐδύναντο καθεῦδεν ὑπὸ λύπης καὶ πόθου πατρίδων, γονέων, γυναικῶν, παίδων. (δεν μπορούσαν να κοιμηθούν)

N.E.: *Δεν υπολογίζει ούτε μάνα ούτε πατέρα.*

- δ)** Στα ονόματα που δηλώνουν χρονική περίοδο, γεωγραφικό όρο, φυσικό φαινόμενο ή ουράνιο σώμα, όπως νύξ, ἡμέρα, ἑσπέρα, θέρος, θάλασσα, ἥλιος, γῆ, σελήνη, οὐρανός κ.τ.ό.:

Ἵμεῖς δὲ ἴστε ὅθεν ἥλιος ἀνίσχει. (από πού ανατέλλει ο ήλιος)

Θύουσι ἠλίῳ τε καὶ σελήνῃ καὶ γῆ καὶ πυρὶ καὶ ὕδατι καὶ ἀνέμοισι.

N.E.: *Θα κινήσω γη και ουρανό.*

- ε)** Στα ονόματα που δηλώνουν αρετές, κακίες, αγαθά, δεινά, επαγγέλματα, επιστήμες, όπως πλοῦτος, κακία, φιλία, ἔπαινος, καλοκαγαθία, γεωργία, τέχνη, μουσική κ.τ.ό.:

Πλοῦτος κακίας μάλλον ἢ καλοκαγαθίας ὑπηρέτης ἐστί.

Ἄντικεῖται πόλεμος εἰρήνῃ.

N.E.: *Υπόσχεται να φέρει ειρήνη στον τόπο.*

§ 45 **Αντωνυμίες** ονομάζονται οι λέξεις που χρησιμοποιούνται στον λόγο αντί ονόματος, ουσιαστικού ή επιθέτου, και συνεπώς λειτουργούν στην πρόταση όπως ένα όνομα.

1. Οι προσωπικές αντωνυμίες

§ 46 Οι **προσωπικές αντωνυμίες** δηλώνουν τα τρία πρόσωπα του λόγου: το πρώτο πρόσωπο (το πρόσωπο που μιλάει), το δεύτερο πρόσωπο (το πρόσωπο στο οποίο μιλάμε) και το τρίτο πρόσωπο (το πρόσωπο για το οποίο μιλάμε).

α) Το α΄ και το β΄ πρόσωπο

Οι ονομαστικές ενικού και πληθυντικού του α΄ και του β΄ προσώπου, *ἐγώ, σύ, ἡμεῖς, ὑμεῖς*, χρησιμοποιούνται ως υποκείμενο και συνήθως παραλείπονται, επειδή δηλώνονται από τη ρηματική κατάληξη. Αντίθετα, δεν παραλείπονται, όταν υπάρχει έμφαση ή αντιδιαστολή (βλ. § 11 α):

Καλῶς εἶπες, καὶ ποιῶμεν ἃ λέγεις.

Σὺ μὲν ἴσως γινώσκεις, ἐγὼ δὲ ἄγνοῶ.

Οι πλάγιες πτώσεις ενικού αριθμού του α΄ και του β΄ προσώπου απαντούν σε δύο τύπους: *ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, σοῦ, σοί, σέ* (είναι οι τύποι που έχουν τόνο, λέγονται **δυνατοί** και χρησιμοποιούνται όταν υπάρχει έμφαση), *μου, μοι, με, σου, σοι, σε* (είναι οι εγκλιτικοί, άτονοι τύποι, ονομάζονται **αδύνατοι** και δηλώνουν το πρόσωπο χωρίς έμφαση):

Σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Δοκεῖ οὖν μοι ἀνάγκη εἶναι διηγήσασθαι σοι τὸ διήγημα τοῦτο.

N.E.: • *Εσένα ζητάνε.* • *Πες μου κάτι.*

β) Το γ΄ πρόσωπο

Η ονομαστική ενικού του γ΄ προσώπου, που δεν απαντά, και η ονομαστική πληθυντικού *σφεῖς*, που χρησιμοποιείται σπάνια, αναπληρώνονται από τις δεικτικές αντωνυμίες *ὁδε, οὗτος, ἐκεῖνος*. Όταν υπάρχει έμφαση, χρησιμοποιείται η οριστική αντωνυμία *αὐτός*. Οι τύποι των πλάγιων πτώσεων ενικού και πληθυντικού αριθμού του γ΄ προσώπου, *οὔ, οἷ / οἱ, ἔ, σφῶν, σφίσι, σφᾶς*, αναπληρώνονται συχνά από τις πλάγιες πτώσεις των αντωνυμιῶν *ὁδε, οὗτος, ἐκεῖνος, αὐτός*:

Οὔτε ὑμεῖς λέγετε ἀληθῆ οὔτε ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐστί δίκαιος.

Αὐτοὶ πρὸ τοῦ βασιλέως ἐμάχοντο. (αυτοί οι ίδιοι)

Ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτῷ εἰς τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι.

2. Η οριστική ή επαναληπτική αντωνυμία αὐτός

§ 47 Η αντωνυμία **αὐτός** χρησιμοποιείται στην Α.Ε.:

α) Ως **οριστική** σε κάθε πώση, όταν ορίζει, ξεχωρίζει με έμφαση το πρόσωπο ή το πράγμα στο οποίο αναφέρεται. Στη Ν.Ε. ως οριστικές αντωνυμίες χρησιμοποιούνται τα επίθετα *ίδιος* και *μόνος* [μου]:

Πρῶτοι οἱ κατὰ Ἀλέξανδρον καὶ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἐς τὸν ποταμὸν ἐνέβαλον.

Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, αὐτὸν Ἀριστοφάνην μαρτυροῦντα παρέξομαι.

N.E.: • *Μας δέχτηκε ο ίδιος ο υπουργός.* • *Μόνος του τα κατάφερε.*

β) Ως **επαναληπτική** στις πλάγιες πτώσεις, όταν επαναλαμβάνει πρόσωπο ή πράγμα που προαναφέρθηκε. Στη Ν.Ε. χρησιμοποιείται ο αδύνατος τύπος του τρίτου προσώπου της προσωπικής αντωνυμίας:

Καὶ ταύτη μὲν ἐνίκα Ἀλέξανδρος καὶ οἱ ἀμφ' αὐτόν.

Ἐπέδειξε Φιλίππῳ ὅτι πιστός ἐστιν αὐτῷ φίλος.

N.E.: *Αν τηλεφωνήσει η Μαρία, πες της να ξαναπάρει.*

► Η αντωνυμία *αὐτός*, όταν χρησιμοποιείται χωρίς άρθρο, είναι κατηγορηματικός προσδιορισμός (βλ. και § 29), ενώ, όταν χρησιμοποιείται με άρθρο, *ὁ αὐτός* (ο ίδιος), είναι επιθετικός προσδιορισμός ή κατηγορούμενο:

Σὺ αὐτός Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισας. [κατηγορηματικός προσδιορισμός]

Ἐγράφε καὶ ταῦτα ὁ αὐτός Θουκυδίδης Ἀθηναῖος. [επιθετικός προσδιορισμός]

Ἐγὼ μὲν οὖν ὁ αὐτός εἶμι τῇ γνώμῃ. [κατηγορούμενο]

3. Οι αυτοπαθείς αντωνυμίες

§ 48

Οι **αυτοπαθείς αντωνυμίες** βρίσκονται μόνο στις πλάγιες πτώσεις και, αντίθετα με τη Ν.Ε., εκφέρονται χωρίς άρθρο. Δηλώνουν ότι το πρόσωπο που πάσχει είναι το ίδιο με το πρόσωπο που ενεργεί. Το φαινόμενο αυτό ονομάζεται **αυτοπάθεια** ή **αντανάκλαση** και διακρίνεται σε:

α) **Ἄμεση** ή **ευθεία αντανάκλαση**: το πρόσωπο ή το πράγμα που δηλώνει η αντωνυμία είναι, εννοιολογικά, το ίδιο με το υποκείμενο του ρήματος της πρότασης. Η περίπτωση αυτή αφορά και τα τρία πρόσωπα της αυτοπαθούς αντωνυμίας:

Ταύτην ἑμαυτῷ μόνην ἠγοῦμαι σωτηρίαν.

Γινῶθι σαυτόν.

Ζεύς δὲ αὐτὸν κήρυκα ἑαυτοῦ καὶ θεῶν ὑποχθονίων τίθησι.

N.E.: *Κοιτάζει μόνο τον εαυτό του.*

β) **Ἐμμεση** ή **πλάγια αντανάκλαση**: η αυτοπαθής αντωνυμία, κυρίως αυτή του γ' προσώπου, βρίσκεται σε δευτερεύουσα πρόταση ή σε φράση που έχει απαρέμφατο ή μετοχή και το πρόσωπο ή το πράγμα που δηλώνει η αντωνυμία δεν είναι, εννοιολογικά, το ίδιο με το υποκείμενο της δευτερεύουσας πρότασης ή του απαρεμφάτου ή της μετοχής, αλλά με το υποκείμενο του ρήματος της (κύριας) πρότασης. Στην πλάγια αντανάκλαση χρησιμοποιούνται συχνά, αντί της αυτοπαθούς αντωνυμίας, οι πλάγιες πτώσεις της προσωπικής αντωνυμίας του γ' προσώπου ή της επαναληπτικής αντωνυμίας *αὐτός*:

Ὁ ἥλιος οὐκ ἐπιτρέπει τοῖς ἀνθρώποις ἑαυτὸν ἀκριβῶς ὁρᾶν. [Υ του ὁρᾶν: τοὺς ἀνθρώπους]

Καὶ ἔγραψεν ἐν διαθήκῃ τοῦτον κληρονομεῖν τῶν ἑαυτοῦ. [Υ του κληρονομεῖν: τοῦτον]

Ἦγῆσαντο ταύτην σφίσις ἔσεσθαι σωτηρίαν. [προσωπική]

Ἐφοβοῦντο μὴ ἐπιθεῖντο αὐτοῖς οἱ πολέμιοι. (μήπως τους επιτεθούν) [επαναληπτική]

4. Η αλληλοπαθής αντωνυμία

§ 49

Η **αλληλοπαθής αντωνυμία** απαντά μόνο στον πληθυντικό αριθμό και μόνο στις πλάγιες πτώσεις. Εκφέρεται χωρίς άρθρο και δηλώνει ότι δύο ή περισσότερα πρόσωπα ενεργούν και πάσχουν αμοιβαία. Αντί της αλληλοπαθούς αντωνυμίας χρησιμοποιείται συχνά η αυτοπαθής (στον πληθυντικό αριθμό). Στη Ν.Ε. ως αλληλοπαθείς αντωνυμίες χρησιμοποιούνται εκφράσεις όπως *ο ένας τον άλλον*, *μεταξύ [μας]*, *αναμεταξύ [μας]* κ.τ.ό.:

Καὶ ἀπεῖχε μὲν ἀλλήλων τὰ στρατόπεδα ὅσον ἐξήκοντα σταδίους.

Ὁμονόουν ἀλλήλους.

Ἐφιλονικήσαμεν πρὸς ἀλλήλους.

Δῆλόν ἐστι ὡς ἔστι **πρὸς αὐτοὺς** φιλία. (μεταξύ τους) [αυτοπαθής]

N.E.: • Ντρέπονται **ο ένας τον άλλον**. • «Τρώγονται» **μεταξύ τους**.

5. Οι κτητικές αντωνυμίες

§ 50 Οι **κτητικές αντωνυμίες** φανερώνουν τον κτήτορα και χρησιμοποιούνται στον λόγο ως επίθετα (με ή χωρίς άρθρο):

Περίνθιοι **τὸν ἐμὸν** πατέρα ἠδίκουν.

Ἄρ' ὁ ἀνδριάς **σόν** ἐστιν ἔργον;

N.E.: Το **δικό σου** παιδί είναι ήσυχο.

Παρατηρήσεις

α) Αντί των κτητικών αντωνυμιών *ἐός, ἐή, ἐόν*, που δε χρησιμοποιούνται από τους αρχαίους πεζογράφους, και *σφέτερος, σφέτερα, σφέτερον*, που είναι σπάνιες, χρησιμοποιείται η γενική της επαναληπτικής ανωνυμίας *αὐτὸς* ή, για έμφαση, η γενική των δεικτικών αντωνυμιών *οὗτος* και *ἐκεῖνος*:

Τὸν Νηλέα και τοὺς παῖδας **αὐτοῦ** ἀπέκτεινεν.

Ἐγκωμιάζομεν τὴν **ἐκείνων** ἀρετὴν.

β) Όταν το πρόσωπο που δηλώνει η κτητική αντωνυμία είναι το ίδιο με το υποκείμενο του ρήματος, χρησιμοποιείται για έμφαση, αντί για τους τύπους της κτητικής αντωνυμίας *ἐμός, σός, τούτου*, η γενική της αυτοπαθούς αντωνυμίας και, αντί για τους τύπους *ἡμέτερος, ὑμέτερος, τούτων, αὐτῶν, ἐκείνων*, οι τύποι *ἡμέτερος αὐτῶν, ὑμέτερος αὐτῶν, ἑαυτῶν*:

Πρὸς δὲ τὴν βουλήν τὸν ἀδελφὸν τὸν **ἐμαυτοῦ** ἔπεμψα. [τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν]

Ἐπέδειξαν και ἐν ταῖς δυστυχίαις τὴν **ἑαυτῶν** ἀρετὴν. [τὴν ἀρετὴν αὐτῶν]

γ) Όταν ο κτήτορας δε δηλώνεται με έμφαση, χρησιμοποιείται, όπως και στη N.E., η γενική των προσωπικών αντωνυμιών ως γενική κτητική:

Τὸν ἀδελφόν **μου** Ἐρατοσθένης ἀπέκτεινεν.

Ὁ πατήρ **σου** διενήνοχεν ἀπάντων. (διέφερε απ' όλους)

N.E.: Το σπίτι **μου** είναι παλιό.

6. Οι δεικτικές αντωνυμίες

§ 51 Οι **δεικτικές αντωνυμίες** φανερώνουν δείξη, αισθητή ή νοητή, και χρησιμοποιούνται είτε ως ουσιαστικά είτε ως επίθετα:

Μετὰ **τοῦτον** Θεόπομπος Ἀθηναῖος εἶπεν. [ως ουσιαστικό]

Οὐκ ἄδικος **αὕτη** ἡ ἀξίωσις ἐστιν. [ως επίθετο]

Οι βασικές δεικτικές αντωνυμίες είναι οι:

α) **ὄδε, ἦδε, τόδε**: χρησιμοποιείται για πρόσωπα ή πράγματα που βρίσκονται τοπικά ή χρονικά κοντά στον ομιλητή και συνήθως σε στενή σχέση μ' αυτόν. Σε περίπτωση νοητής δείξης, η αντωνυμία αναφέρεται συνήθως στα επόμενα:

Πρωταγόρας **ὄδε** ταῦτα ἀπεκρίνατο. (αυτός εδώ)

Ὁ δὲ ὄρκος ἔστω **ὄδε**: «ἐμμενῶ ταῖς ξυνηθῆκαις...».

N.E.: Αυτό **εδώ** έχει χαλάσει.

β) οὗτος, αὕτη, τοῦτο χρησιμοποιείται για πρόσωπα ή πράγματα που βρίσκονται τοπικά ή χρονικά κοντά στον ομιλητή, έχουν όμως στενότερη σχέση μ' αυτόν που τον ακούει. Σε περίπτωση νοητής δείξης, η αντωνυμία αναφέρεται συνήθως στα προηγούμενα:

Ἦσαν δὲ οὗτοι μισθοφόροι Ἑλληνες ἐς τριακοσίους.

Ταῦτα μὲν οὖν πάλαι νενομοθέτηται.

Οὗτος δ' Ἠγήσανδρος ἀφικνεῖται, ὃν ὑμεῖς ἴστε κάλλιον ἢ ἐγώ.

N.E.: • **Αυτό** το βιβλίο διαβάζω. • **Αυτά** συνέβησαν χθες.

➤ Η έκφραση **καὶ ταῦτα** (και μάλιστα) έχει επιρρηματική σημασία· επαναλαμβάνει και τονίζει κάτι προηγούμενο:
Ἵμεῖς δ' ὄντες Ἀθηναῖοι βάρβαρον ἄνθρωπον, καὶ ταῦτα γυναῖκα, φοβήσεσθε;

γ) ἐκεῖνος, ἐκεῖνη, ἐκεῖνο χρησιμοποιείται για πρόσωπα ή πράγματα που βρίσκονται τοπικά ή χρονικά μακριά από τον ομιλητή. Σε περίπτωση νοητής δείξης, η αντωνυμία αναφέρεται συνήθως στα προηγούμενα και σπανιότερα στα επόμενα:

Ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ παιδεύσαντες τὸ πλῆθος ἐν ἀρετῇ.

Ἄν δ' ἐκεῖνα Φίλιππος λάβῃ, τίς αὐτὸν κωλύσει δεῦρο βαδίσειν;

Οὐδ' ἐκεῖνο δῆλόν ἐστιν ἡμῖν, ὅτι ἐπὶ Χερρόνησον οὐχ ἤξει.

N.E.: *Εκεῖνη* η εποχή ήταν δύσκολη.

7. Οι ερωτηματικές αντωνυμίες

§ 52

Ερωτηματικές ονομάζονται οι αντωνυμίες με τις οποίες διατυπώνεται μια ερώτηση. Εισάγουν ερωτηματικές προτάσεις, στις οποίες έχουν θέση ονόματος:

Τίς ἦν ὁ ταῦτα γράψας; (ποιος;) [ως ουσιαστικό]

Τίνα τρόπον σοφοὶ γενησόμεθα; (με ποιον τρόπο;) [ως επίθετο]

Πότερον ἐκλείπει ἡλιος ἢ οὐ; (ποιο από τα δύο;) [ως ουσιαστικό]

Παρατηρήσεις

α) Ὑστερα από την ερωτηματική αντωνυμία *τίς* ακολουθεῖ πολλές φορές το επίρρημα *ποτέ* (άραγε, τάχα, τέλος πάντων):

Ταύτην τοίνυν με αὐτὴν δίδαξον τὴν ἰδέαν τίς ποτέ ἐστιν. (ποια άραγε είναι)

β) Ὑστερα από τις ερωτηματικές αντωνυμίες *ποῖος, πόσος* και *πηλίκος* ακολουθεῖ πολλές φορές η άόριστη αντωνυμία *τίς* (με τη σημασία του «σαν») για δήλωση μεγαλύτερου ενδιαφέροντος, έκπληξης ή ειρωνείας:

Ποῖός τις ἦν; (Σαν τι λογής άνθρωπος ήταν;)

Πόσαι τινές εἰσιν αἱ πρόσοδοι τῇ πόλει; (Σαν πόσα να είναι τα εισοδήματα στην πόλη;)

Ὁ τῆς γῆς ὄγκος πηλίκος ἄν τις εἶη πρὸς τὰ περιέχοντα μεγέθη; (σαν πόσο μεγάλος θα ήταν...)

N.E.: *Σαν τι* σπουδαίο έκανε;

γ) Συχνά, και για λόγους έμφασης, η ερωτηματική αντωνυμία μπαίνει στο τέλος της πρότασης:

Εἶσι δ' οὗτοι τίνες;

N.E.: *Να μου πεις τι;*

8. Οι αόριστες αντωνυμίες

§ 53 **Αόριστες** ονομάζονται οι αντωνυμίες που φανερώνουν κάτι το οποίο είτε δεν μπορεί είτε δε θέλει κανείς να ονομάσει. Από τις αόριστες αντωνυμίες η πιο σημαντική είναι η **τίς, τι** (κάποιος/α, κάτι), η οποία χρησιμοποιείται σε καταφατικές προτάσεις ως ουσιαστικό ή επίθετο:

*Λέγουσι δὲ αὐτόν **τινες** ἐκ Διὸς γενέσθαι.* [υποκείμενο]

*Δήλιοι δ' ἐνόσουν λοιμώδη **τινὰ** νόσον.* [επιθετικός προσδιορισμός]

*Τρόπον **τινὰ** ὀρθῶς λέγουσιν.* [επιθετικός προσδιορισμός]

N.E.: • Ἦρθε **κάποιος** και σε ζητούσε. • **Κάποια** παιδιά λείπουν.

Παρατήρηση

Η αντωνυμία **τίς**:

α) Χρησιμοποιείται ως **κατηγορούμενο** με τη σημασία του «κάποιος», «κάποιος σπουδαίος», «κάτι»:

*Πολλάκις ἐώρακά **τινας** δοκοῦντάς **τι** εἶναι.* (να νομίζουν ότι είναι κάτι)

N.E.: Νομίζει ότι **κάποιος** είναι.

β) Λειτουργεί ως **σύστοιχο αντικείμενο** (πβ. § 75, παρατήρηση γ') με τα ρήματα *λέγω* και *ποιῶ*:

*Ἐκαστος δοκεῖ **τι** λέγειν τᾶναντία λέγων.* (κάτι σπουδαίο)

N.E.: Εἶπε **κάτι** ακαταλαβίστικο.

γ) Συχνά **επιτείνει** ή, αντίθετα, **μετριάζει** τη σημασία των ὀρων με τους οποίους συντάσσεται:

*Τὴν δύναμιν τῶν Βαβυλωνίων δηλώσω ὅση **τις** ἐστίν.* (πόσο μεγάλη)

*Τριάκοντά **τινας** ἀπέκτειναν.* (κάπου τριάντα)

N.E.: Ἐχει **κάτι** λεφτά στην ἄκρη.

§ 54 Οι **αόριστες επιμεριστικές αντωνυμίες** δηλώνουν καθένα από τα μέρη στα οποία επιμερίζεται, διαχωρίζεται ένα σύνολο:

*Οὐτ' ἔλαβον **οὐδὲν** τῶν τῆς πόλεως οὐτ' ἀνήλωσα.*

***Μηδὲν** ὑμῶν ἠδίκηει **μηδεῖς**.*

***Οὐδέτερον** τούτων οὐτ' ἀληθὲς οὐτ' ἀναγκαῖον.*

N.E.: Για δήλωση επιμερισμού χρησιμοποιείται η αντωνυμία καθένας:

*Ἦρθαν και οι δύο, **ο καθένας** για ἄλλον λόγο.*

► Η αντωνυμία **ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο** έχει μερικές φορές τη σημασία του «καθώς και», «επιπλέον» και ακολουθείται από ουσιαστικό σε θέση επεξηγήσεως:

*Παρεκάλεσαν τοὺς ὀπλίτας και **τοὺς ἄλλους** ἱππέας.* (καθώς και τους ἄλλους, δηλ. τους ἱππεῖς)

9. Οι αναφορικές αντωνυμίες

§ 55 **Αναφορικές** ονομάζονται οι αντωνυμίες με τις οποίες μια πρόταση αναφέρεται σε λέξη ἄλλης πρότασης ή σε ὄλο το νόημα της πρότασης αυτής. Διακρίνονται σε:

α) Αυτές που αναφέρονται σε ένα συγκεκριμένο πρόσωπο ή πράγμα: *ὄς* (ο οποίος, αυτός που), *οἷος* (τέτοιος που), *ὄσος*, *ἡλίκος* (όσο μεγάλος):

Ἔστι Δίκης ὀφθαλμός, ὄς τὰ πάνθ' ὄραϊ.

Τοιοῦτός ἐστιν, οἶον ἐγὼ διήγημαι.

β) Αυτές που αναφέρονται σε κάτι γενικό και αόριστο: *ὄστις* (ὅποιος), *ὀπότερος* (ὅποιος από τους δύο), *ὀποῖος* (ὅποιος λογής), *ὀπόσος* (ὅσος), *ὀπηλίκος* (ὅσο μεγάλος), *ὀποδαπὸς* (ἀπό τον τόπο που):

Μάντις ἄριστος ὄστις εἰκάζει καλῶς.

Παρατηρήσεις

α) Η αναφορική αντωνυμία *ὄς*:

- Μεταφράζεται «αυτός που», όταν αναφέρεται σε δεικτική αντωνυμία η οποία παραλείπεται:

Ὁ δὲ λέγουσί τινες τῶν Πυθαγορείων, οὐκ ἔστιν εὐλόγον. [τοῦτο ὁ λέγουσι]

- Στην αρχή περιόδου ή ημιπεριόδου εισάγει κύρια πρόταση και μεταφράζεται ως δεικτική αντωνυμία μαζί με έναν από τους συνδέσμους «και», «αλλά» (και αυτός, αλλά αυτός):

Πέμπτη διαίρεσις λόγου, ὃν οἱ τεχνῖται περὶ τῆς ἑαυτῶν διαλέγονται τέχνης· ὄς δὴ καλεῖται τεχνικός.

β) Αντί της αντωνυμίας *ὄς* μπορεί να χρησιμοποιηθεί η αντωνυμία *ὄστις* με την ίδια σημασία:

Καὶ τὸν Ἀριστοτέλην ἐνίστε ἐμακάριζον ὄστις Σταγειρίτης ἦν.

γ) Οι αντωνυμίες *ὄς*, *ὄστις* σχηματίζουν με το γ' ενικό (σπανιότερα πληθυντικό) πρόσωπο του ρήματος *εἶμι* στερεότυπες εκφράσεις που ισοδυναμούν με αόριστη αντωνυμία:

ἔστιν ὄς/ὄστις: τὶς

εἶσιν οἷ, ἔστιν οἷ: τινές

ἔστιν οὗς: τινὰς

οὐκ ἔστιν ὄστις: οὐδεὶς

οὐκ ἔστιν ὄστις οὐ: πᾶς

οὐδεὶς (ἔστιν) ὄστις οὐ: πᾶς

Καὶ τούτων ἔστιν οἷ κατὰ νότου ἐγένοντο τῆς Ἀλεξάνδρου στρατιᾶς.

Οὐκ ἔστιν ὄστις πάντ' ἀνήρ εὐδαιμονεῖ.

δ) Η αναφορική αντωνυμία *οἷος* σχηματίζει με το ρήμα *εἶμι* στερεότυπες εκφράσεις που συντάσσονται με απαρέμφατο, όπως *οἷός εἶμι* (εἶμαι τέτοιος που, εἶμαι έτοιμος να), *οἷός τ' εἶμι* (μπορώ), *οἷόν τ' ἔστι* (εἶναι δυνατόν να):

Συμμαχίαν ποιησάμενος πρὸς τούτους οἷός ἦν πολεμεῖν. (ήταν έτοιμος να)

Οὐχ οἷός τ' ἦν τὰς ὁδοὺς ἐξευρίσκειν. (δεν μπορούσε να)

Ἐν τοιοῦτοις καιροῖς οὐχ οἷόν τ' ἦν πλεονεκτεῖν. (δεν ήταν δυνατόν να)

ε) Οι αναφορικές αντωνυμίες συμφωνούν, κανονικά, ως προς το γένος και τον αριθμό με το όνομα ή τη δεικτική αντωνυμία στην οποία αναφέρονται, ενώ η πτώση τους εξαρτάται από τη σύνταξη του ρήματος της πρότασής τους ή από την πτώση του όρου που προσδιορίζουν. Ο κανόνας αυτός σε σχέση με την πτώση παραβιάζεται στην περίπτωση της **έλξης του αναφορικού** (βλ. § 192.1):

Προετέτακτο ἡ ἴλη ἢ βασιλική, ἧς Κλεῖτος ὁ Δρωπίδου ἱλάρχης ἦν.

Ἐφάνη αὐτοῖς μάντις, ὃν ἐνόμισαν μάγον εἶναι.

Ι. Η ΔΙΑΘΕΣΗ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

§ 56 Το ρήμα αποτελεί βασικό στοιχείο της πρότασης και δηλώνει ότι το υποκείμενο ενεργεί, παθαίνει ή βρίσκεται σε μια κατάσταση. Η ιδιότητα του ρήματος να δείχνει **τι κάνει** το υποκείμενο ή **τι παθαίνει** ή **σε ποια κατάσταση βρίσκεται** ονομάζεται **διάθεση**. Οι διαθέσεις του ρήματος είναι τέσσερις: η **ενεργητική**, η **μέση**, η **παθητική** και η **ουδέτερη**. Έτσι και τα ρήματα, ανάλογα με τη διάθεσή τους, διακρίνονται σε:

➤ Η διάθεση του ρήματος δεν πρέπει να συγχέεται με τη φωνή. Η διάθεση αφορά τη **σημασία** του ρήματος, ενώ η φωνή τη **μορφή του**, δηλαδή το σύνολο των τύπων που σχηματίζει το ρήμα, όταν αυτό κλίνεται. Άλλωστε, οι διαθέσεις είναι τέσσερις, ενώ οι φωνές δύο, η **ενεργητική φωνή**, στην οποία ανήκουν τα ρήματα που στο α΄ ενικό πρόσωπο της οριστικής του ενεστώτα λήγουν σε **-ω** ή **-μι** (*πείθω, τιμῶ, δίδωμι*), και η **μέση φωνή**, στην οποία ανήκουν τα ρήματα που στο ίδιο πρόσωπο λήγουν σε **-μαι** (*πείθομαι, τιμῶμαι, δίδομαι*). Έτσι η διάθεση και η φωνή ενός ρήματος δε συμπίπτουν πάντοτε:

Πείθω ὑμᾶς. [Το ρήμα *πείθω* είναι ενεργητικής διάθεσης, γιατί δηλώνει τι κάνει το υποκείμενο, και ενεργητικής φωνής, γιατί λήγει σε **-ω**.]

Πείθομαι τοῖς νόμοις. [Το ρήμα *πείθομαι* είναι ενεργητικής διάθεσης, γιατί δηλώνει τι κάνει το υποκείμενο, και μέσης φωνής, γιατί λήγει σε **-μαι**.]

Α. ΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΡΗΜΑΤΑ

§ 57 **Ενεργητικά ρήματα** ή **ρήματα ενεργητικής διάθεσης** ονομάζονται όσα δηλώνουν ότι το υποκείμενό τους ενεργεί. Διακρίνονται σε:

α) Μεταβατικά: σημαίνουν ενέργεια του υποκειμένου η οποία **μεταβαίνει** σε ένα άλλο πρόσωπο, ζώο ή πράγμα, που αποτελεί το αντικείμενο του ρήματος (βλ. § 68):

Ἄγησιλαος τοὺς συμμάχους συνεκάλεσε.

Οἱ Θηβαῖοι ἔπεμψαν κήρυκας.

N.E.: *Πλένω το αυτοκίνητο.*

β) Αμετάβατα: σημαίνουν ενέργεια του υποκειμένου η οποία **δε μεταβαίνει** σε άλλο πρόσωπο, ζώο ή πράγμα. Τα αμετάβατα ρήματα δεν έχουν αντικείμενο:

Οὔτε γελᾷ οὔτε δακρύει.

Οἱ πολέμιοι ἔφευγον.

N.E.: *Το παιδί παίζει.*

§ 58 Πολλά ενεργητικά ρήματα, ανάλογα με τα συμφραζόμενα και τη σημασία τους, χρησιμοποιούνται, όπως και στη Ν.Ε., άλλοτε ως μεταβατικά και άλλοτε ως αμετάβατα:

α) Ρήματα που αρχικά ήταν μεταβατικά, αλλά χρησιμοποιούνται και ως αμετάβητα:

Ρήμα	Ως μεταβατικό	Ως αμετάβητο
ἄγω	ἄγω τὴν στρατιάν (οδηγώ)	ἄγω ἐπὶ τοὺς πολεμίους (βαδίζω εναντίον των εχθρών)
ἀπαγορεύω	ἀπηγόρευσεν αὐτῷ (απαγόρευσε σ' αυτόν)	ἀπηγόρευσεν ὑπὸ τοῦ δρόμου (κουράστηκε από τον δρόμο)
βάλλω	ἔβαλλον λίθους (έριχναν πέτρες)	βάλλ' ἐς κόρακας (άντε χάσου!)
ἔχω	ἔχω χρήματα	εὖ ἔχω (είμαι καλά)
καταλύω	κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν	οὐδαμοῦ κατέλυσε (πουθενά δε στάθμευσε)
πράττω	πράττω τὰ πολιτικὰ (ασχολούμαι με την πολιτική)	εὖ πράττω (ευτυχῶ) – κακῶς πράττω (δυστυχῶ)
τελευτῶ κ.ά.	εὖ ἔτελεύτα τάδε (τα έφερε σε πέρας)	οὕτως ἔτελεύτα (έτσι πέθανε) – ὁ χειμῶν ἔτελεύτα (ο χειμώνας τελείωνε)

- N.E.:** • δεν άλλαξα γνώμη – αλλάξανε τα πράγματα
• το δόντι με πέθανε – πέθανε ξαφνικά

β) Ρήματα που αρχικά ήταν αμετάβητα, αλλά χρησιμοποιούνται και ως μεταβατικά:

Ρήμα	Ως αμετάβητο	Ως μεταβατικό
ἀποδιδράσκω	οὔτοι ἀπέδρασαν (δραπέτευσαν)	ἀπέδρασαν ἡμᾶς (μας ξέφυγαν)
γελῶ	οὐδεὶς ἐγέλασε	μὴ γελᾶσης μοῖραν (μην περιγελάσεις τη μοίρα)
μένω	ἐνταῦθα ἔμμενον	τὸν ἐλεύθερον μένει (περιμένει)
πλέω	ἔπλεον ἐπὶ τὴν Κέρκυραν	ἔπλεον τὸν Ἀράβιον κόλπον
χωρῶ κ.ά.	ἄνω ἐχώρουν (προχωρούσαν προς τα πάνω)	ἐχώρουν τὴν ὁδὸν (βαδίζαν τον δρόμο)

- N.E.:** • η πόρτα τρίζει – τρίζει τα δόντια
• το νερό έβρασε – βράζει τα μακαρόνια

► Μερικά ενεργητικά ρήματα μεταβάλλονται από μεταβατικά σε αμετάβητα, και αντίστροφα, όταν συντίθενται με πρόθεση:

βάλλω: ἔβαλλον τοὺς Ἀθηναίους – εἰσέβαλον εἰς τὴν χώραν
βαίνω: μετὰ ῥυθμοῦ βαίνουσι (προχωρούν) – διέβαινον τὸν ποταμὸν
ἴσταμαι: ἐνταῦθα ἴσαντο οἱ πολέμιοι (στέκονταν) – ὑφίστανται τὸν πόνον

N.E.: στέκεται στην πόρτα – μου παραστέκεται

B. ΤΑ ΜΕΣΑ ΡΗΜΑΤΑ

§ 59

Μέσα ρήματα ή ρήματα μέσης διάθεσης ονομάζονται αυτά που φανερώνουν ότι το υποκείμενό τους ενεργεί, όμως η ενέργεια αυτή επιστρέφει στο ίδιο το υποκείμενο ή βρίσκεται σε άλλη ιδιαίτερη σχέση με αυτό:

ρήμα ενεργητικό: Τὴν πόλιν **παρεσκευάσαμεν** καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐταρκεστάτην.

ρήμα μέσο: Αὐτοὶ ὑπὲρ πῆς ἐλευθερίας πολεμεῖν **παρεσκευάζοντο**.

§ 60 Τα μέσα ρήματα, ανάλογα με τη σημασία τους, διακρίνονται σε:

μέσα αυτοπαθή μέσα πλάγια μέσα αλληλοπαθή μέσα δυναμικά

1. Μέσα αυτοπαθή ρήματα

§ 61 **Μέσα αυτοπαθή ή ευθέα** ονομάζονται τα ρήματα που δηλώνουν ενέργεια του υποκειμένου η οποία επιστρέφει άμεσα σ' αυτό. Ισοδυναμούν με ενεργητικά ρήματα που έχουν αντικείμενο την αιτιατική της αυτοπαθούς αντωνυμίας: *γυμνάζομαι = γυμνάζω ἑμαυτόν*. Μέσα αυτοπαθή είναι τα ρήματα:

ἀμφιέννυμαι (ντύνομαι)	ἐνδύομαι (ντύνομαι)
ἀνίσταμαι (σηκώνομαι)	λούομαι (λούζομαι)
ἀπέχομαι (κρατιέμαι μακριά)	νίπτομαι
ἀποκρύπτομαι	παρασκευάζομαι (ετοιμάζομαι)
ἀφίσταμαι (απομακρύνομαι)	τάσσομαι (παρατάσσομαι για μάχη)
γυμνάζομαι	κ.ά.

Οἱ Θηβαῖοι **ἐγυμνάζοντο** πάντες περι τὰ ὄπλα.
Λακεδαιμόνιοι οὕτως **ἐτάζαντο**.

N.E.: Η Μαρία **ντύνεται**.

2. Μέσα πλάγια ρήματα

§ 62 **Μέσα πλάγια** ονομάζονται τα ρήματα που δηλώνουν ενέργεια του υποκειμένου η οποία επιστρέφει σ' αυτό με τρόπο έμμεσο και πλάγιο. Διακρίνονται σε:

α) Μέσα διάμεσα: δηλώνουν ενέργεια του υποκειμένου η οποία επιστρέφει σ' αυτό —ή σε κάτι που του ανήκει— διαμέσου άλλου:

ἀπογράφομαι [μέσω του γραμματέα]	ἐπισκευάζομαι [επισκευάζω κάτι μέσω τεχνιτών]
διδάσκομαι [διδάσκω κάποιον μέσω δασκάλων]	μεταπέμπομαι [προσκαλώ κάποιον μέσω απεσταλμένων]
ναυπηγοῦμαι [ναυπηγώ μέσω ναυπηγών]	τίθεμαι νόμον [θεσπίζω ως πόλη νόμο μέσω νομοθετών] κ.ά.

Οἱ ἄνθρωποι τοὺς νόμους **ἔθεντο**. [ἔθηκαν (θέσπισαν) διὰ τῶν νομοθετῶν]

Θεμιστοκλῆς τὸν υἱὸν ἱππέα **ἐδιδάξατο** ἀγαθόν. [ἐδίδαξε διὰ τοῦ διδασκάλου]

N.E.: • Η Άννα **κουρεύτηκε**. [έκοψε τα μαλλιά της με τη βοήθεια της κομμώτριας]

• **Ράβεται** πάντα σε μεγάλους οίκους. [αναθέτει το ράψιμο των ρούχων σε...]

β) Μέσα περιποιητικά ή μέσα ωφελείας: δηλώνουν ενέργεια του υποκειμένου για δική του χρήση και ωφέλεια και ισοδυναμούν με ενεργητικά ρήματα που έχουν ως αντικείμενο τη δοτική της αυτοπαθούς αντωνυμίας: *πορίζομαι = πορίζω ἑμαυτῶ*. Μέσα περιποιητικά είναι τα ρήματα:

• ἄγομαι γυναῖκα (παίρνω γυναίκα ως σύζυγο)	• καταστρέφομαι (υποτάσσω)
• ἀμύνομαι	• παρατίθεμαι (παραθέτω για μένα)
• εὐρίσκομαι (πετυχαίνω)	• παρέχομαι μάρτυρας (παρασυστάω μάρτυρες υπεράσπισης)
• εὐ/καλῶς τίθεμαι/καθίσταμαι (τακτοποιώ προς όφελός μου)	• πορίζομαι (εξασφαλίζω κάτι για μένα)
	• συμβουλεύομαι κ.ά.

Αί δορκάδες τοῖς κέρασιν **ἀμύνονται**. (τα ζαρκάδια)
 Οἱ Ἄθηναῖοι ῥαδίως **ἐπορίζοντο** τὰ ἐπιτήδεια. (τα εφόδια)
N.E.: Δανείστηκα χρήματα.

3. Μέσα αλληλοπαθή ρήματα

§ 63 Μέσα αλληλοπαθή ονομάζονται τα ρήματα που δηλώνουν αλληλοπάθεια, δηλαδή κοινή ενέργεια δύο ή περισσότερων υποκειμένων η οποία μεταβαίνει από το ένα στο άλλο. Τίθενται, συνήθως, σε πληθυντικό αριθμό, διότι δηλώνουν ενέργεια που εκτελείται από κοινού. Αντί για το μέσο αλληλοπαθές ρήμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί το ενεργητικό είτε με αντικείμενο την αλληλοπαθή ή αυτοπαθή αντωνυμία γ' προσώπου είτε με πρώτο συνθετικό την αλληλοπαθή αντωνυμία: *διεφθείραντο = διέφθειραν ἀλλήλους· διενείμαντο τὸ ἀργύριον = διένειμαν ἀλλήλοις τὸ ἀργύριον· οἱ ἰχθύες ἀλληλοφαγοῦσι = ἐσθίουσιν ἀλλήλους*. Μέσα αλληλοπαθή ρήματα είναι τα:

(δια)αγωνίζονται	μισοῦνται
διαλέγονται	συνωφελοῦνται
διαλλάττονται	φιλοῦνται (αγαπιούνται)
(δια)νέμονται (μοιράζονται)	φθονοῦνται
διαφέρονται	ὠθοῦνται (σπρώχνονται)
διαφθείρονται	κ.ά.

Ἔστιν δὲ δημοκρατία πολιτεία ἐν ἣ κλήρῳ **διανέμονται** τὰς ἀρχάς.
 Συμβalόντες τὰς ἀσπίδας **ἐωθοῦντο**.

N.E.: Τηλεφωνοῦνται συχνά.

4. Μέσα δυναμικά ρήματα

§ 64 Μέσα δυναμικά ονομάζονται τα ρήματα που δηλώνουν ότι το υποκείμενο καταβάλλει όλες τις δυνάμεις του, σωματικές και πνευματικές, για την παραγωγή έργου:

• βουλευόμει (σκέφτομαι, αποφασίζω)	• ποιοῦμαι πόλεμον/λόγον/συμαχίαν/ἐξέτασιν (πολεμῶ, λέγω, συμμαχῶ, εξετάζω)
• λύσομαι (ελευθερώνω κάποιον με λύτρα)	• πολιτεύομαι (συμμετέχω στα κοινά)
• ὀρίζομαι (ορίζω, δίνω ορισμό)	• στρατεύομαι κ.ά.
• παρασκευάζομαι τι (ετοιμάζω κάτι)	

Τὸν φόβον **ὀρίζονται** προσδοκίαν κακοῦ. (ορίζουν ως)
 Οἱ στρατηγοὶ πρὸς τὰ παρόντα **ἐβουλευόντο**.

N.E.: Νοιάζεται για όλους.

Γενικές παρατηρήσεις

α) Μερικές φορές ο ενεργητικός και ο μέσος τύπος ενός ρήματος έχουν την ίδια σημασία: *βοῶ – βοῶμαι* (φωνάζω), *στρατοπεδεύω – στρατοπεδεύομαι*, *σκοπῶ – σκοποῦμαι* (εξετάζω), *σιδηροφορῶ – σιδηροφοροῦμαι* (σπλοφορῶ) κ.ά. Συνήθως όμως έχουν διαφορετική σημασία:

<i>ἄρχομαι λόγου</i> (αρχίζω την ομιλία μου)	<i>ἄρχω τοῦ λόγου</i> (μιλῶ πρώτος)
<i>βουλευόμει</i> (σκέφτομαι, αποφασίζω)	<i>βουλεύω</i> (εἶμαι βουλευτής)
<i>λύσομαι</i> (ελευθερώνω κάποιον με λύτρα)	<i>λύω</i> (λύνω)
<i>μισθοῦμαι</i> (νοικιάζω ως ενοικιαστής)	<i>μισθῶ</i> (νοικιάζω ως ιδιοκτήτης σε άλλον)
<i>ὀρίζομαι</i> (ορίζω, δίνω ορισμό)	<i>ὀρίζω</i> (διαιρῶ, θέτω ὅρια)

<i>ποιοῦμαι πόλεμον</i> (διεξάγω πόλεμο)	<i>ποιῶ πόλεμον</i> (προκαλώ πόλεμο)
<i>πολιτεύομαι</i> (συμμετέχω στα κοινά)	<i>πολιτεύω</i> (είμαι πολίτης)
<i>ταμιεύομαι</i> (διαχειρίζομαι χρήματα)	<i>ταμιεύω</i> (είμαι ταμίας) κ.ά.

β) Δεν είναι πάντοτε εύκολο να καθοριστεί με ακρίβεια η ιδιαίτερη σημασία ενός μέσου ρήματος, αφού είναι δυνατόν αυτό να ανήκει σε διάφορες κατηγορίες μέσων ρημάτων:

Παρασκευάζομαι ἐπὶ πόλεμον. (Ετοιμάζομαι για πόλεμο.) [μέσο αυτοπαθές: *παρασκευάζω ἑμαυτὸν*]

Παρασκευάζομαι στρατείαν. (Ετοιμάζω εκστρατεία.) [μέσο δυναμικό ή μέσο ωφελείας: αναμένω όφελος από αυτήν]

Ἐναυπηγήσατο τριήρεις. [μέσο διάμεσο ή μέσο ωφελείας]

N.E.: Ο γαμπρός **ξυρίζεται**. [*ξυρίζεται μόνος του*: μέσο αυτοπαθές· *ξυρίζεται στο κουρείο*: μέσο διάμεσο]

γ) Τα μέσα αυτοπαθή και τα μέσα πλάγια ονομάζονται **μέσα αντανεκλαστικά ρήματα**, γιατί δηλώνουν ενέργεια η οποία επιστρέφει στο υποκείμενο άμεσα ή έμμεσα.

Γ. ΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΡΗΜΑΤΑ

§ 65 Παθητικά ρήματα ή ρήματα παθητικής διάθεσης ονομάζονται αυτά που φανερώνουν ότι το υποκείμενό τους παθαίνει κάτι από κάποιον άλλο. Παθητική διάθεση έχουν:

α) Ρήματα της μέσης, συνηθέστερα, φωνής:

Ὁ λόφος **ἐνεπλήσθη** ἵππέων. (γέμισε) [ρ. *πίμπλαμαι*]

Οἶδα ὅτι **οὐκ ἀδικούμαι**.

N.E.: Η σοδειά **καταστράφηκε**.

β) Ορισμένα ρήματα ενεργητικής φωνής:

Οὐδὲν πώποτε κακὸν **ἐπάθομεν**. [ρ. *πάσχω*]

Πάντες **ἀπέθανον** αὐτοῦ μαχόμενοι. [ρ. *ἀποθνήσκω*]

N.E.: Τα χιόνια **έλιωσαν**.

γ) Μερικές ρηματικές εκφράσεις ή περιφράσεις:

Πάντες **ἐν αἰτία ἦσαν**. (κατηγορούνταν)

Ἐκεῖνος **δίκην δώσει**. (θα τιμωρηθεί) [*δίκην δίδωμι*]

N.E.: Η σεισμική δόνηση **δεν έγινε αισθητή**.

§ 66 Το πρόσωπο ή το πράγμα από το οποίο προέρχεται η ενέργεια που δέχεται το υποκείμενο ενός παθητικού ρήματος ονομάζεται **ποιητικό αίτιο**. Το ποιητικό αίτιο εκφέρεται:

α) Με την πρόθεση **ὑπό** + γενική (βλ. άλλες συντακτικές λειτουργίες της **ὑπό** + γενική στην § 156.18α):

Πολλοὶ **ὑπὸ τῶν τριάκοντα** ἀπέθανον.

N.E.: [από + αιτιατική] Οι νόμοι **ψηφίζονται από τη Βουλή**.

β) Σπανιότερα με τις προθέσεις **ἀπό, ἐκ, πρὸς, παρὰ** + γενική:

Οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον ἐπράχθη **ἀπ' αὐτῶν**.

Τοῦτό μοι **ἐκ θεοῦ** δέδοται.

Ταῦτα ἐξηγγέλη Ἀλεξάνδρῳ **πρὸς τῶν κατασκόπων**.

Παρὰ πολλῶν ὁμολογεῖται τοῦτο εἶναι τὸ δίκαιον.

γ) Με **δοτική ονόματος ή αντωνυμίας**, η οποία ονομάζεται **δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου** (βλ. § 80η).

Δ. ΤΑ ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΡΗΜΑΤΑ

§ 67 Ουδέτερα ρήματα ή ρήματα ουδέτερης διάθεσης ονομάζονται αυτά που φανερώνουν ότι το υποκείμενό τους ούτε ενεργεί ούτε παθαίνει κάτι, αλλά βρίσκεται απλώς σε μια κατάσταση: *ζῶ, βιῶ, ἡρεμῶ, ἡσυχάζω, νοσῶ, κάθημαι, κεῖμαι, σωφρονῶ, ὑγιαίνω* κ.ά.:

Ἐκαστος ζῆ ὡς βούλεται.

Ἵγυαίνουσιν οἱ τὰ σώματα εὖ ἔχοντες.

II. Η ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

A. ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ

§ 68 Αντικείμενο ονομάζεται ο όρος της πρότασης που δηλώνει το πρόσωπο, το ζώο ή το πράγμα στο οποίο μεταβαίνει ή στο οποίο αναφέρεται η ενέργεια του υποκειμένου.

Το αντικείμενο, όταν είναι ουσιαστικό ή λέξη / φράση σε θέση ουσιαστικού (ουσιαστικοποιημένη), τίθεται πάντοτε σε μια από τις πλάγιες πτώσεις: γενική, δοτική, αιτιατική.

§ 69 Ως αντικείμενο τίθεται:

α) Ουσιαστικό:

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐφρούρουσαν τὰ τεῖχη.

N.E.: *Ἡ μητέρα ἐφτιαξε φαγητό.*

β) Επίθετο, μετοχή ή αντωνυμία:

Τοὺς ξένους ἀδικεῖ σφόδρα.

Ἐκάλεσε τοὺς ἐργαζομένους.

Εὐμενῶς ἐδέξατο ἡμᾶς.

N.E.: • *Ἀπέφευγε τοὺς πονηροὺς και τοὺς ξηπασμένους.* • *Πρότεινα εσένα για αρχηγό.*

γ) Απαρέμφατο (άναρθρο ή έναρθρο):

Ξύνεδροι βούλονται γίγνεσθαι.

Οἱ ἔφιπποι φοβοῦνται τὸ καταπεσεῖν.

N.E.: *Ἐχουν διατηρηθεῖ κάποια αρχαία απαρῆμφατα που τίθενται στον λόγο και ως αντικείμενα:*

Αυτό το παιδί ἔχει λέγειν.

δ) Ἄκλιτη λέξη ή φράση με άρθρο:

Τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ ἠνδραπόδισε. (υποδούλωσε)

N.E.: • *Δεν εῖπα ακόμη το ναι.* • *Ποιος εῖπε το «μολών λαβέ»;*

ε) Εμπρόθετος προσδιορισμός με ή χωρίς άρθρο:

Ἐύρων τοὺς ἀπὸ Φυλῆς εὐτυχοῦντας.

Διέφθειραν ἔς ὀκτακοσίους. (Σκότωσαν περίπου οχτακόσιους.)

N.E.: *Μίλησα στον διευθυντή.*

στ) Δευτερεύουσα ονοματική πρόταση (βλ. § 173α):

Λέγουσιν ὅτι δεκαταῖος ἀφίκετο ἐπὶ τὸ ὄρος.

Φοβεῖται μὴ τὰ ἔσχατα πάθη.

N.E.: • *Εἶπε ὅτι θα ἔρθει.* • *Φοβάται μὴν εκτεθεῖ.*

Γενικές παρατηρήσεις

α) Το αντικείμενο μπορεί να παραλείπεται, όταν εύκολα εννοείται:

Τάληθῆ ἔρῳ καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. [τάληθῆ]

N.E.: *Ξεκλείδωσε να μπω. [την πόρτα]*

β) Το αντικείμενο μπορεί να είναι: 1. άμεσο ή έμμεσο (βλ. § 71)

2. εξωτερικό (βλ. § 75α)

3. εσωτερικό (βλ. § 75β):

• εσωτερικό αντικείμενο του αποτελέσματος (βλ. § 75β1)

• κυρίως εσωτερικό αντικείμενο ή σύστοιχο (βλ. § 75β2).

Το αντικείμενο των μεταβατικών ρημάτων

§ 70 Τα μεταβατικά ρήματα διακρίνονται σε:

α) Μονόπτωτα δέχονται ένα αντικείμενο ή περισσότερα στην ίδια πλάγια πτώση, τα οποία συνδέονται μεταξύ τους παρατακτικά ή χωρίζονται με κόμμα:

Ἐπαινοῦμεν τοὺς δικαίους.

Ἐπαινοῦμεν οὐ μόνον τοὺς δικαίους ἀλλὰ καὶ τοὺς συνετοὺς καὶ τοὺς σοφοὺς.

N.E.: • *Αγόρασε βιβλία.* • *Αγόρασε βιβλία και τετράδια.*

β) Δίπτωτα δέχονται δύο αντικείμενα σε δύο διαφορετικές πλάγιες πτώσεις ή δύο αντικείμενα σε αιτιατική, από τα οποία το ένα είναι πρόσωπο και το άλλο πράγμα:

Ἔδωκε τὰ γράμματα τοῖς φίλοις.

Διδάσκουσι τοὺς παῖδας σωφροσύνην.

N.E.: • *Της πήραν το δίπλωμα.* • *Μαθαίνει την Άννα χορό.*

➤ Αντί της αιτιατικής πράγματος ως αντικείμενο μπορεί να τεθεί απαρέμφατο ή, όπως και στη N.E., δευτερεύουσα πρόταση:

Ἐκέλευσεν τοὺς τοξότας ἐκτοξεύειν ἐς τοὺς βαρβάρους.

Δείξομεν τοῖς βαρβάροις ὅτι δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι.

N.E.: *Μου εἶπε ὅτι βιάζεται.*

§ 71 Από τα δύο διαφορετικά αντικείμενα ενός δίπτωτου ρήματος το ένα ονομάζεται **άμεσο**, γιατί σ' αυτό μεταβαίνει άμεσα η ενέργεια του υποκειμένου, και το άλλο ονομάζεται **έμμεσο**, γιατί σ' αυτό μεταβαίνει έμμεσα η ενέργεια του υποκειμένου. Με βάση την πτώση εκφοράς του αντικειμένου, άμεσο είναι το αντικείμενο σε αιτιατική και έμμεσο το αντικείμενο σε γενική ή δοτική. Όταν το ρήμα συντάσσεται με γενική και δοτική, άμεσο είναι το αντικείμενο σε γενική, ενώ, όταν το ρήμα συντάσσεται με δύο αιτιατικές, άμεσο είναι το αντικείμενο που δηλώνει πρόσωπο:

Άμεσο		Έμμεσο
αιτιατική		γενική ή δοτική
αιτιατική προσώπου	+	αιτιατική πράγματος ή απαρέμφατο ή δευτερεύουσα πρόταση
γενική		δοτική
απαρέμφατο ή δευτερεύουσα πρόταση		γενική ή δοτική

Αὐτοὺς ἀπεστέρησαν βίου. [άμεσο – έμμεσο]

Ἀποδώσω τὰ ἡμίσεια τοῖς φίλοις. [άμεσο – έμμεσο]

Διδάσκει τοὺς νέους τὴν ἀρετὴν. [άμεσο – έμμεσο]

Ἔπεισαν τοὺς Θηβαίους βοηθεῖν. [άμεσο – έμμεσο]

Ἡ ἀριθμητικὴ διδάσκει ἡμᾶς ὅσα ἐστὶν τὰ τοῦ ἀριθμοῦ. [άμεσο – έμμεσο]

Τῶν τιμῶν τοῖς φίλοις μεταλαμβάνομεν. [άμεσο – έμμεσο]

Πρόξενος εἶδε τοῦ Κλεάρχου μὴ ποιεῖν ταῦτα. [έμμεσο – άμεσο]

Εἶπε τῷ Ξενοφῶντι ὅτι ἀποπέμψει αὐτόν. [έμμεσο – άμεσο]

N.E.: Η πτώση του άμεσου αντικείμενου είναι η αιτιατική (έναντι της γενικής, που είναι η πτώση του έμμεσου αντικείμενου) και μάλιστα η αιτιατική προσώπου (όταν και τα δύο αντικείμενα είναι σε αιτιατική), όπως και στην Α.Ε. Όταν όμως η αιτιατική προσώπου ισοδυναμεί με εμπρόθετο προσδιορισμό, τότε αυτή είναι έμμεσο αντικείμενο. Γενικά, έμμεσο είναι το αντικείμενο (σε γενική ή σε αιτιατική) που μπορεί να αντικατασταθεί από εμπρόθετο προσδιορισμό:

- Κάνεις κακό του παιδιού. • Έδωσε τροφή στα ζώα. • Με ρώτησε κάτι.
- [αλλά:] Με έμαθε γράμματα. [σ' εμένα: έμμεσο]

1. Μονόπτωτα ρήματα

α) Μονόπτωτα ρήματα με γενική

§ 72 Αντικείμενο σε γενική δέχονται ρήματα τα οποία σημαίνουν:

1. **Μνήμη ή λήθη**, όπως μέμνημαι (θυμάμαι), μνημονεύω, ἐπιλανθάνομαι (ξεχνώ) κ.τ.ό.:
Ἄχιλλέως καὶ Πατρόκλου μέμνησθε καὶ Ὅμηρου.
Δέδοικα μὴ ἐπιλαθώμεθα τῆς οἴκαδε ὁδοῦ.
2. **Επιμέλεια, φροντίδα, φειδώ** και τα αντίθετά τους, όπως ἐπιμελοῦμαι, κήδομαι (φροντίζω), ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ, φείδομαι, ἀφειδῶ κ.τ.ό.:
Ἐπιμελοῦνται τῆς ἀρετῆς.
Οἱ θεοὶ τῶν ἀσεβούντων οὐκ ἀμελοῦσι.
Χρόνου φείδου.
3. **Χωρισμό, αποχή, απομάκρυνση, απαλλαγή**, όπως χωρίζομαι, ἀπέχω, ἀφίεμαι, ἀφίσταμαι, ἀπαλλάττομαι κ.τ.ό.:

Λακεδαιμόνιοι πλέον ἀπέχουσι **τῶν βαρβάρων**.
Χῖοι ἀφίστανται **Ἄθηναίων**.

4. **Ἐναρξη** ἢ **λήξη**, ὅπως ἄρχω, ἄρχομαι, λήγω, παύομαι κ.τ.ό.:
Παρόντων πάντων ἤρχετο τοιοῦδε **λόγου**.
Λήγε **τῶν πόνων** ἔτι πονεῖν δυνάμενος.
5. **Ἐξουσία**, ὅπως ἄρχω, βασιλεύω, δεσπόζω, ἡγεμονεύω, ἡγοῦμαι, κρατῶ (νικῶ, υπερισχύω), προΐσταμαι, στρατηγῶ κ.τ.ό.:
Γῆς καὶ **θαλάττης** ἤρχον Λακεδαιμόνιοι.
Νηλεὺς τῆς Ἰωνικῆς **ἀποικίας** ἡγείτο.
Ἄθηναῖοι **Μήδων** ἐκράτησαν.
6. **Συμμετοχή, πλησμονή** (αφθονία) ἢ **στέρηση**, ὅπως κοινωνῶ, μεταλαμβάνω, μετέχω, γέμω, δέω, δέομαι (έχω ἀνάγκη), στεροῦμαι, χρήζω κ.τ.ό.:
Τὸ ἀνθρώπινον γένος μετείληφεν **ἀθανασίας**.
Καὶ τὰ φυτὰ μετέχει **ζωῆς**.
Παραδείγματος τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε.
7. **Ἐπιθυμία, ἀπόλαυση** –εκτός ἀπὸ τὰ ρήματα ἀγαπῶ, ποθῶ, φιλῶ που συντάσσονται με αιτιατική– ὅπως ἐπιθυμῶ, ἐρῶ (αγαπῶ με πάθος), ἐφίεμαι (ἐπιθυμῶ πολύ), ὀρέγομαι κ.τ.ό.:
Τῆς εἰρήνης ἐπεθυμήσαμεν.
Οἱ φιλοχρήματοι ἐφίενται **τῶν δώρων**.
Ὁ φιλότιμος **τῆς ὑπεροχῆς** ὀρέγεται.
8. **Αἴσθηση, ἀντίληψη** –εκτός ἀπὸ τὸ ρήμα ὀρῶ που συντάσσεται με αιτιατική– ὅπως αἰσθάνομαι, ἄππομαι, ἀκούω, γεύομαι, ἀντιλαμβάνομαι, ἐπιλαμβάνομαι, ὀσφραίνομαι, πυνθάνομαι (πληροφοροῦμαι) κ.τ.ό.:
Σιγῇ καὶ δικαίως **ἡμῶν** ἀκούετε.
Ἡ ψυχὴ **τῆς ἀληθείας** ἄππεται.
Ὅλιγοὶ αὐτῶν **σίτου** ἐγεύσαντο.
9. **Ἀπόπειρα, ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία**, ὅπως πειρῶμαι, (ἐπι)τυγχάνω, ἀξιοῦμαι, ἀποτυγχάνω, ἁμαρτάνω (σφάλω, ἀποτυγχάνω), ψεύδομαι (εξαπατῶμαι) κ.τ.ό.:
Οἱ εὐγενεῖς ἀξιοῦνται **τιμῆς**.
Φοβούμεθα μὴ **ἀμφοτέρων** ἅμα ἡμαρτήκαμεν.
Τῆς ἰδίας **ἐλπίδος** ἅπαντες ἐψεύσθησαν.
10. **ὑπεροχή, διαφορά, σύγκριση**, ὅπως πλεονεκτῶ, ὑπερτερῶ, προέχω, ὑπερέχω, ἀριστεύω, πρωτεύω, διαφέρω, (ὑπο)λείπομαι, ὑστερῶ, ἡττῶμαι, μειονεκτῶ, προτιμῶ κ.τ.ό.:
Ἰδίᾳ οὐδεὶς ὑπερεῖχε **τῶν πολλῶν**.
Διαφέρει τὸ θῆλυ **τοῦ ἄρρενος**.
Μειονεκτοῦσιν οἱ τύραννοι **τῶν ιδιωτῶν**.
11. Τέλος, ὅσα ρήματα εἶναι **σύνθετα** με τὶς προθέσεις ἀπό, ἐκ, κατά, πρό, ὑπέρ:
Τὸ μέσον ἴσον **τῶν ἐσχάτων** ἀπέχει.
Μὴ καταφρόνει **ἐθῶν** γεροντικῶν.
Πολλοῖς ἡ γλῶττα προτρέχει **τῆς διανοίας**.
Ἐπερορᾷ τῶν καθεστῶτων **νόμων**. (περιφρονεῖ)

N.E.: Οι παραπάνω κατηγορίες ρημάτων συντάσσονται με αιτιατική ή εμπρόθετο προσδιορισμό σε θέση αντικειμένου. Λίγα είναι άλλωστε τα ρήματα που στη Ν.Ε. συντάσσονται με γενική, η οποία μάλιστα μπορεί να αντικατασταθεί από εμπρόθετο:

Μου διέφυγε μια λεπτομέρεια. [διέφυγε από μένα]

Γενική παρατήρηση

Πολλά από τα ρήματα που συντάσσονται με γενική απαντούν και με άλλη σύνταξη, όπως με αιτιατική, απαρέμφατο, κατηγορηματική μετοχή (βλ. § 124), δευτερεύουσα πρόταση κ.ά.:

Ἐκεῖνος ἔπαυσε τοὺς τυράννους.

Οὐδεὶς γὰρ ἐπιθυμεῖ ἀκόλαστος εἶναι.

Αἰσθάνομαι ταῦτα οὕτως ἔχοντα.

**Ἄκουε τοὺς λόγους τοὺς περὶ ἀλλήλων καὶ πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας.*

Πυνθάνομαι ὅτι οὐκ ἄβατόν ἐστι τὸ ὄρος.

β) Μονόπτωτα ρήματα με δοτική

§ 73 Αντικείμενο σε δοτική δέχονται ρήματα τα οποία σημαίνουν:

1. Φιλική ή εχθρική διάθεση ή ενέργεια, όπως ἀρέσκω, (δια)αμιλλῶμαι, εὐνοῶ, βοηθῶ, ἀμύνω, τιμωρῶ, λυσιτελῶ (ωφελῶ), ἀπειλῶ, ἐπιτιμῶ, πολεμῶ, μάχομαι, ἐναντιοῦμαι, μέμφομαι (επικρίνω), ὀργίζομαι, φθονῶ κ.τ.ό.:

Οἱ νέοι πρεσβυτέροις διαμιλλῶνται.

Οἱ Ἀθηναῖοι τῷ Ἀντιόχῳ ἐβοήθουν.

Μὴ πάθωμεν ὁ ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν.

Πολεμοῦσι τοῖς πρότερον ἀδικήσασιν.

Ἄνόπλοις ὤπλισμένοι μάχονται.

- Εκτός από το ρήμα λυσιτελῶ, τα ρήματα που σημαίνουν **ωφέλεια** ή **βλάβη** συντάσσονται με αιτιατική:

**Ἐκείνους μὲν οὐκ ὠφελεῖ τὸ οἰκεῖον, τούτους δὲ καὶ βλάπτει.*

2. Ευείθεια ή υποταγή και τα αντίθετά τους, όπως πείθομαι, πιστεύω, ὑπακούω, ὑπηρετῶ, δουλεύω (εἶμαι δούλος), ἀπειθῶ, ἀπιστῶ κ.τ.ό.:

**Ραδίως πείθεται τοῖς διαβάλλουσιν.*

Δαίδαλος Μίνῳ ἐδούλευεν.

**Ἐκὼν ἀπειθεῖ Ἀλέξανδρος τῷ μάντι.*

3. Προσέγγιση, ακολουθία, διαδοχή, μείξη ή επικοινωνία, όπως πλησιάζω, πελάζω (πλησιάζω), ἀκολουθῶ, ἔπομαι (ακολουθῶ), μείγνυμαι, (ἐπι)κοινωνῶ, ὁμιλῶ (συναναστρέφομαι), χρῶμαι (χρησιμοποιῶ), (ἐν) (συν) (περι)τυγχάνω (συναντῶ) κ.τ.ό.:

**Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.*

Τὸ Γ ἔπεται τῷ Β.

**Ἐπικοινωνοῦσι αἱ ἐπιστῆμαι ἀλλήλαις.*

Μὴ πονηροῖς ὁμίλει.

Οὐ δικαίως χρῆται τοῖς παραδείγμασι.

**Ἐκεῖ περιτυγχάνουσι τῷ στρατεύματι.*

- Το ρήμα *χρῶμαι* συντάσσεται και με δύο δοτικές, από τις οποίες η μία είναι αντικείμενο και η άλλη κατηγορούμενο του αντικειμένου:

Χρῶμαι τῷ προδότη συμβούλῳ. (ως σύμβουλο)

4. **Ισότητα, ομοιότητα, συμφωνία** και τα **αντίθετά τους**, όπως *ἰσοῦμαι*, *ἕοικα* (μοιάζω), *ὁμοιάζω*, *ὁμοιοῦμαι*, *συμφωνῶ*, *συνάδω* (συμφωνῶ), *ὁμολογῶ*, *ὁμονοῶ* κ.τ.ό.:

Φιλοσόφῳ ἕοικας, ὦ νεανίσκε.

Τὸ τῆς πόλεως ἦθος ὁμοιοῦται τοῖς ἄρχουσι.

Τὰ γὰρ ἔργα οὐ συμφωνεῖ τοῖς λόγοις.

Οὗτος ἔμπεδοκλεῖ ὁμονοεῖ ἢ οὐ;

5. **Ἐριδα ή συμφιλίωση**, όπως *ἀμφισβητῶ*, *ἐρίζω*, *διαλλάττομαι*, *σπένδομαι* (συνθηκολογῶ) κ.τ.ό.:

Οἱ ἐχθροὶ ἐρίζουσιν ἀλλήλοις.

Ὁ κῆρυξ τῇ πρῆσβείᾳ σπένδεται.

6. «**Ἀρμόξει**», «**ταιριάζει**», όπως *ἀρμόπει*, *πρέπει*, *προσῆκει*:

Τῇ βασιλείᾳ προσῆκει καλοκαγαθία.

- Όταν τα ρήματα αυτά είναι απρόσωπα, η δοτική είναι **δοτική προσωπική** (βλ. § 86).

7. Τέλος, όσα ρήματα είναι **σύνθετα** με τις προθέσεις *ἐν*, *ἐπί*, *παρά*, *περί*, *πρός*, *σύν*, *ὑπό* ή το επίρρημα *ὁμοῦ*:

Οὐκ ἐνέμεινε τοῖς ὄρκοις καὶ ταῖς σπονδαῖς.

Οἱ δὲ ἐπιτίθενται τῷ στρατεύματι.

Νοῦς ἀνθρώποις παρίσταται.

Οὐδὲν ἡμῖν ἀγαθὸν παραγίγνεται.

Πλέοντες νυκτὸς σφοδρῶ περιπίπτουσι χειμῶνι.

Προσηύχοντο θεοῖς τοῖς Μηδῖαν γῆν κατέχουσιν.

Ἡ τούτου ἀδελφὴ ἔμοι συνοικεῖ.

Ὁργὴ μεγάλη καὶ τιμωρία ὑπόκειται τοῖς τὰ ψευδῆ μαρτυροῦσιν.

Οὐκ ὁμοφρονοῦσιν ἀλλήλοις. [Βλ. και παραπάνω τα ρ. *ὁμονοῶ*, *ὁμολογῶ*.]

N.E.: Οι παραπάνω κατηγορίες ρημάτων συντάσσονται με αιτιατική ή εμπρόθετο προσδιορισμό σε θέση αντικειμένου και σπάνια με γενική:

- *Πολεμά τους εχθρούς.* • *Μοιάζει του παππού του.* [ή: *στον παππού του*]

γ) Μονόπρωτα ρήματα με αιτιατική

§ 74

Η αιτιατική είναι η κυρίως πτώση του αντικειμένου. Με αιτιατική συντάσσονται ρήματα ποικίλων σημασιών, όπως *βιάζομαι*, *ἐπιπορκῶ*, *θαρρῶ*, *κελεύω*, *λανθάνω* (διαφεύγω την προσοχή κάποιου), *λαμβάνω*, *μένω*, *οἰκῶ*, *ὄμνυμι* (ορκίζομαι), *φθάνω*, (δια)φυλάττω, *τιμῶ*, *κολακεύω*, *ἀδικῶ*, *διώκω*, *αἰσχύνομαι* κ.ά., καθώς και ρήματα που ως απλά είναι αμετάβητα, σύνθετα όμως με πρόθεση λειτουργούν ως μεταβητικά, όπως *διαβαίνω*, *διέρχομαι*, *περίσταμαι* (κυκλώνω) κ.ά.:

Πτολεμαῖος λανθάνει τοὺς βαρβάρους.

Παρά βασιλέως πολλὰς ἔλαβον καὶ μεγάλας δωρεάς.

Τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους τιμῶσι.

Οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἀδικεῖ.

Οἱ δημαγωγοὶ τὰ πλήθη κολακεύουσι.

Αἱ Γοργόνες τὸν Περσέα ἐδίωκον.

Τοὺς μὲν θεοὺς φοβοῦ, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου.

Ὁ Κῦρος περίσταται τὸν λόφον τῷ παρόντι στρατεύματι.

§ 75 Το αντικείμενο σε αιτιατική διακρίνεται σε:

α) Εξωτερικό αντικείμενο: φανερώνει το πρόσωπο, το ζώο ή το πράγμα που προϋπάρχει της ενέργειας του υποκειμένου, η οποία είτε επιδρά στο πρόσωπο, ζώο ή πράγμα και μεταβάλλει την αρχική του κατάσταση είτε μεταβαίνει σ' αυτό χωρίς να το μεταβάλλει:

Τὸν λιμένα ἐτείχισαν. [μεταβολή της αρχικής κατάστασης του αντικειμένου]

Οὐ γινώσκω σε. [αμετάβλητη η αρχική κατάσταση του αντικειμένου]

β) Εσωτερικό αντικείμενο:

1. Εσωτερικό αντικείμενο του αποτελέσματος: φανερώνει το αποτέλεσμα της ενέργειας του υποκειμένου και τίθεται με ρήματα που έχουν την έννοια της δημιουργίας κάποιου πράγματος το οποίο δεν υπήρχε πριν συντελεστεί η ενέργεια του ρήματος. Τέτοια ρήματα είναι τα *γεννῶ, γράφω, δημιουργῶ, ἰδρύω, κατασκευάζω, κτίζω, οἰκοδομῶ, ὀρύπτω* (σκάβω), *παρασκευάζω, ποιῶ, τίκτω, ὑφαίνω* κ.τ.ό.:

Γράφω ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πατέρα σου.

Ἀλέξανδρος κατεσκεύασε φρούριον.

᾽Ωρυπτε τάφρον ὑπερμεγέθη.

Ἄγῶνα ποιεῖ γυμνικόν τε καὶ ἵππικόν.

2. Κυρίως εσωτερικό αντικείμενο ή σύστοιχο: φανερώνει το περιεχόμενο της ενέργειας του ρήματος. Είναι ομόρριζο με το ρήμα ή προέρχεται από τη ρίζα άλλου συνώνυμου ρήματος και συνοδεύεται συνήθως από επιθετικό προσδιορισμό:

νικῶ νίκην – πολεμῶ πόλεμον – θύω θυσίας

Τὸν ἔσχατον κίνδυνον κινδυνεύουσι.

Οἱ Ἄθηναῖοι τοσαύτας ἑορτάς ἑώρταζον, ὅσας οὐδεμία τῶν ἄλλων Ἑλληνίδων πόλεων, καὶ τοσαύτας δίκας ἐδικάζοντο, ὅσας οὐδὲ πάντες ἄνθρωποι.

N.E.: Το αντικείμενο σε αιτιατική διακρίνεται σε **εξωτερικό** και σε **εσωτερικό ή σύστοιχο αντικείμενο**.

Παρατηρήσεις

α) Με σύστοιχο αντικείμενο συντάσσονται και ρήματα που δεν είναι ενεργητικά μεταβατικά:

νοσῶ νόσον [αλλά και: *ἀσθενῶ νόσον*] – *ζῶ ζωὴν*

β) Ένα ρήμα που συντάσσεται με αιτιατική προσώπου ως εξωτερικό αντικείμενο μπορεί να δεχτεί και σύστοιχο αντικείμενο (βλ. και § 76):

Ἐκαστον εὐεργετῶ τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν.

N.E.: Τη στόλισε *στολῖδια* πλουμιστά.

γ) Πολλές φορές η σύστοιχη αιτιατική παραλείπεται και τότε ως σύστοιχο αντικείμενο λειτουργεί ο επιθετικός προσδιορισμός σε ουδέτερο γένος πληθυντικού, συνήθως, αριθμού¹:

Θηβαῖοι πολλὰ καὶ μεγάλα ἡμᾶς ἠδίκησαν. [πολλὰς καὶ μεγάλας ἀδικίας]

Οἱ τύραννοι πλείω καὶ μείζω λυποῦνται τῶν ἰδιωτῶν. [πλείονας καὶ μείζονας λύπας]

Ταῦτα καὶ τοιαῦτα εἶπεν Ἀλέξανδρος. [τούτους καὶ τοιούτους λόγους]

N.E.: Ρώτησε *πολλά*. [πολλές ερωτήσεις]

1. Το σύστοιχο αντικείμενο μπορεί να παραλείπεται και όταν συνοδεύεται από ετερόπρωτο προσδιορισμό σε γενική. Τότε ως σύστοιχο αντικείμενο λειτουργεί η γενική, η οποία είτε μένει αμετάβλητη είτε μετατρέπεται σε αιτιατική:

Οἱ λόγοι τοῦ Δημοσθένους λυχνίας ὄζουσιν. [ὄσμην λυχνίας]

ἀγωνίζομαι πάλην [ἀγῶνα πάλης] – *νικῶ μάχην* [νίκην μάχης]

N.E.: Μυρίζει *ψητό*. [μυρωδιά ψητού]

2. Δίπτωτα ρήματα

α) Δίπτωτα ρήματα με δύο αιτιατικές

§ 76 Με δύο αιτιατικές ως αντικείμενα, αιτιατική προσώπου (άμεσο) και αιτιατική πράγματος ή σύστοιχο αντικείμενο (έμμεσο), συντάσσονται τα παρακάτω ρήματα και τα συνώνυμά τους:

1. διδάσκω, παιδεύω, ἀναμνησκω (υπενθυμίζω), ὑπομνησκω:

Γλῶσσαν τὴν Ἀπικὴν ἐδίδασκον **τοὺς παῖδας**.

Τοῦθ' ὑμᾶς ἀναμνήσω.

N.E.: **Μας** διδάσκει **ιστορία**.

2. ἐνδύω, ἀμφιέννυμι, ἐκδύω (ξεντώνω):

Ὁ πάππος **τὸν Κῦρον στολὴν** καλὴν ἐνέδυσε.

N.E.: **Την** ἐντυσαν **λευκά**.

3. (ἀν)ερωτῶ, αἰτῶ (ζητῶ), ἀπαιτῶ:

Αἰτεῖ **τὸν Ἀγησίλαον ὀπλίτας**.

N.E.: [αλλά:] **Μου** ζήτησε **βοήθεια**. [γεν. + αιτ.]

4. ἀποκρύπτομαι, κρύπτω, ἀφαιροῦμαι, (ἀπο)στερῶ, εἰσπράττω:

Τὴν θυγατέραν ἔκρυπτεν **τὸν θάνατον** τοῦ ἀνδρός.

Τοὺς διδασκάλους τοὺς μισθοὺς ἀπεστέρηκεν.

N.E.: [αλλά:] **Μου** στέρησε **τις διακοπές**. [γεν. + αιτ.]

Παρατήρηση

Υπάρχουν περιπτώσεις κατά τις οποίες οι δύο αιτιατικές δεν είναι πάντοτε αντικείμενα του ρήματος. Αυτές οι αιτιατικές μπορεί να είναι:

- α) Αντικείμενο και κατηγορούμενο του αντικειμένου, με ρήματα που έχουν τη σημασία του *καλῶ, ὀνομάζω, λέγω, νομίζω, κρίνω, ἠγοῦμαι* (νομίζω), *θεωρῶ, ποιῶ, καθίστημι, διορίζω, αἰροῦμαι* (εκλέγω), *ἔχω, παρέχω*:

Δαρεῖος Κῦρον σατράπην ἐποίησε. [A: Κῦρον]

Φύλακας κατέστησαν **ἡμᾶς**. [A: ἡμᾶς]

Ἔχω **συμμάχους** τὰς μεγίστας **πόλεις**. [A: πόλεις]

N.E.: • Ἐκανε **τον γιο** του **διευθυντή**. • **Η τάξη με** εξέλεξε **πρόεδρο**.

- β) Αντικείμενο και κατηγορούμενο επιρρηματικό, με ρήματα κίνησης κυρίως, ή προληπτικό, με ρήματα που δηλώνουν αύξηση ή εξέλιξη (πβ. § 15 και § 16 αντίστοιχα):

Παρετάξαντο τὰς ναῦς μετεώρους. (στο ανοιχτό πέλαγος) [A: τὰς ναῦς]

Τούτους ἰππέας ἐδίδαξεν. [A: τούτους]

N.E.: • Ἔστησε **το ξύλο ὀρθιο**. • **Σπουδάζει τον γιο** του **γιατρό**.

- γ) Αντικείμενο και αιτιατική της αναφοράς:

Κορινθίους δὲ καὶ **Ἀρκάδας** καὶ **Ἀχαιοὺς** τί φῶμεν; (Τι να πούμε για τους Κορινθίους...;) [A: τί]

β) Δίπλωτα ρήματα με αιτιατική και γενική

§ 77 Με δύο αντικείμενα, το ένα σε αιτιατική (άμεσο) και το άλλο σε γενική (έμμεσο), συντάσσονται ρήματα όπως:

1. ἀκούω, μανθάνω, πυνθάνομαι (πληροφορούμαι):
Ἵμεις δέ **μου** ἀκούσεσθε πᾶσαν **τὴν ἀλήθειαν**.
Ἄει ἐπυνθανόμην **ὑμῶν τὰ ἄριστα**.
N.E.: **Μου** ἔμαθε **πολλά**.
 2. λαμβάνω (πιάνω), ἔλκω (τραβῶ), ἄγω (οδηγῶ):
Τὸν πεσόντα ποδὸς ἔλαβε.
Ὁ ἵπποκόμος ἄγει **τῆς ἡνίας τὸν ἵππον**.
N.E.: **Μου** τράβηξε **το μανίκι**.
 3. εἰσιῶ (φιλεύω), πληρῶ, πίμπλημι (γεμίζω), γεμίζω, κενῶ (αδειάζω), ἐρημῶ:
Τῶν λόγων ἡμᾶς Λυσίας εἰσιῶ.
Ἐνέπλησαν **βοῆς τὴν ἀγοράν**.
N.E.: [αλλά:] **Με** γέμισε **υποσχέσεις**. [αιτ. + αιτ.]
 4. ἀπαλλάττω, ἀποκλείω, ἀπολύω, ἀποστερῶ, ἐλευθερῶ:
Πολλοὺς τῆς εἰσόδου ἀπέκλεισεν.
Οἱ τριάκοντα **ἡμᾶς πόλεως** ἀπεστέρουν.
N.E.: **Του** ἀπέκλεισαν **κάθε πιθανότητα**.
 5. **Σύνθετα** με την πρόθεση *κατὰ* που ἔχουν δικανική σημασία, ὅπως *καταγιγνώσκω, καταψηφίζομαι* (καταδικάζω) κ.τ.ό.:
Οἱ Ἀθηναῖοι **θάνατον** κατέγνωσαν **αὐτοῦ**.
N.E.: [αλλά:] **Τον** καταδίκασαν **σε θάνατο**. [αιτ. + αιτ.]
- Με αυτά τα ρήματα η αιτιατική μπορεί να χαρακτηριστεί και ως **αιτιατική της ποινῆς** (βλ. § 153ζ).
6. **Σύνθετα** με τις προθέσεις *ἀπό, ἐκ, πρό*:
Ἀποτρέπει **τούς νεωτέρους ἁμαρτημάτων**.
Ἐξέβαλον **ἔδρας Κρόνον**. (εκδίωξαν)
Ἀλέξανδρος προέταξε **τῶν πεζῶν τούς τοξότας**.
N.E.: Προτάσσει **το κοινό συμφέρον του ατομικού**.

Παρατήρηση

Η γενική στα ρήματα που συντάσσονται με αιτιατική και γενική δεν είναι πάντοτε αντικείμενο. Ἔτσι μπορούμε να ἔχουμε:

- α) Αιτιατική ως αντικείμενο και γενική της αξίας ή του ποσού (βλ. και § 151γ) με ρήματα ὅπως (*ἀντ*)*αλλάσσω, ἀγοράζω, ὠνοῦμαι* (αγοράζω), *πωλῶ, ἀποδίδομαι* (πουλῶ), *ἀξιῶ, τιμῶ* κ.τ.ό.:
Ἦλλάξαντο πολλῆς **εὐδαιμονίας** πολλὴν **κακοδαιμονίαν**.
Ἦξίωσαν **τὸν Θεμιστοκλέα** τῶν μεγίστων **τιμῶν**.
- β) Αιτιατική ως αντικείμενο και γενική της αιτίας (βλ. και § 151β) με ρήματα ψυχικού πάθους, ὅπως *θαυμάζω, εὐδαιμονίζω, μακαρίζω, ζηλῶ, ὀργίζομαι* κ.τ.ό., ή με ρήματα δικανικής σημασίας, ὅπως *αἰτιῶμαι* (κατηγορῶ), *δικάζω, γράφομαι* (καταγγέλλω) κ.τ.ό.:
Ζηλῶ **σε** καὶ μακαρίζω **τῆς εὐδαιμονίας**.
Εὐκτῆμων ἐγράψατο **Δημοσθένην λιποταξίου**.

γ) Δίπτωτα ρήματα με αιτιατική και δοτική

§ 78 Με δύο αντικείμενα, το ένα σε αιτιατική (άμεσο) και το άλλο σε δοτική (έμμεσο), συντάσσονται ρήματα που σημαίνουν:

1. **Εξίσωση, εξομοίωση, μείξη, συμφιλίωση**, όπως *ἐξισῶ, ἀνισῶ* (εξισώνω), *ὀμοιωῶ, παραβάλλω, μείγνυμι, συναλλάττω* (συμφιλιώνω) κ.τ.ό.:
*Ὁ σίδηρος ἀνισοῖ τοὺς ἀσθενεῖς τοῖς ἰσχυροῖς ἐν τῷ πολέμῳ.
Ἐδέοντο τοὺς φεύγοντας ζυναλλάζει σφίσιν.*
2. **Λόγο, δείξη, εντολή, προσαρμογή, αντιπαράθεση**, όπως *λέγω, ἀνακοινῶ, ἀποκρίνομαι, δηλώ, σημαίνω, φαίνω, δείκνυμι, παραινῶ, ἀναγγέλλω, ἀγγέλλω, ἀντιτάσσω* κ.τ.ό.:
*Οὐδὲν αὐτοῖς ἀπεκρίνατο.
Τὰ ἱερά ἡμῖν οἱ θεοὶ φαίνουσιν.
Κακίαν ἔμοι οὐδεμίαν δείξει.
Ἄγγελλει τοῖς στρατιώταις τὰ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν.*
3. **Παροχή**, όπως *δίδωμι, ἀποδίδωμι, παραδίδωμι, ἐπιστέλλω, παρέχω, πέμπω, φέρω, κομίζω, παρασκευάζω* κ.τ.ό.:
*Οἱ θεοὶ νίκην ἡμῖν διδῶσιν.
Νικίας Γυλίππῳ ἑαυτὸν παραδίδωσι.
Ταῦτα τοῖς προγόνοις δόξαν φέρει.*
4. Τέλος, ὅσα ρήματα εἶναι **σύνθετα** κυρίως με τις προθέσεις *ἐν, σύν, ἐπί*:
*Ἄγανακῆσασα δὲ Ἥρα μανίαν αὐτοῖς ἐνέβαλε.
Ἀμίππου πεζοὺς συνέταξεν αὐτοῖς. (Πεζοὺς γρήγορους σαν ἄλογα παρέταξε δίπλα τους.)
Ὁ δὲ Λυκοῦργος πλείστους πόνους αὐτοῖς ἐπέβαλε.*

N.E.: Στα ρήματα των παραπάνω κατηγοριών η δοτική της Α.Ε. αποδίδεται με γενική ή εμπρόθετο (με, σε + αιτιατική):

- Σου εἶπε την ἀλήθεια. • Τον συμφιλίωσε με τον ἀδερφό του. • Αντέταξαν στον διάλογο τη βία.

δ) Δίπτωτα ρήματα με γενική και δοτική

§ 79 Με δύο αντικείμενα, το ένα σε γενική (άμεσο) και το άλλο σε δοτική (έμμεσο), συντάσσονται ρήματα που σημαίνουν:

1. **Παραχώρηση**, όπως *παραχωρῶ, ὑπέϊκω / ὑπανίσταμαι* (παραχωρῶ), *συγγιγνώσκω* (συγχωρῶ κάτι σε κάποιον) κ.τ.ό.:
*Παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος.
Ἔδρας πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ.*
2. **Συμμετοχή, μετάδοση**, όπως *μετέχω, κοινωνῶ, μεταδίδωμι, μεταλαμβάνω* κ.τ.ό.:
*Μετσεσῆκαμεν ὑμῖν ἱερῶν τῶν σεμνοτάτων.
Ὀλιγαρχία τῶν κινδύνων τοῖς πολλοῖς μεταδίδωσι.*
3. Επίσης, τα ρήματα **φθονῶ** (με τη σημασία: αρνούμαι κάτι σε κάποιον από φθόνο), **μέμφομαι** (επικρίνω κάποιον για κάτι), **ἀντιποιοῦμαι** (διεκδικῶ από κάποιον κάτι) και **ἀμφισβητῶ**:

Μή μοι φθονήσης τοῦ μαθήματος.
Τοῦδ' οὐδεὶς ἂν ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.
Οὔτε βασιλεῖ ἀντιποιούμεθα τῆς ἀρχῆς.
Οὐδεὶς ἠμφεσβήτησε τῆς κληρονομίας ἐκείνω.

4. Τέλος, τα ρήματα **τιμῶ** (με τη σημασία: ορίζω για κάποιον ποιηή ως δικαστής) και **τιμῶμαι** (με τη σημασία: προτείνω για κάποιον ποιηή ως κατηγορος ή για τον εαυτό μου ως κατηγορούμενος):

Ἰθναῖοι **Περικλεῖ** ὀλίγου δὲ και **θανάτου** ἐτίμησαν. (παρά λίγο να καταδικάσουν και σε θάνατο)
Τῷ πατρί ἐτίμησατο δέκα **ταλάντων**. (πρότεινε πρόστιμο)

► Η γενική με αυτά τα δικανικά ρήματα ονομάζεται **γενική της ποιηής ή του τιμήματος** (βλ. § 151δ).

N.E.: Τα ρήματα των παραπάνω κατηγοριών συντάσσονται με γενική και αιτιατική, με αιτιατική και εμπρόθετο ή με δύο εμπρόθετους προσδιορισμούς:

- **Μου** παραχώρησε **το σπίτι** του. • **Τον** καταδίκασαν **σε φυλάκιση** δύο ετών. • Συμμετείχε **με την ομάδα** του στους ημιτελικούς.

B. Η ΔΟΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ

§ 80

Η **δοτική προσωπική** είναι δοτική ονόματος ή αντωνυμίας, συνήθως προσωπικής, και φανερώνει το πρόσωπο για το οποίο υπάρχει ή γίνεται κάτι. Σε αντίθεση με το αντικείμενο σε δοτική που αναφέρεται μόνο στο ρήμα, η δοτική προσωπική μπορεί να αναφέρεται στο περιεχόμενο ολόκληρης της πρότασης. Αντιστοιχεί στη γενική προσωπική της N.E. και συνοδεύει απρόσωπα ρήματα και απρόσωπες εκφράσεις (βλ. § 86) ή προσωπικά ρήματα οποιασδήποτε σημασίας και διάθεσης. Στη δεύτερη περίπτωση διακρίνεται σε:

α) Δοτική προσωπική κτητική: φανερώνει τον κτήτορα και συντάσσεται με τα ρήματα *εἶμι, γίγνομαι, ὑπάρχω*, όταν αυτά έχουν τη σημασία του «έχω»:

Παῖδες δέ **μοι** οὔπω εἶσιν. (Παιδιά δεν έχω ακόμα.)

Τί **μοι** πλέον εἶσι; (Τι ὄφελος έχω;)

Τῷ δικαίῳ παρὰ τῶν θεῶν δῶρα γίγνεται. (Ο δίκαιος έχει δῶρα από τους θεούς.)

Δουλεία ὑπάρχει **αὐτοῖς**. (Αυτοί έχουν δουλεία / είναι υποδουλωμένοι.)

β) Δοτική προσωπική χαριστική: φανερώνει το πρόσωπο που ωφελείται, το πρόσωπο για χάρη του οποίου γίνεται αυτό που δηλώνει η πρόταση:

Κάλει **μοι** τοὺς οἰκέτας. (Κάλεσέ μου / κάλεσε για χάρη μου τους υπηρέτες.)

Ἰθλον Θεππαλῶν ἱππεῖς **τοῖς Ἰθναίοις**.

Ἰπριάμην **ὑμῖν** ἀγαθὰ πλεῖστα. (αγόρασα για σας)

Πᾶς ἀνὴρ **αὐτῷ** πονεῖ. (κοπιάζει για τον εαυτό του)

N.E.: Ο σκύλος **μού** φυλάει το σπίτι.

γ) Δοτική προσωπική αντιχαριστική: φανερώνει το πρόσωπο που βλάπτεται από κάτι:

Ἰδε ἡ ἡμέρα **τοῖς Ἰθναίοις** μεγάλων κακῶν ἄρξει. (Η σημερινή ημέρα θα είναι για τους Ἰθναίους η αρχή μεγάλων δεινῶν.)

Πάντες πάντα κακὰ νοοῦσι **τῷ τυράννῳ**. (σκέφτονται για τον τύραννο)

δ) Δοτική προσωπική ηθική: φανερώνει το πρόσωπο που χαιρέται ή λυπάται για κάτι. Ως τέτοια χρησιμοποιείται κανονικά η δοτική της προσωπικής αντωνυμίας²:

Ἡ στρατιὰ αἶτον οὐκ εἶχεν αὐτῷ. [προς λύπη του]

ᾧ τέκνον, ἧ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος; (αλήθεια μας ήρθε...)

N.E.: Μη μου στενοχωριέσαι.

ε) Δοτική προσωπική της συμπάθειας: φανερώνει το πρόσωπο που συμπάσχει, το πρόσωπο που συμμετέχει συναισθηματικά σε ό,τι εκφράζει το ρήμα της πρότασης:

Διέφθαρτο τῷ Κροίσῳ ἡ ἐλπίς. (Ο Κροίσος είχε χάσει κάθε ελπίδα.)

N.E.: Μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι.

στ) Δοτική προσωπική του κρίνοντος προσώπου: φανερώνει το πρόσωπο κατά την κρίση του οποίου ισχύει αυτό που λέγεται στην πρόταση:

Οὐ γὰρ ὁ θάνατος τοῖς εὖ φρονοῦσιν οἰκτρός.

Εὐδαίμων μοι ἐφαίνετο ὁ ἀνὴρ.

N.E.: Μου φαίνεσαι άρρωστος.

ζ) Δοτική προσωπική της αναφοράς: φανερώνει το πρόσωπο σχετικά με το οποίο ισχύει αυτό που δηλώνει η πρόταση. Συνοδεύεται συχνά από το *ὡς* ή μετοχή δοτικής πώσης, η οποία δηλώνει τόπο ή χρόνο:

Τῷ γὰρ καλῶς πρᾶσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.

Μακρὰν ὡς γέροντι προῦστάλης ὁδόν. (Έκανες δρόμο μακρύ για γέροντα.)

Ἦν ἡμέρα πέμπτη ἐπιπλέουσι τοῖς Ἀθηναίοις. (αφότου οι Αθηναίοι έπλεαν εχθρικά)

N.E.: Το παντελόني τού είναι κοντό.

η) Δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου (ποιητικό αίτιο): φανερώνει το πρόσωπο που ενεργεί. Συντάσσεται με παθητικά ρήματα, κυρίως συντελικού χρόνου (παρακειμένου, υπερσυντελικού, συντελεσμένου μέλλοντα), και με ρηματικά επίθετα σε *-τέος* ή *-τος* (βλ. §§ 141 β, 143):

Ἄλέξανδρος, ὡς Ἀριστοβούλῳ λέλεκται, ὑπὸ καμάτου ἐνόσησεν.

Ὡστε μοι σχεδόν τι πᾶς ὁ λόγος γέγραπται.

Ὡφελιγέα σοι ἡ πόλις ἐστί. (Πρέπει να ωφελείς την πόλη.)

Οὐκ ἐξιτόν ἐστι αὐτοῖς. (Δεν είναι δυνατόν σ' αυτούς να βγουν έξω.)

III. ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΣΕ ΠΑΘΗΤΙΚΗ

§ 81 Τα παθητικά ρήματα προέρχονται κυρίως από ενεργητικά μεταβατικά ρήματα, μονόπτωτα ή δίπτωτα. Κατά τη μετατροπή της ενεργητικής σύνταξης σε παθητική γίνονται οι ακόλουθες μεταβολές:

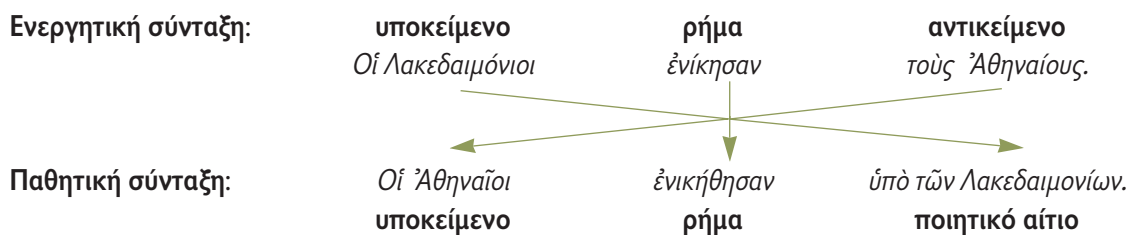
α) Όταν το ρήμα είναι μονόπτωτο:

- το ενεργητικό ρήμα τρέπεται σε παθητικό·
- το υποκείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται ποιητικό αίτιο·
- το αντικείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται υποκείμενο του παθητικού:

2. Η δοτική ηθική συνοδεύεται συχνά από τις δοτικές *ἀσμένῳ, βουλομένῳ, ἡδομένῳ, ἀχθομένῳ, προσδεχομένῳ:*

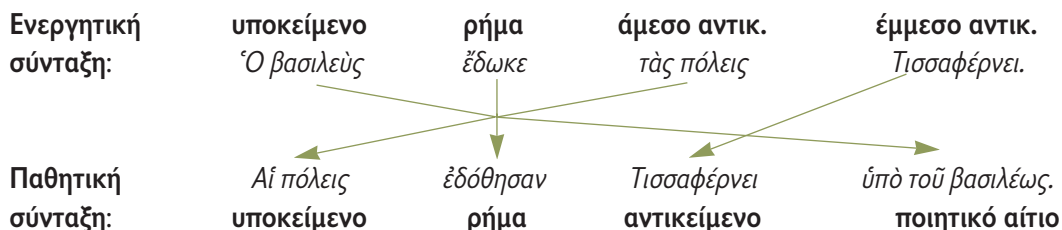
Εἴ σοι βουλομένῳ ἐστὶν ἀποκρίνεσθαι, σὲ ἐρήσομαι. (αν θέλεις να απαντήσεις)

Προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἐς με γεγένηται. (Περίμενα το ζέσπασμα της οργής σας εναντίον μου.)

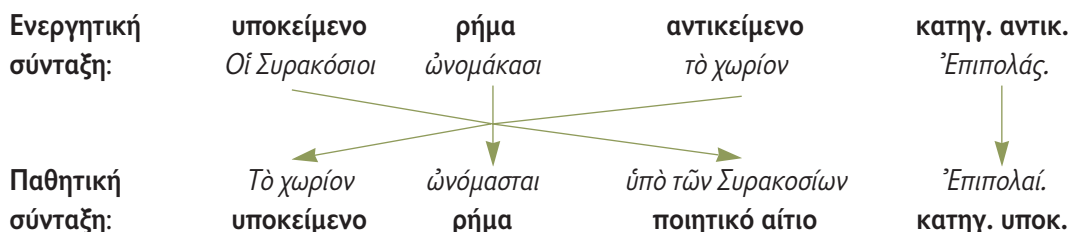
β) Ὄταν το ρήμα εἶναι δίπτωτο:

- το ενεργητικό ρήμα τρέπεται σε παθητικό·
- το υποκείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται ποιητικό αίτιο·
- το άμεσο αντικείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται υποκείμενο του παθητικού·
- το έμμεσο αντικείμενο του ενεργητικού ρήματος παραμένει αμετάβλητο ως αντικείμενο του παθητικού:

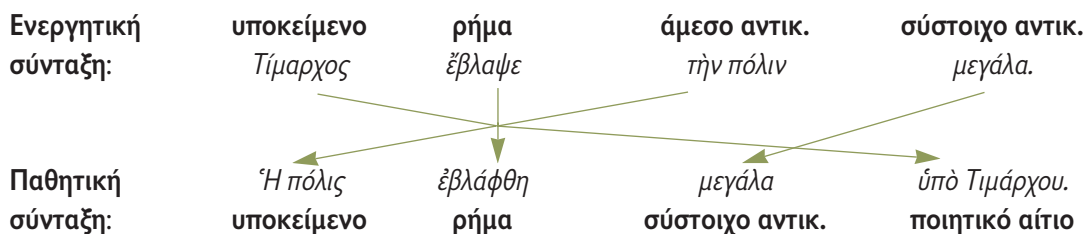
Παρατηρήσεις

- α) Ὄταν το ρήμα έχει τη σημασία του *αἰτῶ* (ζητώ), υποκείμενο του παθητικού ρήματος γίνεται το έμμεσο αντικείμενο:
- Ὁ Ἡριππίδας αἰτεῖ τὸν Ἀγρησίλαον ὀπλίτας. → Ὀπλίται αἰτοῦνται τὸν Ἀγρησίλαον ὑπὸ τοῦ Ἡριππίδου.*
- β) Στην περίπτωση των ρημάτων *ἀποκόπτω τινός τι, ἀποτέμνω τινός τι, ἐκκόπτω τινός τι, ἐπιτάσσω τινί τι* και *ἐπιτρέπω τινί τι*, υποκείμενο του παθητικού ρήματος γίνεται το αντικείμενο σε γενική ή δοτική (έμμεσο):
- Ἐπέτρεψαν τοῖς ἐννέα ἄρχουσι τὴν φυλακὴν. → Οἱ ἐννέα ἄρχοντες ἐπιτετραμμένοι ἦσαν τὴν φυλακὴν.*
- γ) Ὄταν το ενεργητικό ρήμα συντάσσεται με δύο αιτιατικές, από τις οποίες η μία είναι αντικείμενο και η άλλη κατηγορούμενο του αντικειμένου, τότε:
- το ενεργητικό ρήμα τρέπεται σε παθητικό·
 - το υποκείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται ποιητικό αίτιο·
 - το αντικείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται υποκείμενο του παθητικού·
 - το κατηγορούμενο του αντικειμένου γίνεται κατηγορούμενο του υποκειμένου:

γ) Όταν το ρήμα συντάσσεται με σύστοιχο αντικείμενο:

1. Το σύστοιχο αντικείμενο μονόπτωτου ρήματος τρέπεται σε σύστοιχο υποκείμενο:
Τὸν πόλεμον οὕτως ἐπολεμήσαμεν. → *Ὁ πόλεμος οὕτως ἐπολεμήθη ὑφ' ἡμῶν.*
2. Το σύστοιχο αντικείμενο δίπτωτου ρήματος παραμένει αμετάβλητο:

Στην ενεργητική σύνταξη τονίζεται το υποκείμενο που δρα, ενώ στην παθητική σύνταξη τονίζεται η δράση που προέρχεται από το ποιητικό αίτιο.

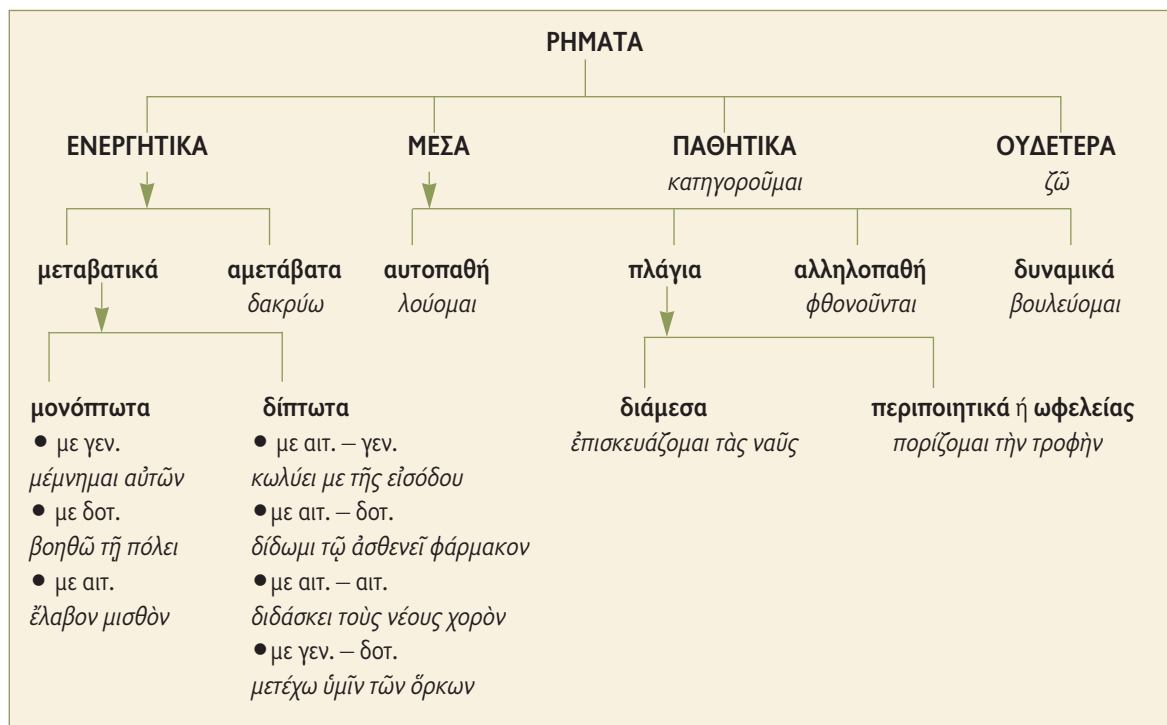
§ 82 Μερικά ενεργητικά ρήματα έχουν ως παθητικό ένα άλλο ρήμα ενεργητικής ή μέσης φωνής ή μια περίφραση που αποτελείται από τα ρήματα *ἔχω*, *γίγνομαι*, *λαμβάνω* κ.ά. και ένα όνομα ομόρριζο ή συνώνυμο του ενεργητικού ρήματος:

<i>αἴρω τι/τινα</i> (συλλαμβάνω, κυριεύω)	<i>ἀλίσκομαι ὑπὸ τινος</i> (συλλαμβάνομαι, κυριεύομαι)
[αλλά και:] <i>αἴροῦμαι τινα</i> (εκλέγω)	<i>αἴροῦμαι ὑπὸ τινος</i> (εκλέγομαι)
<i>ἀποκτείνω τινὰ</i> (σκοτώνω)	<i>ἀποθνήσκω ὑπὸ τινος</i> (σκοτώνομαι)
<i>δίκην λαμβάνω παρά τινος</i> (τιμωρώ)	<i>δίκην δίδωμί τινι</i> (τιμωρούμαι)
<i>διώκω τινὰ</i> (κατηγορώ, εξορίζω κάποιον)	<i>φεύγω ὑπὸ τινος</i> (κατηγορούμαι, εξορίζομαι)
<i>ἐκβάλλω τινὰ</i> (εξορίζω)	<i>ἐκπίπτω ὑπὸ τινος</i> (εξορίζομαι)
<i>εὖ ποιῶ/δρῶ τινα</i> (ευεργετώ)	<i>εὖ πάσχω ὑπὸ τινος</i> (ευεργετούμαι)
<i>ζημιῶ τινα</i> (ζημιώνω, τιμωρώ)	<i>ζημιούμαι / ζημιάν λαμβάνω παρά τινος</i> (ζημιώνομαι, τιμωρούμαι)
<i>κακῶς λέγω τινὰ</i> (κακολογώ)	<i>κακῶς ἀκούω ὑπὸ τινος</i> (κακολογούμαι)
<i>μισῶ τινα</i> (μισώ)	<i>μισοῦμαι / μισητὸς γίγνομαι / μῖσος ἔχω πρὸς τινος</i> (μισούμαι) κ.ά.

➤ Περιφραστικά σχηματίζουν συνήθως τον παθητικό τους τύπο τα **αποθετικά ρήματα**, αυτά δηλαδή που έχουν μόνο μέση φωνή:

<i>αἰδοῦμαι τινα</i> (σέβομαι, ντρέπομαι κάποιον)	<i>αἰδοῦς τυγχάνω ὑπὸ τινος</i> (με σέβεται, με ντρέπεται κάποιος)
<i>αἰτιῶμαι τινα</i> (κατηγορώ κάποιον)	<i>αἰτίαν ἔχω / αἰτίαν λαμβάνω / ἐν αἰτία εἰμι ὑπὸ τινος</i> (κατηγορούμαι)
<i>ἐπιμελοῦμαι τινος</i> (φροντίζω κάποιον)	<i>ἐπιμελείας τυγχάνω ὑπὸ τινος</i> (με φροντίζει κάποιος)

ΠΙΝΑΚΑΣ 4. ΟΙ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

IV. ΤΑ ΑΠΡΟΣΩΠΑ ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΡΟΣΩΠΕΣ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ

§ 83

Απρόσωπα ή τριτοπρόσωπα ρήματα ονομάζονται όσα βρίσκονται στο γ' ενικό πρόσωπο και δε δέχονται ως υποκείμενο πρόσωπο ή πράγμα (απρόσωπη σύνταξη). Από αυτά μερικά απαντούν μόνο ως απρόσωπα, όπως τα *χρή, μέλει, ἔξεσι*, ενώ τα περισσότερα προέρχονται από προσωπικά ρήματα, ενεργητικά ή παθητικά. Μερικά από τα συνηθέστερα απρόσωπα ρήματα είναι:

ἀγγέλλεται
ἀρκεῖ (είναι αρκετό)
δεῖ (πρέπει)
δοκεῖ (φαίνεται καλό, αποφασίζεται)
ἔστι / ἔνεσι / πάρεσι (είναι δυνατόν)
ἐγχωρεῖ (επιτρέπεται)
ἐνδέχεται
ἔξεσι (είναι δυνατόν, επιτρέπεται)
λέγεται

μέλλει (πρόκειται)
νομίζεται
ὁμολογεῖται
πρέπει
προσῆκει (αρμόζει, ταιριάζει)
συμβαίνει
συμφέρει
φαίνεται
χρή (πρέπει) κ.ά.

§ 84

Απρόσωπη σύνταξη έχουν και οι **απρόσωπες εκφράσεις**: αυτές είναι περιφράσεις που σχηματίζονται:

α) Με το ρήμα *ἔστι* και ένα αφηρημένο ουσιαστικό ή το ουδέτερο ενός επιθέτου ή μιας μετοχής:

ἀγαθόν ἔστι (είναι καλό)
ἀδηλόν ἔστι (δεν είναι φανερό)
ἀναγκαῖόν ἔστι
ἀνάγκη ἔστι

θαυμαστόν ἔστι
καλόν ἔστι
κίνδυνός ἔστι
λόγος ἔστι (λέγεται, υπάρχει φήμη)

ἀξιόν ἐστι (αξιίζει)
δεινόν ἐστι (είναι φοβερό, παράλογο)
δέον ἐστὶ (πρέπει)
δέος ἐστὶ (υπάρχει φόβος)
δηλόν ἐστι (είναι φανερό)
δυνατόν ἐστι
δίκαιόν ἐστι
εἰκός ἐστι (είναι φυσικό)

νόμος ἐστὶ
ῥάδιόν ἐστι (είναι εύκολο)
σαφές ἐστι
φανερόν ἐστι
φόβος ἐστὶ
χρήσιμόν ἐστι
χαλεπόν ἐστι (είναι δύσκολο)
χρεών ἐστι (είναι αναγκαίό/μοιραίο) κ.ά.

β) Με το ρήμα ἔχει και ένα τροπικό επίρρημα:

ἀναγκαιώς ἔχει (είναι αναγκαίο)
ἀρκούντως ἔχει (αρκεί)
δεινῶς ἔχει (είναι φοβερό)
εὖ ἔχει (είναι καλό)

κακῶς ἔχει (είναι κακό)
καλῶς ἔχει (είναι καλό, σωστό)
ὀρθῶς ἔχει (είναι σωστό, ορθό)
ῥαδίως ἔχει (είναι εύκολο) κ.ά.

1. Το υποκείμενο των απρόσωπων ρημάτων και εκφράσεων

§ 85 Τα απρόσωπα ρήματα και οι απρόσωπες εκφράσεις έχουν ως υποκείμενο:

α) Απαρέμφατο:

Δεῖ τὸν παῖδα **ζῆν** κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ παιδαγωγῶ.
Προσῆκει **μισεῖν** καὶ **κολάζειν** τοὺς προδότας καὶ δωροδόκους.
Ἄναγκη ἐστὶ **μάχεσθαι**.

β) Δευτερεύουσα πρόταση, κυρίως ειδική, πλάγια ερωτηματική ή ενδοιαστική³:

Δηλόν ἐστι **ὅτι κέρδους ἔνεκ' ἀδικοῦσιν**. [ειδική]
Ἄγγελλεται **ὅτι βασιλεὺς ἀφίκετο**. [ειδική]
Ἄδηλόν ἐστι **εἰ βουλήσονται φίλοι εἶναι**. (αν θα θελήσουν) [πλάγια ερωτηματική]
Δέος ἐστὶ **μὴ παρακρουσθῆτε ὑπὸ τούτων**. [ενδοιαστική]
N.E.: • Φαίνεται **πὼς λείπει**. • Πρέπει **να πας**. [βουλευτική] • Ἄγνωστο **πὼς ἔφυγε**.
• Υπάρχει φόβος **μήπως το τζάμι σπάσει**.

Όταν σε μια πρόταση υπάρχει ονομαστική πτώση που έχει θέση υποκειμένου, η σύνταξη του ρήματος είναι προσωπική:

Δοκεῖ **τὸ φῶς** ἐναντίον εἶναι τῷ σκότει.
Ὁ Νικίας εὐτυχῆς δοκεῖ εἶναι.
Τισσαφέρνης ἐλέγετο τούτων ἄρχειν.
N.E.: **Ο Νίκος** φαίνεται χλωμός.

3. Μερικά απρόσωπα ρήματα τίθενται στον λόγο χωρίς υποκείμενο, γιατί αυτό εμπεριέχεται στη ρηματική έννοια: *παρεσκευάσσο* [παρασκευῆ ἐγένετο], *πολεμεῖται* [πόλεμος γίνετα], *μέλει μοί τινος* [μέλησός ἐστι μοί τινος] (φροντίζω για κάτι), *μέτεσσί μοί τινος* [μετουσίᾳ ἐστὶ μοί τινος] (μετέχω σε κάτι), *(ἐν)δεῖ μοί τινος* [ἐνδεδιά ἐστι μοί τινος] (χρειάζομαι κάτι) κ.ά:
Δεῖ τοῖς Ἀθηναίοις χρημάτων → *Ἐνδεδιά ἐστι τοῖς Ἀθηναίοις χρημάτων.

2. Η δοτική προσωπική κοντά σε απρόσωπα ρήματα και απρόσωπες εκφράσεις

§ 86 Κοντά σε απρόσωπα ρήματα και απρόσωπες εκφράσεις τίθεται συνήθως ένας προσδιορισμός σε δοτική πτώση που δηλώνει το πρόσωπο στο οποίο αναφέρεται το ρήμα και ονομάζεται **δοτική προσωπική** (βλ. και § 80):

Ἔξεσί σοι, ὦ υἱέ, σῶσαι τὸν πατέρα. (εἶναι δυνατόν σε σένα)

Ἄδηλον παντὶ ἀνθρώπῳ ὅπῃ τὸ μέλλον ἔξει.

Ἔδοξέ μοι τὴν ἐπιστολὴν πέμπειν.

N.E.: *Μου* εἶναι αδύνατον να σε καταλάβω.

Παρατηρήσεις

α) Με ορισμένα απρόσωπα παθητικά ρήματα η δοτική είναι αντικείμενο:

Ἦγγελθη Περικλεῖ ὅτι Μέγαρα ἀφέστηκε. (αποστάτησαν)

β) Κάποια απρόσωπα ρήματα, όπως τα *μέλει, μεταμέλει, μέτεσι, ὁμολογεῖται, παρεσκευάσται*, συντάσσονται με δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου (βλ. § 80η):

Ἐπειδὴ τοῖς Κορινθίοις παρεσκευάστο, ἔπλεον ἐπὶ τὴν Κέρκυραν. (αφού είχαν πια ετοιμαστεί οι Κορίνθιοι)

§ 87 **Χρόνοι** ονομάζονται οι τύποι, οι μορφές του ρήματος που δηλώνουν:

- α)** Τη **χρονική βαθμίδα**, το *πότε* γίνεται αυτό που σημαίνει το ρήμα· αν δηλαδή γίνεται στο *παρόν*, στο *παρελθόν* ή στο *μέλλον* (βλ. τις έννοιες *προτερόχρονο*, *σύγχρονο* και *υστερόχρονο* στις § 128, 188).
- β)** Τον **τρόπο ενέργειας** του ρήματος, το *πώς* παρουσιάζεται αυτό που σημαίνει το ρήμα· αν δηλαδή παρουσιάζεται *εξακολουθητικά*, *στιγμιαία-συνοπτικά* ή ως κάτι *συντελεσμένο*.

Α. ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΣΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ

§ 88 Με βάση τη χρονική βαθμίδα, οι χρόνοι στην οριστική διακρίνονται σε:

- α)** **Παροντικούς**: ενεστώτας και παρακείμενος εν μέρει.
- β)** **Παρελθοντικούς** ή **ιστορικούς**: παρατατικός, αόριστος, παρακείμενος εν μέρει και υπερσυντέλικος.
- γ)** **Μελλοντικούς**: μέλλοντας και συντελεσμένος μέλλοντας.

§ 89 Με βάση τον τρόπο ενέργειας, οι χρόνοι στην οριστική διακρίνονται σε:

- α)** **Εξακολουθητικούς**: ενεστώτας, παρατατικός και μέλλοντας εν μέρει.
- β)** **Συνοπτικούς** ή **στιγμιαίους**: αόριστος και μέλλοντας εν μέρει.
- γ)** **Συντελεσμένους** ή **συντελικούς**: παρακείμενος, υπερσυντέλικος και συντελεσμένος μέλλοντας.

§ 90 Οι παροντικοί και οι μελλοντικοί χρόνοι της οριστικής ονομάζονται **αρκτικοί**¹, ενώ οι παρελθοντικοί-ιστορικοί χρόνοι της οριστικής² ονομάζονται **παραγόμενοι** ή **δευτερεύοντες**. Οι χρόνοι του ρήματος στην οριστική είναι επτά:

1. Ο **ενεστώτας**: δηλώνει ότι αυτό που σημαίνει το ρήμα συμβαίνει στο παρόν εξακολουθητικά, συνεχώς ή κατ' επανάληψη (με διακοπές):

Ἄπασα ἡ ῥόδος Ἀθηναίων ἐστίν.

Οἱ ὄρνιθες τέλειον ᾠὸν γεννῶσι.

N.E.: • **Διαβάζω** ένα βιβλίο. • Ο ήλιος **ανατέλλει** την αυγή.

1. **Αρκτικοί χρόνοι** είναι επίσης: α) ο γνωμικός αόριστος στην οριστική (βλ. § 91.4α), β) οι χρόνοι της υποτακτικής, της προστακτικής, της ευχτικής ευκτικής (βλ. § 105) και της δυνατικής ευκτικής (βλ. § 106) στις ανεξάρτητες προτάσεις, γ) οι χρόνοι της υποτακτικής και της ευκτικής στις δευτερεύουσες προτάσεις, όταν εξαρτώνται από αρκτικό χρόνο, και δ) οι χρόνοι του απαρεμφάτου και της μετοχής, όταν εξαρτώνται από αρκτικό χρόνο (βλ. § 92β).
2. **Ιστορικοί χρόνοι** είναι επίσης: α) ο ιστορικός ενεστώτας στην οριστική (βλ. § 91.1γ), β) οι χρόνοι της ευχτικής οριστικής (βλ. § 100), γ) οι χρόνοι της υποτακτικής και της ευκτικής στις δευτερεύουσες προτάσεις, όταν εξαρτώνται από ιστορικό χρόνο, και δ) οι χρόνοι του απαρεμφάτου και της μετοχής, όταν εξαρτώνται από ιστορικό χρόνο (βλ. § 92β).

2. Ο **παρατατικός** δηλώνει διάρκεια στο παρελθόν, δηλαδή γεγονός που γινόταν στο παρελθόν συνεχώς ή κατ' επανάληψη· είναι για το παρελθόν ό,τι ο ενεστώτας για το παρόν:
*Καὶ ἔνταῦθα δὴ φύρδην ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἵππεις.
 Οἱ Βοιωτοὶ ἐγυμνάζοντο πάντες περὶ τὰ ὄπλα.*
N.E.: • Ἐτρεχε πανικόβλητος. • Μελετούσε καθημερινά.
3. Ο **μέλλοντας** δηλώνει ότι:
- Κάτι θα συμβεί στο μέλλον συνοπτικά:
Ἐγὼ ὑμῖν χρυσίον οὐ δώσω.
N.E.: Θα σας πω την αλήθεια. [στιγμαίσιος μέλλοντας]
 - Κάτι θα συμβαίνει στο μέλλον εξακολουθητικά, συνεχώς ή κατ' επανάληψη:
Τούτοις πολέμοιο ἐσόμεθα.
N.E.: Θα είμαι πάντα δίπλα σου. [εξακολουθητικός μέλλοντας]
- Ο μέλλοντας στην Α.Ε. έχει κατά κανόνα έναν τύπο, και ο τρόπος, συνοπτικός ή εξακολουθητικός, δηλώνεται από τα συμφραζόμενα. Όταν το ρήμα έχει δύο τύπους μέλλοντα, ο τύπος που σχηματίζεται από το θέμα του ενεστώτα είναι εξακολουθητικός, ενώ αυτός που προέρχεται από το θέμα του αορίστου είναι συνοπτικός:
 ρ. ἔχω: **ἔξω** (θα έχω), **σχήσω** (θα αποκτήσω)
4. Ο **αόριστος** δηλώνει ότι αυτό που σημαίνει το ρήμα συνέβη στο παρελθόν συνοπτικά, ανεξάρτητα από την πραγματική διάρκειά του:
*Τοὺς νεκροὺς ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς.
 Ἐβίω δύο καὶ τριάκοντα ἔτη.*
N.E.: • Τα παιδιά πήγαν εκδρομή. • Δούλεψε πολύ στη ζωή του.
5. Ο **παρακείμενος** δηλώνει ότι κάτι συντελέστηκε στο παρελθόν, αλλά το αποτέλεσμα του εξακολουθεί να ισχύει και στο παρόν. Οι αρχαίοι γραμματικοί τον ονόμασαν «τέλειο ενεστώτα», καθώς παρουσιάζει αυτό που σημαίνει το ρήμα ως τελειωμένο, ολοκληρωμένο στο παρόν. Έτσι ο παρακείμενος ανήκει και στους παρελθοντικούς και στους παροντικούς χρόνους:
*Πολλοὺς ὑμεῖς πολέμους πεπολεμήκατε.
 Ἀναθήμασί τε κεκοσμήκαμεν τὰ ἱερὰ αὐτῶν.*
N.E.: • Ἐχει ταξιδέψει πολλές φορές. • Τα φρούτα έχουν σαπίσει.
6. Ο **υπερσυντέλικος** δηλώνει ότι αυτό που σημαίνει το ρήμα είχε ολοκληρωθεί στο παρελθόν πριν από μια χρονική στιγμή του παρελθόντος, η οποία είτε δηλώνεται είτε εννοείται³:
*Ἐπεὶ αὐτοῖς παρεσκεύαστο, ἔπλεον ἐπὶ τὴν Κέρκυραν.
 Ξυμπάντων προτεταγμένοι ἦσαν οἱ ἵππεις.*
N.E.: • Εἶχε φύγει, όταν φτάσαμε. • Εἶχα ζαλιστεί από τον ήλιο.

3. Κάποτε ο **υπερσυντέλικος** δηλώνει πράξη που έγινε στο παρελθόν αμέσως μετά από μια άλλη και μεταφράζεται με το «αμέσως» + αόριστο:
Ἀφικομένων δὲ αὐτῶν διελέλυτο εὐθὺς αἱ σπονδαί. (αμέσως διαλύθηκαν οι συνθήκες)

7. Ο **συντελεσμένος μέλλοντας** δηλώνει ότι αυτό που σημαίνει το ρήμα θα είναι συντελεσμένο πριν από κάποια χρονική στιγμή του μέλλοντος, η οποία είτε δηλώνεται είτε εννοείται⁴:

Πᾶς ὁ παρῶν φόβος λελύσεται.

N.E.: Θα το έχω ξεχάσει μέχρι αύριο.

Οι χρόνοι διατηρούν τη σημασία τους τόσο ως προς τη χρονική βαθμίδα όσο και ως προς τον τρόπο ενέργειας του ρήματος μόνο στην οριστική. Στις άλλες εγκλίσεις, καθώς επίσης στο απαρέμφατο και στη μετοχή, διατηρούν σταθερή τη σημασία τους μόνο ως προς τον τρόπο ενέργειας του ρήματος (βλ. § 92).

ΠΙΝΑΚΑΣ 5. ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ	ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΧΡΟΝΙΚΗ ΒΑΘΜΙΔΑ		
	Παροντικοί	Παρελθοντικοί	Μελλοντικοί
Εξακολουθητικοί	Ενεστώτας	Παρατατικός	Μέλλοντας
Συνοπτικοί		Αόριστος	Μέλλοντας
Συντελεσμένοι	Παρακείμενος	Παρακείμενος Υπερσυντέλικος	Συντελεσμένος μέλλοντας

B. ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΣΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ

§ 91 Ανάλογα με τα συμφραζόμενα και την ιδιαίτερη σημασία του ρήματος, οι χρόνοι λαμβάνουν στην οριστική ποικίλες σημασίες.

1. Ο ενεστώτας

- α) Γνωμικός**· δηλώνει πράξη που επαναλαμβάνεται αόριστα ή κατά συνήθεια. Ονομάζεται γνωμικός, επειδή χρησιμοποιείται κυρίως σε γνωμικά, παροιμίες ή αποφθέγματα, για να εκφράσει μια γνώμη γενικού κύρους:

Γηράσκω δ' αἰὲν πολλὰ διδασκόμενος.

N.E.: Όποιος διψάει πηγάδια βλέπει.

- β) Βουλευτικός** ή **αποπειρατικός**· δηλώνει πράξη την οποία επιθυμεί ή προσπαθεί να κάνει το υποκείμενο. Βούληση ή απόπειρα δηλώνει στην οριστική ο ενεστώτας κυρίως των ρημάτων *δίδωμι*, *ἐλευθερῶ*, *ἐξελαύνω* (διώχνω), *μισθοῦμαι*, *πείθω*, τα οποία μεταφράζονται με το «θέλω να» ή «προσπαθώ να»:

Ἄνδρες πολῖται, τί ἡμᾶς ἐξελαύνετε; (Πολίτες, γιατί θέλετε να μας διώξετε;)

N.E.: Έρχεσαι για μια βόλτα; [Θέλεις να έρθεις...;]

4. Στην οριστική ο **συντελεσμένος μέλλοντας** δηλώνει μερικές φορές βεβαιότητα για μια πράξη που θα ακολουθήσει αμέσως μετά από μια άλλη, επίσης μελλοντική πράξη:

Φράζε, καὶ πεπράξεται. (Πες το και αμέσως θα γίνει.)

γ) Ιστορικός ή δραματικός· δηλώνει κάτι που έγινε στο παρελθόν και χρησιμοποιείται αντί αορίστου στις διηγήσεις, για να προσδώσει ζωηρότητα και παραστατικότητα στον λόγο, καθώς παρουσιάζει τα γεγονότα του παρελθόντος ως διαδραματιζόμενα στο παρόν:

Καὶ ὃς ἔξελαύνει πρὸ τῶν ἄλλων, καὶ παίσας ἐς τὸ πρόσωπον τῷ δόρατι καταβάλλει τὸν Μιθριδάτην.

N.E.: Πάνοπλος ο στρατός **επιτίθεται** και **αιφνιδιάζει** τον εχθρό.

δ) Αποτελεσματικός· δηλώνει ότι αυτό που σημαίνει το ρήμα διαδραματίστηκε στο παρελθόν, αλλά τα αποτελέσματά του εξακολουθούν να υφίστανται στο παρόν. Στην περίπτωση αυτή ο ενεστώτας συγγενεύει με τον παρακειμένο και με αυτή τη σημασία μπορεί να χρησιμοποιηθεί η οριστική ενεστώτα των ρημάτων:

ἀδικῶ (είμαι άδικός)

αἰσθάνομαι (έχω αντιληφθεί)

ἀκούω (έχω ακουστά)

γιγνώσκω (έχω μάθει)

ἤπῳμαι (είμαι ηττημένος)

μανθάνω (έχω μάθει)

νικῶ (είμαι νικητής)

πυνθάνομαι (έχω πληροφορίες)

τίκτω (έχω γεννήσει)

φεύγω (είμαι φυγάς, εξόριστος) κ.ά.

Ἄκούω Λακεδαιμονίους ἀναχωρεῖν.

Πυνθάνομαι ταῦτα ἀπολογήσεσθαι αὐτόν.

N.E.: Τι **ακούς** για μένα; [Τι **έχεις ακούσει**...;]

► Σημασία παρακειμένου έχει κατεξοχήν ο ενεστώτας των ρημάτων *ἤκω* (έχω έρθει), *κάθημαι* (είμαι καθισμένος), *κεῖμαι* (είμαι πεσμένος κάτω), *οἴχομαι* (έχω φύγει):

Ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἤκομεν.

ε) Μελλοντικός· δηλώνει κάτι που θα συμβεί οπωσδήποτε, κάτι του οποίου η πραγματοποίηση θεωρείται τόσο σίγουρη, ώστε παρουσιάζεται σαν να γίνεται στο παρόν:

Εἰ αὕτη ἡ πόλις ληφθήσεται, ἔχεται καὶ ἡ πᾶσα Σικελία. (θα κυριευθεί οπωσδήποτε)

N.E.: Αν με κοροϊδεύεις, **δε σου ξαναμιλάω**.

2. Ο παρατατικός

α) Βουλητικός ή αποπειρατικός· εκφράζει βούληση ή προσπάθεια του υποκειμένου:

Ἔπειθε τοὺς Βοιωτοὺς ἵνα ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. (προσπαθούσε να πείσει)

N.E.: Γιατί με **απέφευγες**; [Γιατί **προσπαθούσες** να με αποφύγεις;]

β) Αποτελεσματικός· ισοδυναμεί με υπερσυντέλικο· είναι ο παρατατικός των ρημάτων των οποίων η οριστική ενεστώτα έχει σημασία παρακειμένου:

Ἄμύνταν ἡσθανόμεθα ἀποχωροῦντα ἐκ τῶν πόλεων. (είχαμε αντιληφθεί ότι)

N.E.: Τι **έγραφε** στο γράμμα; [Τι **είχε γράψει**...;]

γ) Εναρκτικός· δηλώνει έναρξη μιας πράξης στο παρελθόν⁵:

Ὅτε δὲ ἐγγύτερον ἐγίγνοντο, τάχα δὴ καὶ χαλκός τις ἤστραπτε καὶ αἱ τάξεις καταφανεῖς ἐγίγνοντο. (Όταν άρχισαν να πλησιάζουν... άρχιζε να αστράφτει... άρχιζαν να γίνονται...)

N.E.: **Βράδιαζε**, όταν ξεκίνησα.

5. Ενίοτε ο παρατατικός δηλώνει γεγονός που έγινε στο παρελθόν, αλλά εξακολουθεί να ισχύει στο παρόν· δίνει έμφαση στην αφετηρία της πράξης και ισοδυναμεί με ενεστώτα:

Διεῖχε δ' ὁ Ἑλλησποντος ταύτη σταδίου ὡς πεντεκαίδεκα. [είχε και εξακολουθεί να έχει τόσο πλάτος]

3. Ο μέλλοντας

- α) Γνωμικός:** δηλώνει γνώμη με γενικό κύρος ή κάτι που συμβαίνει συνήθως:
Δίκαια δράσας συμμάχους ἔξεις θεούς. (Αν οι πράξεις σου είναι δίκαιες, θα έχεις συμμάχους σου τους θεούς.)
N.E.: Ὅ,τι σπείρεις **θα θερίσεις.**
- β) Βουλητικός:** εκφράζει επιθυμία του υποκειμένου να κάνει αυτό που σημαίνει το ρήμα:
Τί χρῆμα δράσεις; (Τι θέλεις να κάνεις;)
N.E.: **Θα φύγω** τώρα. [Θέλω να φύγω...]
- γ) Δυνητικός:** δηλώνει πράξη που είναι δυνατόν ή επιτρέπεται να κάνει το υποκείμενο:
Καὶ γὰρ νῦν γυναῖκας πολλὰς εὐρήσετε πιθευούσας. (Γιατί και τώρα είναι δυνατόν να βρείτε πολλές γυναίκες να είναι τροφοί.)
N.E.: Ἔτσι, **θα διαβάσεις** ανενόχλητος. [Ἔτσι, θα μπορέσεις να διαβάσεις...]
- δ) Δηλώνει πράξη που είναι **αναγκαίο** να γίνει και χρησιμοποιείται σε ερωτήσεις:**
Τί οὖν ποιήσομεν; (Τι πρέπει να κάνουμε λοιπόν;)
N.E.: *Τι θα κάνω, αν αρνηθεί;* [Τι πρέπει να κάνω...;]
- ε) Προστακτικός:** είναι ο μέλλοντας του β' ή, σπανιότερα, του γ' προσώπου οριστικής που δηλώνει προσταγή με ηπιότητα και ευγένεια:
Πάντως δὲ τοῦτο δράσεις. (Κάνε αυτό οπωσδήποτε.)
N.E.: **Θα με περιμένεις.** [Περιμένέ με.]

4. Ο αόριστος

- α) Γνωμικός:** δηλώνει γενική αλήθεια που εμφανίζεται ως αποτέλεσμα πείρας. Στη μετάφραση μπορεί να αποδοθεί με ενεστώτα ή με το «συνήθως» + ενεστώτα:
Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν. (οδηγεί / συνήθως οδηγεί)
N.E.: Ο τρελός **εἶδε** τον μεθυσμένο κι **έφυγε.**
- β) Εναρκτικός:** δηλώνει έναρξη μιας πράξης στο παρελθόν, η οποία ενδέχεται να συνεχίζεται και στο παρόν. Τη σημασία αυτή έχουν κυρίως οι αόριστοι:
<i>ἐβασίλευσα</i>	<i>ἐνόσησα</i>	<i>ἐχάρην</i>
<i>ἐβουλήθην</i>	<i>ἐξεπλόγην</i>	<i>ἤρξα / ἤρξάμην</i>
<i>ἐδάκρυσα</i>	<i>ἐπλούτησα</i>	<i>ἴσχυσα</i>
<i>ἐθάρρησα / ἐθάρσησα</i>	<i>ἐφοβήθην</i>	
- Ἄλέξανδρος δὲ ὑπὸ καμάτου ἐνόσησε.* (έπεσε άρρωστος)
Ἐπεὶ δὲ εἶδε τὸν νεκρὸν κείμενον, ἐδάκρυσε. (ξέσπασε σε δάκρυα)
N.E.: Ἔτσι που έκανε, **φοβήθηκα.**
- γ) Μελλοντικός:** δηλώνει κάτι που αναμένεται να συμβεί με βεβαιότητα και παρουσιάζεται σαν να συνέβη ήδη:
Ἐάν τι τοιοῦτον γένηται, πᾶσα ἡ πόλις διεφθάρη. (θα καταστραφεί)
N.E.: Μόλις σου πω, **έφυγες.** [...θα φύγεις]
- δ) Προτρεπτικός:** δηλώνει έντονη προτροπή ή παράκληση του υποκειμένου. Ισοδυναμεί με προτρεπτική υποτακτική ή προστακτική και τίθεται σε ρητορικές ερωτήσεις που εισάγονται με το *τί οὐ* ή με το *τί οὖν οὐ*:
Τί οὖν οὐ καὶ Ἴππιάν ἐκαλέσαμεν; → *Καλέσωμεν καὶ Ἴππιάν.*
N.E.: **Ακόμα δεν κοιμήθηκες;** → *Κοιμήσου.*

5. Ο παρακείμενος

α) Γνωμικός: εκφράζει αλήθεια με γενικό κύρος:

Πολλοί διὰ πολιτικὴν δύνάμιν μεγάλα κακὰ πεπόνθασιν.

β) Μελλοντικός: δηλώνει το αναπόφευκτο να συμβεί, πράξη μελλοντική που παρουσιάζεται σαν να έχει γίνει:

Εἴ με αἰσθήσεται, ὄλωλα. (Αν με αντιληφθεῖ, εἶμαι χαμένος. → θα χαθῶ)

Ν.Ε.: *Αν δεν έρθεις, σ' έχω ξεγράψει.* [...θα σε ξεγράψω]

γ) Ενεστωτικός: ισοδυναμεί και μεταφράζεται με ενεστώτα. Τέτοιοι είναι οι παρακείμενοι:

γέγονα (εἶμαι)

δέδοικα / δέδια (φοβάμαι)

ἔγνωκα (γνωρίζω)

εἶωθα (συνηθίζω)

εἶθισμαι (έχω τη συνήθεια)

ἔοικα (μοιάζω)

ἔστηκα (στέκομαι)

ἤμφισμαι (ντύνομαι)

κέκλημαι (ονομάζομαι)

κέκτημαι (κατέχω)

μέμνημαι (θυμάμαι)

οἶδα (γνωρίζω)

πέποιθα (εμπιστεύομαι)

πέφυκα (εἶμαι από τη φύση μου)

Οὐδενὸς τούτων μέμνημαι.

Τοὺς ἀσθενεστέρους εἰθίσμεθα θεραπεύειν.

6. Ο υπερσυντέλικος

α) Αποτελεσματικός: δηλώνει πράξη που έχει συντελεστεί στο παρελθόν και υφίσταται ως αποτέλεσμα και στο παρόν:

Ἡ Οἰνὴ ἐτετείχιστο.

β) Αντί παρατατικού: είναι ο υπερσυντέλικος των ρημάτων των οποίων ο παρακείμενος ισοδυναμεί με ενεστώτα:

Ἐν δὲ τῇ Λακεδαίμονι ὁ ἐμὸς δοῦλος σ' ἐδεδοίκει. (σε φοβόταν)

7. Ο συντελεσμένος μέλλοντας

Χρησιμοποιείται μερικές φορές **αντί μέλλοντα:** είναι ο συντελεσμένος μέλλοντας των ρημάτων των οποίων ο παρακείμενος έχει σημασία ενεστώτα:

Ἵμεῖς δὲ μεμνήσεσθε τῶν ἐμῶν λόγων. (θα θυμηθεῖτε)

Γ. ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΕΓΚΛΙΣΕΙΣ, ΣΤΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΜΕΤΟΧΗ

§ 92 α) Οι χρόνοι της υποτακτικής, της ευκτικής και της προστακτικής στις ανεξάρτητες προτάσεις αναφέρονται στο μέλλον:

Ποίαν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράπωμαι; (Ποιο δρόμο να ακολουθήσω στη ζωή;)

Δίς ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης. (Δεν μπορείς να περάσεις δύο φορές το ίδιο ποτάμι.)

Μηδεὶς ὑμῶν προσδοκησάτω ἄλλως. (Κανείς από σας μην περιμένει κάτι άλλο.)

N.E.: • Τι να σου φέρω; • Έλα αύριο πρωί.

β) Οι χρόνοι του απαρεμφάτου και της μετοχής σε οποιαδήποτε πρόταση, καθώς και οι χρόνοι της υποτακτικής και της ευκτικής στις εξαρτημένες προτάσεις αναφέρονται είτε στο παρόν είτε στο παρελθόν ή στο μέλλον, ανάλογα με το αν εξαρτώνται από αρκτικό ή ιστορικό χρόνο και ανάλογα με τα συμφραζόμενα:

Αἰσχύνομαι ὑμῖν εἰπεῖν τὰληθῆ. (Ντρέπομαι να σας πω την αλήθεια.) [Εξάρτηση από αρκτικό χρόνο· το απαρεμφατο ενεστώτα αναφέρεται στο παρόν.]

Τὴν φάλαγγα Νικάνορα ἄγειν ἐκέλευσε. (Διέταξε τον Νικάνορα να οδηγήσει τη φάλαγγα.) [Εξάρτηση από ιστορικό χρόνο· το απαρεμφατο ενεστώτα αναφέρεται στο παρελθόν.]

Αἰσθανόμεθα γελοῖοι ὄντες. (Αισθανόμαστε ότι είμαστε γελοίοι.) [Εξάρτηση από αρκτικό χρόνο· η μετοχή ενεστώτα αναφέρεται στο παρόν.]

N.E.: Μιλᾷει γελώντας.

Οἱ Πλαταιῆς ἦσθοντο ἔνδον ὄντας τοὺς Θηβαίους. (Οι Πλαταιείς αντιλήφθηκαν ότι οι Θηβαίοι ήταν εντός των τειχών.) [Εξάρτηση από ιστορικό χρόνο· η μετοχή ενεστώτα αναφέρεται στο παρελθόν.]

N.E.: Έφυγε τρέχοντας.

Ἴθι νῦν, ὦ φίλε Εὐθύφρων, δίδαξον καὶ ἐμέ, ἵνα σοφώτερος γένωμαι. (Εμπρός λοιπόν, φίλε Εὐθύφρων, δίδαξε κι εμένα, για να γίνω σοφότερος.) [Εξάρτηση από αρκτικό χρόνο· η υποτακτική αορίστου αναφέρεται στο μέλλον.]

N.E.: Θέλει να πλουτίσει.

Ἐφοβήθησαν μὴ καὶ ἐπὶ σφᾶς ὁ στρατὸς χωρήσῃ. (Φοβήθηκαν μήπως ο στρατός προχωρήσει και εναντίον τους.) [Εξάρτηση από ιστορικό χρόνο· η υποτακτική αορίστου αναφέρεται στο παρελθόν.]

N.E.: Δίσταζε να μιλήσει.

Τὸν θεὸν ἐπήροντο εἰ παραδοῖεν Κορινθίους τὴν πόλιν. (Ρώτησαν τον θεό αν έπρεπε να παραδώσουν στους Κορινθίους την πόλη.) [Εξάρτηση από ιστορικό χρόνο· η ευκτική αορίστου αναφέρεται στο παρελθόν.]

ΠΙΝΑΚΑΣ 6. ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΣΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ

ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ	ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ
<p>Γνωμικός Ἄρχῃ ἄνδρα δείκνυσι.</p> <p>Βουλευτικός ἢ αποπειρατικός Νικίας πείθει αὐτοὺς ἐπὶ Κυδωνίαν πλεῦσαι.</p> <p>Αποτελεσματικός Τοὺς λόγους τῶν Ἀθηναίων οὐ γινώσκω.</p> <p>Μελλοντικός Μικρὰ εἰπὼν ἤδη καταβαίνω.</p> <p>Ιστορικός Διαλιπούσης δ' ἡμέρας μάχη αὐθις γίγνεται.</p>	<p>Εναρκτικός Λαβὼν χρησὸν ἐπορεύετο.</p> <p>Βουλευτικός ἢ αποπειρατικός Ἔπειθεν αὐτοὺς ἀφίστασθαι.</p> <p>Αποτελεσματικός Κῦρος δὲ αὐτὸς τε ἀπέθανε καὶ δὲκτῶ οἱ ἄριστοι τῶν περὶ αὐτὸν ἔκειντο ἐπ' αὐτῷ.</p>	<p>Γνωμικός Βουλήσεται τις μᾶλλον ἢ δυνήσεται.</p> <p>Βουλευτικός Τί λέξεις;</p> <p>Το αναγκαίο σε ερωτηματικές προτάσεις Τί δράσομεν;</p> <p>Δυνητικός Λέγει ὅτι ἄξει αὐτοὺς εἰς χωρίον.</p> <p>Προστακτικός Ὡς οὖν ποιήσετε. (Ἔτσι λοιπὸν θα κάνετε.)</p>
ΑΟΡΙΣΤΟΣ	ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ
<p>Εναρκτικός Μετὰ δὲ ταῦτα ἐνόσησα.</p> <p>Γνωμικός Τὰς τῶν φαύλων συνηθείας ὀλίγος χρόνος διέλυσεν.</p> <p>Μελλοντικός Ἀπωλόμην ἄρ' εἴ με δὴ λείψεις. (Θα χαθῶ, αν τυχόν μ' εγκαταλείψεις.)</p> <p>Προτρεπτικός Τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν; (Ας κοιμηθούμε.)</p>	<p>Ενεστωτικός Ἄπαντες πεφύκαμεν ἀμαρτάνειν.</p> <p>Γνωμικός Πολλοὶ διὰ δόξαν μεγάλα κακὰ πεπόνθασιν.</p> <p>Μελλοντικός Ἄν τοῦτο νικῶμεν, πάνθ' ἡμῖν πεποιήται.</p>	<p>Αντί παρατατικού Διὰ χρόνου γὰρ οὐχ ἱκανῶς ἐμεμνήμην.</p> <p>Αποτελεσματικός Ἡ Οἰνότη ἐτετείχιστο.</p>
		ΣΥΝΤΕΛΕΣΜΕΝΟΣ ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ
		<p>Αντί μέλλοντα Πλείω χρήματα κεκτήσεται. (Θα αποκτήσει περισσότερα χρήματα.)</p>

Οι εγκλίσεις του ρήματος στις ανεξάρτητες προτάσεις

§ 93 Οι εγκλίσεις του ρήματος είναι τέσσερις:

N.E.: Οριστική, υποτακτική, προστακτική.

§ 94 Οι εγκλίσεις στον λόγο φανερώνουν την ψυχική διάθεση του υποκειμένου ως προς αυτό που σημαίνει το ρήμα, το αν δηλαδή αυτό που σημαίνει το ρήμα εκφράζεται ως βεβαιότητα, προσδοκία, ευχή, δυνατότητα, προσταγή κτλ. του υποκειμένου. Οι εγκλίσεις αποκτούν τις ποικίλες αυτές σημασιολογικές αποχρώσεις, που συνιστούν στοιχείο ύφους, ανάλογα με τη σημασία του ρήματος, την πρόταξη μορίων (είθε, αν κτλ.), τις κοινωνικές περιστάσεις κατά τις οποίες εκφράζεται το υποκείμενο και τον σκοπό της επικοινωνίας.

§ 95 Οι εγκλίσεις που χρησιμοποιούνται στις ανεξάρτητες προτάσεις είναι:

α) Η οριστική	β) Η υποτακτική	γ) Η ευκτική	δ) Η προστακτική
• Απλή	• Βουλευτική	• Ευχετική	
• Δυνητική	• Απορηματική	• Δυνητική	
• Επαναληπτική			
• Ευχετική			

§ 96 Οι εγκλίσεις, ανάλογα με το αν εκφράζουν κρίση ή επιθυμία, απαντούν στα αντίστοιχα είδη προτάσεων και έτσι διακρίνονται σε:

α) Εγκλίσεις των προτάσεων κρίσης
(άρνηση οὐ):	β) Εγκλίσεις των προτάσεων επιθυμίας
(άρνηση μή):
• Απλή οριστική	• Βουλευτική υποτακτική
• Δυνητική οριστική	• Απορηματική υποτακτική
• Επαναληπτική οριστική	• Ευχετική οριστική
• Δυνητική ευκτική	• Ευχετική ευκτική
	• Προστακτική

Σημείωση: Για τις εγκλίσεις του ρήματος στις εξαρτημένες προτάσεις βλ. κεφ. «Υποτακτική σύνδεση προτάσεων».

1. Η οριστική

§ 97 Η **απλή οριστική** δηλώνει το πραγματικό¹ στο παρόν, στο παρελθόν ή στο μέλλον και ειδικότερα το αντικειμενικά πραγματικό ή το πραγματικό κατά την κρίση του ομιλητή:

Λακεδαιμόνιοι **πέμπουσι** πρέσβεις ἐς τὴν Κόρινθον.

Φίλιππος δυσπολέμητός **ἔστι**.

N.E.: • Το παιδί **έχει** πυρετό. • **Δεν ακούει** κανέναν.

§ 98 Η **δυνητική οριστική** είναι η οριστική ιστορικού χρόνου (παρατατικού, αορίστου, υπερσυντελικού) με το δυνητικό **ἄν**· δέχεται άρνηση **οὐ**, μεταφράζεται με το «θα» + παρατατικό ή υπερσυντέλικο και δηλώνει το δυνατόν στο παρελθόν ή το αντίθετο του πραγματικού:

Ἐδυνάμην ἄν ἐγὼ σῶσαι ὑμᾶς. (Εγώ θα μπορούσα να σας σώσω.)

Εἰ δὲ κερδαίνειν ἐβούλου, τότε **ἄν** πλείστον **ἔλαβες**. (τότε θα έπαιρνες περισσότερα)

N.E.: • **Θα έκανα** τα πάντα για σένα. • Αν γνώριζες, **θα είχες** άλλη γνώμη.

► Το **δυνητικό ἄν** μπορεί να παραλείπεται στην οριστική παρατατικού απρόσωπων ρημάτων ή εκφράσεων, όπως *ἔδει, ἔξην, ἔχρην, προσῆκε, ἄξιον ἦν, ἀνάγκη ἦν* κτλ., γιατί αυτά δηλώνουν κάτι που ο ομιλητής αντιλαμβάνεται ως δυνατό ή αναγκαίο, το οποίο όμως δεν πραγματοποιήθηκε:

Ἔδει τὸν Ἀριστόδημον ἀγωνίζεσθαι.

Ἔξην αὐτῷ σωθῆναι.

N.E.: **Ἐπρεπε** να το είχες καταλάβει.

§ 99 Η **επαναληπτική οριστική** είναι η οριστική παρατατικού ή αορίστου με το μόριο **ἄν** και δηλώνει κάτι πραγματικό που επαναλαμβάνόταν στο παρελθόν. Μεταφράζεται με παρατατικό ή με το «συνήθως» + παρατατικό:

Εἰ Ἀγησίλαος ἴδοι τοὺς νέους γυμναζομένους, **ἐπήνεσεν ἄν**. (Αν / κάθε φορά που έβλεπε... τους επαινούσε / συνήθιζε να τους επαινεί.)

Εἴ τινες ἴδοιέν που τοὺς σφετέρους κρατοῦντας, **ἀνεθάρρησαν ἄν**. (Κάθε φορά που έβλεπαν τους δικούς τους κάπου να επικρατούν, έπαιρναν θάρρος.)

N.E.: Αν τον μάλωνες, **έκλαιγε**.

§ 100 Η **ευχετική οριστική** είναι η οριστική παρατατικού ή σπανιότερα αορίστου με τα μόρια **εἰ γὰρ** ή **εἴθε**· δέχεται άρνηση **μη** και δηλώνει **ευχή ανεκπλήρωτη**, σε αντίθεση με την ευχετική ευκτική (βλ. § 105). Μεταφράζεται με το «μακάρι να» + παρατατικό ή υπερσυντέλικο:

1. Σε κάποιες περιπτώσεις η έννοια του πραγματικού μετριάζεται ή και αίρεται, με αποτέλεσμα η οριστική να δηλώνει ακόμα και κάτι μη πραγματικό. Αυτό συμβαίνει κυρίως:

α) Με λέξεις ή εκφράσεις όπως *μικροῦ, ὀλίγου, μικροῦ δεῖν, ὀλίγου δεῖν, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν* (παρά λίγο, σχεδόν, λίγο έλειψε) + οριστική (αορίστου κυρίως), *ὀλίγου ἐδέησε, μικροῦ ἐδέησε, ἐλαχίστου ἐδέησε, παρ' ὀλίγον ἦλθον, παρὰ μικρόν ἦλθον* (παρά λίγο, σχεδόν, λίγο έλειψε) + απαρέμφατο αορίστου:

Ὀλίγου ἐξηπάτησάς με.

Ἀγησίλαος μικροῦ δεῖν τῆς χώρας ἐκράτησεν.

Παρὰ μικρόν ἦλθον ἀποθανεῖν.

N.E.: *Κόντεψα να πεθάνω.*

β) Με τις περιοριστικές εκφράσεις της αναφοράς *τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ ἐπί σοι, τὸ ἐπὶ τούτῳ, τὸ ἐφ' ἡμᾶς, τὸ ἐπὶ σφᾶς, τὸ ἐπ' ἐκείνους* κτλ. (όσο εξαρτάται από μένα, από σένα κτλ.) + οριστική:

Τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀπολώλαμεν. (Όσο εξαρτάται από αυτόν, είμαστε χαμένοι.)

*Εἶθ' ἦσθα δυνατός δρᾶν, ὅσον πρόθυμος εἶ.
Εἶθε σοι, ὦ Περικλείς, τότε συνεγενόμην.
N.E.: Μακάρι να σε γνώριζα νωρίτερα.*

2. Η υποτακτική

§ 101 Η υποτακτική εκφράζει γενικά το προσδοκώμενο, δέχεται άρνηση **μή** και διακρίνεται σε **βουλητική** και **απορηματική**.

§ 102 Η **βουλητική υποτακτική** εκφράζει βούληση, επιθυμία του υποκειμένου και διακρίνεται σε:

α) Προτρεπτική υποτακτική: δηλώνει παραίνεση, προτροπή και απαντά στο α' πρόσωπο ενικού, αλλά κυρίως πληθυντικού αριθμού, αναπληρώνοντας τα αντίστοιχα πρόσωπα της προστακτικής. Συνοδεύεται συνήθως από προτρεπτικά μόρια, όπως **ἄγε (δή)**, **ἴθι (δή)**, **φέρε (δή)** με τη σημασία του «εμπρός», «εμπρός λοιπόν», «έλα»:

Φέρε δὴ κἀκεῖν' ἐξετάσωμεν. (Ελάτε να εξετάσουμε κι εκείνο.)

Ἄγε σκοπῶμεν τὰ ἔμοι πεπραγμένα.

Φέρε δὴ πειραθῶ πρὸς ὑμᾶς ἀπολογήσασθαι. (Ας προσπαθήσω λοιπόν να απολογηθῶ ενώπιόν σας.)

N.E.: *Ας μιλήσουμε καθαρά.*

β) Αποτρεπτική υποτακτική: δηλώνει αποτροπή, απαγόρευση και απαντά στο β' και στο γ' πρόσωπο:

Μὴ με ἀπολέσητε ἀδίκως. (Μη με καταστρέψετε άδίκα.)

Τὸν ἐχέφρονα μηδεὶς ταραττή λόγος.

N.E.: *Να μην ξαναπάς εκεί.*

§ 103 Η **απορηματική υποτακτική** εκφράζει **απορία** του υποκειμένου και απαντά στο α' πρόσωπο. Όταν μάλιστα η απορία του υποκειμένου συνδέεται με την επιθυμία άλλου προσώπου, προτάσσονται της απορηματικής υποτακτικής τα ρήματα **βούλει**, **βούλεσθε**, **θέλεις**, **θέλετε**. Η απορηματική υποτακτική τίθεται σε ερωτηματικές προτάσεις:

᾿Ω Ζεῦ, τί λέξω;

Βούλει οὖν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπανέλθωμεν;

Θέλεις μείνωμεν;

N.E.: *Πότε να σας τηλεφωνήσω;*

3. Η ευκτική

§ 104 Η ευκτική δηλώνει **απλή σκέψη** του υποκειμένου και δεν απαντά στη N.E. Διακρίνεται σε **ευχετική** και **δυνητική**.

§ 105 Η **ευχετική ευκτική** δηλώνει ευχή που αναφέρεται στο **παρόν** ή στο **μέλλον** και δέχεται άρνηση **μή**. Αυτής της ευκτικής προτάσσονται συνήθως τα ευχετικά μόρια *εἴθε*, *εἰ γάρ*. Μεταφράζεται με το «μακάρι να» + υποτακτική. Αντιστοιχεί στην ευχετική υποτακτική της N.E.:

Εἴθε φίλος ἦμῖν γένοιο. (μακάρι να γίνεις)

Εἶθ' ἐθέλοιεν οἱ θεοὶ μεθ' ἡμῶν εἶναι.

N.E.: *Μακάρι να πετύχεις.*

§ 106 Η **δυνητική ευκτική** είναι η ευκτική κάθε χρόνου, εκτός του μέλλοντα, με το δυνητικό **ἄν**. Δέχεται άρνηση **οὐ** και δηλώνει το **δυνατόν στο παρόν ή στο μέλλον**². Μεταφράζεται με τα «είναι δυνατόν να», «μπορεί να», «θα» + παρατατικό. Αντιστοιχεί στη δυνητική υποτακτική της Ν.Ε.:

Πατήρ πονηρός οὐκ ἄν ποτε γένοιτο δημαγωγός χρηστός.

Τίνι ἄν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων;

N.E.: *Αύριο να δεις γέλιο.*

4. Η προστακτική

§ 107 Η **προστακτική** εκφράζει επιθυμία με τη μορφή προσταγής, προτροπής, απαίτησης κτλ. Δέχεται άρνηση **μή**. Πιο συγκεκριμένα η προστακτική δηλώνει:

α) Προσταγή:

Ἄπελθε εἰς τὴν θάλασσαν.

N.E.: *Φύγε από μπροστά μου.*

β) Αποτροπή, απαγόρευση:

Μὴ ἐν πολλοῖς ὀλίγα λέγε, ἀλλ' ἐν ὀλίγοις πολλά.

N.E.: *Μην τρέχετε.*

γ) Προτροπή ή παράκληση: της προστακτικής προτάσσονται συχνά τα μόρια **ἄγε (δή), φέρε (δή), ἴθι (δή)**:

Φέρε δή πρὸς θεῶν κἀκεῖνο σκέψασθε.

Σκέψασθε δή καί μοι μνήσθητε.

N.E.: • *Δοκίμασε αυτό το γλυκό.* • *Σκέψου λίγο και τη θέση μου.*

δ) Παραχώρηση, συγκατάθεση:

Ἔστω οὕτως. (Ας γίνει έτσι.)

Τοῦτο ἔστω τῆς Ἥρας ἱερόν.

N.E.: *Άντε πήγαινε, αφού βιάζεσαι.*

ε) Ευχή ή κατάρα:

Χαῖρε, ὦ ξένη Ἀθηναῖε.

Ἐρρωσο. (Να είσαι γερός.)

N.E.: *Πήγαινε στην ευχή του Θεού.*

2. Η **δυνητική ευκτική** μπορεί να δηλώνει επίσης:

α) Ευγενική προσταγή, αντί προστακτικής:

Σὺ κομίζεις ἄν σεαυτὸν ἢ θέλεις.

N.E.: *Αν το ξεχάσω, μου το θυμίζεις. [οριστ. ενεστώτα]*

β) Γνώμη με μετριοπάθεια, αντί οριστικής ενεστώτα ή μέλλοντα:

Οὐ γὰρ ἄν ὑμᾶς βουλοῖμην χείρους Ἀργείων φανῆναι.

N.E.: *Θα σου έλεγα να μείνεις. [θα + οριστ. παρατατικού]*

γ) Έντονο ισχυρισμό, σε συνδυασμό με την άρνηση οὐ:

Οὐ γὰρ ἄν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν. (Όχι μόνο δε θα φύγω, αλλά...)

δ) Κάτι πιθανό: ισοδυναμεί με οριστική μέλλοντα:

Ἐπιλίποι δ' ἄν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα. (δε θα μας φτάσει ο χρόνος)

N.E.: *Βρέξει δε βρέξει, θα βγω. [υποτακτική]*

ΠΙΝΑΚΑΣ 7. ΟΙ ΕΓΚΛΙΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

ΟΡΙΣΤΙΚΗ	ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ	ΕΥΚΤΙΚΗ	ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ
<p>α) Απλή: οριστική κάθε χρόνου· δηλώνει το πραγματικό: <i>Οί φρουροί έξωπλισμένοι ήσαν.</i></p> <p>β) Δυνητική: οριστική ιστορικού χρόνου + <i>άν</i> δηλώνει: • το δυνατόν στο παρελθόν: <i>Τὴν πόλιν άν ἠγήσω πολέμου ἐργαστήριον εἶναι.</i> • το μη πραγματικό: <i>Ἐβουλόμην άν, ὦ Κύριε, οὕτως ἔχειν.</i></p> <p>γ) Επαναληπτική: οριστική παρατατικού ἢ αορίστου + <i>άν</i>· δηλώνει κάτι πραγματικό που επαναλαμβάνόταν στο παρελθόν: <i>Εἴ τις αὐτῷ δοκοίη βλακεύειν, ἔπαισεν άν.</i> (Ὅποιος / αν κάποιος του φαινόταν νωθρός, τον χτυπούσε.)</p> <p>δ) Ευχετική: οριστική παρατατικού ἢ αορίστου + <i>εἰ γάρ</i> ἢ <i>εἴθε</i>· δηλώνει ευχή ανεκπλήρωτη: <i>Εἰ γάρ τοσαύτην δύνα- μιν εἶχον.</i></p>	<p>α) Βουλητική: δηλώνει βούληση, επιθυμία· διακρίνεται σε: • Προτρεπτική: υποτακτική <i>α'</i> προσώπου ενικού ἢ πληθυντικού· ενίοτε συνοδεύεται από τα <i>ἄγε (δή), φέρε (δή), ἴθι (δή)</i>· δηλώνει προτροπή: <i>Φέρε δὴ δείξω τοῦτο ύμῖν.</i> • Αποτρεπτική: <i>μή</i> + υποτακτική <i>β'</i> ἢ <i>γ'</i> προσώπου· δηλώνει απαγόρευση: <i>Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσης.</i></p> <p>β) Απορηματική: υποτακτική <i>α'</i> προσώπου σε ερωτηματικές προτάσεις επιθυμίας· δηλώνει απορία: <i>Εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν;</i></p>	<p>α) Ευχετική: ενίοτε συνοδεύεται από τα <i>εἴθε, εἰ γάρ</i>· δηλώνει ευχή που αναφέρεται στο παρόν ἢ στο μέλλον: <i>Εἰ γάρ γένοιτο.</i></p> <p>β) Δυνητική: ευκτική (εκτός μέλλοντα) + <i>άν</i>· δηλώνει το δυνατόν στο παρόν ἢ στο μέλλον: <i>Ἐπὶ τῶν ἑλαπτόνων ἴδοι τις άν τὴν τῆς διανοίας ἀκρίβειαν.</i></p>	<p>Δηλώνει: α) Προσταγή: <i>Παῦσε.</i></p> <p>β) Αποτροπή, απαγόρευση: <i>Μὴ θορυβεῖτε.</i></p> <p>γ) Προτροπή ἢ παρακλήση: ενίοτε συνοδεύεται από τα <i>ἄγε (δή), φέρε (δή), ἴθι (δή):</i> <i>Ἄγετε, ὦ ἄνδρες, δειπνήσατε.</i></p> <p>δ) Παραχώρηση ἢ συγκατάθεση: <i>Οὕτως ἔχέτω.</i></p> <p>ε) Ευχή ἢ κατάρα: <i>Υγίαίνε.</i></p>

Οι ονομαστικοί τύποι του ρήματος

§ 108 Οι **ονομαστικοί τύποι** του ρήματος είναι το **απαρέμφατο** και η **μετοχή**. Δε φανερώνουν πρόσωπο, όπως οι παρεμφατικές-προσωπικές εγκλίσεις (οριστική, υποτακτική, ευκτική και προστακτική), και μετέχουν στις ιδιότητες τόσο του ονόματος όσο και του ρήματος.

I. ΤΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ

§ 109 Το **απαρέμφατο** ήταν αρχικά άκλιτο αφηρημένο ρηματικό ουσιαστικό πτώσης δοτικής και δήλωνε σκοπό ή τόπο. Με την αρχική αυτή σημασία λαμβάνεται το απαρέμφατο του σκοπού ή του αποτελέσματος (βλ. § 116.6). Το απαρέμφατο, έναρθρο ή άναρθρο, κατέχει σημαντική θέση στον αρχαίο ελληνικό λόγο.

N.E.: Χρησιμοποιούνται αρχαία απαρέμφατα κυρίως σε στερεότυπες εκφράσεις, όπως **το είναι μου, τρόπος του λέγειν, δούναι και λαβείν** κ.ά. Στη N.E. χρησιμοποιούνται κυρίως δευτερεύουσες ειδικές, βουλητικές ή τελικές προτάσεις εκεί όπου στην A.E. συνηθιζόταν η χρήση του απαρεμφάτου. Από αρχαία απαρέμφατα προέρχονται και λέξεις όπως **φα(γ)ί** (από το **φαγεῖν**), **φιλί** (από το **φιλείν**) κ.ά.

Ἔλεγον δίψῃ ἀποθανεῖν αὐτούς. → Ἐλεγον ὅτι αυτοὶ πέθαναν ἀπὸ τῆ δίψῃ.

Βούλομαι σ' ἀκοῦσαι. → Θέλω να σ' ακούσω.

Τρία τάλαντα ἀργυρίου Εὐθύνω φυλάττειν ἔδωκεν. → Ἐδωσε στον Εὐθύνο τρία αργυρά τάλαντα, για να τα φυλάει.

§ 110 Η ονομαστική φύση του απαρεμφάτου αποδεικνύεται από το ότι αυτό:

α) Ενδέχεται να εκφέρεται με άρθρο ουδέτερου γένους (έναρθρο απαρέμφατο, βλ. § 113) και να συνδέεται παρατακτικά με κάποιο ουσιαστικό της πρότασης:

Τὸ σώζεσθαι ἔπεται τῆ ἀρετῆς.

Γυναῖξί κόσμον ἢ σιγῆ καὶ τὸ σωφρονεῖν φέρει.

β) Μπορεί να λειτουργεί στον λόγο ως υποκείμενο, αντικείμενο, κατηγορούμενο ή ονομαστικός προσδιορισμός:

Εἴτ' ἔδοξεν αὐτοῖς ἄρχοντας ἐλέσθαι δέκα. [υποκείμενο]

Οὐκ ἐτόλμησαν ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀναβῆναι. [αντικείμενο]

Βέλτιον γὰρ τοῦ ζῆν τὸ εὖ ζῆν. [γεν. συγκριτική]

§ 111 Η ρηματική φύση του απαρεμφάτου αποδεικνύεται από το ότι αυτό:

α) Έχει φωνή, διάθεση, χρόνους και είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί ως εγκλίση σε κύριες ή δευτερεύουσες προτάσεις (βλ. § 116.1).

β) Σε κάποιες περιπτώσεις εκφέρεται με το δυνητικό μόριο **ἄν**. Τότε λέγεται **δυνητικό απαρέμφατο**, απαντά σε κάθε χρόνο, εκτός μέλλοντα, και ισοδυναμεί με δευτερεύουσα ειδική πρόταση που εκφέρεται με δυνητική οριστική, όταν εκφράζει το μη πραγματικό, ή με δυνητική ευκτική, όταν εκφράζει το δυνατόν στο παρόν ή στο μέλλον:

Ξενοφῶν ἐγίγνωσκε τοὺς Ἕλληνας, εἰ τοῦτο ἐποίουν, ἅπαντας ἄν ἀπολέσθαι.

[Ξενοφῶν ἐγίγνωσκε ὅτι οἱ Ἕλληνες, εἰ τοῦτο ἐποίουν, ἅπαντες ἄν ἀπώλοντο.]

Ἄπεκρίνατο ὁμολογίαν οὐκ ἄν ποιήσασθαι πρὸς αὐτοὺς οὐδεμίαν.

[Ἄπεκρίνατο ὅτι οὐκ ἄν ποιήσαιτο ὁμολογίαν πρὸς αὐτοὺς οὐδεμίαν.]

γ) Έχει υποκείμενο (βλ. § 112):

*Οἱ δὲ ἐπὶ πῆν πόλιν οὐκ ἐτόλμησαν πλεῦσαι.
Δεῖ δέ με καὶ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἀπολογήσασθαι.*

δ) Δέχεται αντικείμενο στην ίδια πώση με το αντικείμενο του ρήματος από το οποίο προέρχεται:

*Οὔτε τῶν κοινῶν ἀπέχεσθαι δυνάμεθα. [ἀπέχομαι + γεν.]
Βούλομαι δ' ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν διηγῆσασθαι τὰ πραχθέντα. [διηγοῦμαι τινί τι]*

Το υποκείμενο του απαρεμφάτου

§ 112 Το υποκείμενο του απαρεμφάτου απαντά σε ονομαστική ή σε αιτιατική πώση. Έτσι έχουμε δύο διαφορετικές συντάξεις:

α) Ταυτοπροσωπία: το υποκείμενο του απαρεμφάτου είναι το ίδιο (τὸ αὐτὸ) με το υποκείμενο του ρήματος από το οποίο εξαρτάται το απαρέμφατο. Στην περίπτωση αυτή το υποκείμενο του απαρεμφάτου παραλείπεται και εννοείται σε πώση ονομαστική:

*Βούλομαι πάλιν τοὺς θεοὺς παρακαλέσαι. [Υ: ἐγώ]
Ἄδειμαντος ἠτιάθη ὑπὸ τινων προδοῦναι τὰς ναῦς. [Υ: Ἄδειμαντος]*

β) Ετεροπροσωπία: το υποκείμενο του απαρεμφάτου είναι διαφορετικό (ἕτερον) από το υποκείμενο του ρήματος από το οποίο εξαρτάται το απαρέμφατο. Στην περίπτωση αυτή το υποκείμενο του απαρέμφατου τίθεται σε αιτιατική, αλλά μεταφράζεται με ονομαστική:

*Ὁ δὲ τοὺς τε φρουροὺς καὶ Καλλίβιον ἀρμοστήν συνέπραξεν αὐτοῖς πεμφθῆναι. (Εκείνος συνήργησε να σταλούν σ' αυτούς οι φρουροί και ο Καλλίβιος για αρμοστής.)
Ἐγὼ νομίζω κοινὸν ἔχθρον ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων εἶναι βασιλέα.*

Στην απρόσωπη σύνταξη (βλ. §§ 83-85) το υποκείμενο του απαρεμφάτου τίθεται σε πώση αιτιατική. Όταν δεν αναφέρεται, εννοείται σε πώση αιτιατική και προκύπτει από τη δοτική προσωπική που συνήθως συνοδεύει τα απρόσωπα:

*Δεῖ τὸ βέλτιστον αἰεὶ, μὴ τὸ ῥᾶστον ἅπαντας λέγειν.
Προσῆκει ὑμῖν ἐναντία τοῖς τριάκοντα ψηφίζεσθαι. [Υ: ὑμᾶς από τη δοτ. προσωπική ὑμῖν]*

Γενική παρατήρηση

Όταν το υποκείμενο του απαρεμφάτου ταυτίζεται με το αντικείμενο του ρήματος εξάρτησης, τότε:

α) Αν το αντικείμενο του ρήματος βρίσκεται σε αιτιατική, αυτό το ίδιο το αντικείμενο εννοείται και ως υποκείμενο του απαρεμφάτου, χωρίς να επαναλαμβάνεται:

Ἄριστανδρος δὲ θαρρεῖν ἐκέλευσεν Ἀλέξανδρον.

β) Αν το αντικείμενο του ρήματος βρίσκεται σε γενική ή δοτική, η αιτιατική του εννοείται ως υποκείμενο του απαρεμφάτου:

*Ἐδέοντό μου δανεῖσαι χρήματα Ἀπολλοδώρῳ. [Υ: με]
Πολεμάρχῳ δὲ παρήγγειλαν οἱ τριάκοντα πίνειν κώνειον. [Υ: Πολεμάρχον]*

A. ΤΟ ΕΝΑΡΘΡΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ

§ 113 'Εναρθρο ονομάζεται το απαρέμφατο που εκφέρεται μαζί με άρθρο ουδέτερου γένους σε κάθε πτώση του ενικού αριθμού πλην της κλητικής. Δέχεται άρνηση **μή** και μεταφράζεται με «το ότι» + οριστική, «το να» + υποτακτική ή με το αντίστοιχο αφηρημένο ουσιαστικό:

Οὔτοι γὰρ τοῦτο προσόμοιον ἔχουσιν τοῖς τυράννοις, τὸ πολλῶν ἄρχειν. (Διότι αυτοί τούτο έχουν όμοιο με τους τυράννους, **το ότι εξουσιάζουν** πολλούς.)

Μένων ἠγάλλετο τῷ φίλους διαγελᾶν. (Ο Μένων διασκέδαζε με **το να περιγελά** φίλους.)

Πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει. (Όλοι οι άνθρωποι εκ φύσεως επιθυμούν **τη γνώση**.)

§ 114 Το έναρθρο απαρέμφατο χρησιμοποιείται στον λόγο ως:

1. **Υποκείμενο** σε προσωπικό ρήμα:

Τὸ μὲν γὰρ λέγειν εὐχῆς ἔργον ἐστί, τὸ δὲ συμβῆναι τύχης.

2. **Αντικείμενο**:

Τοσοῦτ' ἀπέχω τοῦ λαβεῖν τι παρ' ὑμῶν.

3. **Κατηγορούμενο**:

Ἔστω δὴ τὸ ἀδικεῖν τὸ βλάπτειν ἐκόντα παρὰ τὸν νόμον.

4. **Επεξήγηση**, κυρίως σε ουδέτερο δεικτικής αντωνυμίας:

Τῆς δὲ φρονήσεως τοῦτο ἐστί, τὸ ὀρθῶς δύνασθαι ταῦτα θεωρεῖν.

5. **Ονοματικός ετερόπτωτος** ή **επιρρηματικός προσδιορισμός** (πτωτικός ή εμπρόθετος):

Κρεῖττον ἐστί τὸ σωφρονεῖν τοῦ πολυπραγμονεῖν. [γεν. συγκριτική· β' όρος σύγκρισης]

Ἄξιος αὐτοῖς ἐδόκει εἶναι τοῦ τοιαῦτα ἀκούειν. [γεν. αξίας]

Τὸ ὀργίζεσθαι ἐναντίον τῷ πραῦνεσθαι. [δοτ. αντικειμενική]

Ξύνδεσμος δ' ἦν αὐτοῖς τὰ ξύλα, τοῦ μὴ ὑψηλὸν γιγνόμενον ἀσθενὲς εἶναι τὸ οἰκοδόμημα. [γεν. σκοπού]

Μένων ἠγάλλετο τῷ ἔξαπατᾶν δύνασθαι. [δοτ. αιτίας]

Λακεδαιμόνιοι διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν κατέσχον Πελοπόννησον. [εμπρόθ. προσδ. αιτίας]

B. ΤΟ ΑΝΑΡΘΡΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ

§ 115 Το **ánarthro** απαρέμφατο χρησιμοποιείται ευρύτατα στον αρχαίο ελληνικό λόγο. Διακρίνεται σε:

α) Ειδικό· απαντά σε κάθε χρόνο, δέχεται άρνηση **οὐ**¹, ισοδυναμεί με δευτερεύουσα ειδική πρόταση και μεταφράζεται με «ότι» + οριστική του χρόνου στον οποίο βρίσκεται. Όταν όμως είναι απαρέμφατο ενεστώτα ή παρακειμένου που εξαρτάται από ιστορικό χρόνο, μεταφράζεται με οριστική παρατατικού ή υπερσυντελικού αντίστοιχα:

Ἐγὼ δὲ οὐθ' ὑμᾶς ταύτην ἔχειν τὴν γνώμην ἠγοῦμαι. (ότι ούτε εσείς έχετε)

Αἰγινῆται ἔλεγον οὐκ εἶναι αὐτόνομοι κατὰ τὰς σπονδάς. (ότι δεν ήταν)

Ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι τοῖς Μαντινεῦσι τούτῳ τῷ ἔτει. (ότι είχαν λήξει)

1. Το **ειδικό απαρέμφατο** παίρνει άρνηση **μή**, όταν βρίσκεται σε πρόταση επιθυμίας ή εξαρτάται από αρνητικά λεκτικά ρήματα, όπως *ἀνπιλέγω*, *ἀπιστῶ*, *ἀρνούμαι* κ.τ.ό., ειδικά όταν αυτά βρίσκονται σε πρόταση που περιέχει άρνηση *οὐ*:

Ἄ ποιεῖν αἰσχρόν, ταῦτα νόμιζε μήδὲ λέγειν εἶναι καλόν.

Ἄντελεγον Κορίνθιοι μή σπένδεσθαι Ἄθηναίσις.

Οὐδεὶς πώποτ' ἀντεῖπεν μή οὐ καλῶς ἔχειν αὐτούς.

β) Τελικό: δεν απαντά σε χρόνο μέλλοντα (με εξαίρεση το απαρέμφατο που εξαρτάται από το ρήμα *μέλλω*), δέχεται άρνηση *μή*², ισοδυναμεί με δευτερεύουσα τελική πρόταση και μεταφράζεται με «να» + υποτακτική του χρόνου στον οποίο βρίσκεται:

Καὶ ὑπὸ ὄργῃς ἔδοξεν αὐτοῖς παῖδας καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσει. (να υποδουλώσουν)

Νῦν δέ μοι δοκεῖ ἀισχρὸν εἶναι μὴ βοηθῆσαι Καλλίᾳ τὰ δίκαια. (να μη βοηθήσω)

Εὐρυμέδοντα ἐπὶ τῶν πλειόνων νεῶν ἀποπέμψειν ἔμελλον. (να στείλουν)

§ 116 Το άнарθρο απαρέμφατο χρησιμοποιεῖται στον λόγο ως:

1. **Έγκλιση** σε:

α) Κύριες προτάσεις επιθυμίας που δηλώνουν:

- προσταγή ή απαγόρευση:

Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, μάχεσθαι. [αντί της προστακτικής *μάχου*]

- ευχή που αναφέρεται στο μέλλον ή κάποιο συναίσθημα (**επιφωνηματικό απαρέμφατο**):

Θεοὶ πολῖται, μὴ με δουλείας τυχεῖν. [αντί της ευχετικής ευκτικής *μὴ τύχοιμι*]

Εἶθε δέ με καὶ κωφὸν γεγονέναι, ἵνα μηδὲ ἀκούοιμι ἀισχρῶν λόγων.

Ἔμε παθεῖν τάδε, φεῦ!

β) Δευτερεύουσες χρονικές (βλ. § 188.1γ και 189β), συμπερασματικές (βλ. § 181.2ε) ή αναφορικές συμπερασματικές προτάσεις που εισάγονται με τα *οἷος, ὅσος* (πβ. § 194.Α3):

Κἀκεῖνος ἀποθνήσκει, πρὶν αὐτῷ γενέσθαι παῖδας. [χρονική]

Ὁ ποταμὸς τοσοῦτος βάθος ὡς μηδὲ τὰ δόρατα ὑπερέχειν. [συμπερασματική]

Ὁ μὲν γὰρ φύσει τοιοῦτος οἷος δεδιέναι πάντα. [αναφορική συμπερασματική]

2. **Υποκείμενο** απρόσωπων ρημάτων και απρόσωπων εκφράσεων:

Ἔδοξεν αὐτοῖς στρατεῦειν ἐς Ἄργος.

Δεῖ τῇ ψήφῳ τὴν πολιτείαν ὑμᾶς φυλάττειν.

Ἐπειτα καὶ τὴν εὐθήθειαν τοῦ λόγου τούτου ῥάδιόν ἐστιν ἐξετάσαι.

3. **Κατηγορούμενο**, ιδιαίτερα σε άλλο άнарθρο απαρέμφατο:

Τὸ ἀντιλέγειν μὴ κάλει λοιδορεῖσθαι. (Το να αντιμιλά κανείς μην το αποκαλεῖς βρισιά.)

Τὸ λακωνίζειν ἐστὶν φιλοσοφεῖν.

4. **Επεξήγηση** σε προηγούμενη λέξη:

Καὶ ὑμᾶς δέ, ὦ παῖδες, οὕτως ἐξ ἀρχῆς ἐπαιδεύον, τοὺς μὲν γεραιτέρους προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτιμιῆσθαι.

5. **Προσδιορισμός της αναφοράς (απαρέμφατο της αναφοράς)** κυρίως με επίθετα που δηλώνουν ικανότητα, δυνατότητα, αναγκαιότητα κ.ά., όπως *ἀγαθός, ἄξιος, δεινός, ἔτοιμος, ἰκανός, καλός, κακός, ὀξύς, πρόθυμος, συγνός, φοβερός, χαλεπός, χρήσιμος*:

Πέφυκε δεινὸς λέγειν, κακὸς βιώναι.

Ὅσας ἄξιος ἦν λαβεῖν πληγὰς, τοσαύτας εἴληφε δραχμάς.

6. **Προσδιορισμός του σκοπού ή του αποτελέσματος:** διασώζει την αρχική σημασία του απαρεμφάτου, αναλύεται σε δευτερεύουσα τελική ή συμπερασματική πρόταση και μεταφράζεται με το «για να» ή «ώστε να»,

2. Το **τελικό απαρέμφατο** δέχεται άρνηση *οὐ*, όταν βρίσκεται σε πρόταση που περιέχει την αντίθεση *οὐκ - ἀλλά*:

Ἦμελλεν οὐ τοὺς ἄλλους ὠφελήσειν ἀλλ' αὐτὸς κινδυνεύσειν.

αντίστοιχα. Με **απαρέμφατο του σκοπού** ή **του αποτελέσματος** συντάσσονται ρήματα που δηλώνουν κίνηση, παροχή, εκλογή, σκόπιμη ενέργεια, καθώς και τα ρήματα *φύομαι* και *εἶμι*:

Οὔτοι δὲ ἐν Σάρδεσι κατελείφθησαν τὴν ἄκραν φυλάττειν.

Ἄλεξάνδρῳ ἐδόθη ἐπιστολὴ παρὰ Παρμενίωνος φυλάξασθαι Φίλιππον.

7. **Αντικείμενο** σε προσωπικά ρήματα:

α) Με **ειδικό** απαρέμφατο ως αντικείμενο συντάσσονται ρήματα **λεκτικά**, όπως *ἄρνούμαι*, *ἐγγυῶμαι*, *λέγω*, *ὁμολογῶ*, *φημί*, **δοξαστικά**, όπως *δοκῶ*, *ἐλπίζω*, *ἠγοῦμαι*, *κρίνω*, *νομίζω*, *οἶομαι*, *πιστεύω*, *ὑπολαμβάνω*, και **γνωστικά**, όπως *γινώσκω*, *ἀκούω* (πληροφορούμαι), *εὕρισκω* (διαπιστώνω), *πυνθάνομαι* κ.τ.ό.:

Φησὶ γὰρ ὁ κατήγορος οὐ δικαίως με λαμβάνειν τὸ ἀργύριον.

Ἄρχη τῶν ὑγρῶν ἔδοξεν εἶναι καὶ τοῦ παντὸς ὕδατος ἡ θάλασσα.

Ἐπὶ δὲ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήν' οὐδέν' ἂν ἐλθεῖν ἠγοῦμαι.

Ἀκούω Λακεδαιμονίους ἀναχωρεῖν ἐπ' οἴκου πάλιν.

► Η άρνηση που συνοδεύει τα δοξαστικά ρήματα και το ρήμα *φημί* αναφέρεται στο απαρέμφατο που εξαρτάται από αυτά:

Οὐχ ἠγοῦμαι δικαίαν εἶναι τὴν ἀπολογίαν τὴν τοιαύτην.

Τέχνην δὲ αὐτὴν οὐ φημι εἶναι ἀλλ' ἐμπειρίαν.

β) Με **τελικό απαρέμφατο** ως αντικείμενο συντάσσονται ρήματα **βουλητικά**, όπως *βούλομαι*, *ἐπιθυμῶ*, *εὐχομαι*, *ζητῶ*, *ἐθέλω*, *ποθῶ*, *προαιροῦμαι* (προτιμῶ), **προτρεπτικά** και **παραχωρητικά**, όπως *κελεύω*, *κηρύττω*, *παραινῶ*, *προτρέπω*, *συμβουλεύω*, *ἐπιτρέπω*, *ἀφίημι*, *ἔω*, **απαγορευτικά**, όπως *ἀπαγορεύω*, *ἀποτρέπω*, *κωλύω*, **αποπειρατικά** και **δυνητικά**, όπως *δύναμαι*, *ἐπιχειρῶ*, *ἔχω* (δύναμαι), *οἶός τ' εἶμι*, *πείθω* (προσπαθῶ να πείσω), *πειρῶμαι*, *τολμῶ*, *πέφουκα*, **ρήματα που σημαίνουν συνήθεια, σκέψη, απόφαση, απαίτηση, παράκληση ή δισταγμό**, όπως *ἐθίζω*, *εἴωθα*, *βουλεύομαι*, *διανοοῦμαι*, *μέλλω*, *ἄξιῶ*, *αἰτῶ*, *δέομαι*, *ὀκνῶ*, *φοβοῦμαι* κ.τ.ό.:

Σφόδρα γε βούλεται τοὺς Ἕλληνας ἐλευθέρους εἶναι.

Λύσανδρος τοὺς συμμάχους ἐκέλευσε βουλεύεσθαι περὶ τῶν αἰχμαλώτων.

Κλεοφῶν ἐκώλυσε γενέσθαι τὴν εἰρήνην.

Ἐντεῦθεν ἐπειρῶντο εἰσβάλλειν εἰς τὴν Κιλικίαν.

Τὸ γὰρ ὅλον καὶ τὸ πᾶν εἴωθαμεν λέγειν οὐρανόν.

Ἐδέοντο οἱ Μαντινεῖς τῶν Ἀθηναίων ἱππέων βοηθῆσαι.

8. **β' όρος σύγκρισης** (βλ. και § 41.2):

Ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ δεινότερον ἦν πλουτεῖν ἢ ἀδικεῖν.

9. **Απόλυτο απαρέμφατο** δεν εξαρτάται από κάποιο ρήμα. Απαντά με τη μορφή στερεότυπης έκφρασης και αναφέρεται συνήθως στο περιεχόμενο ολόκληρης της πρότασης. Δηλώνει **σκοπό** ή **αναφορά**. Μερικά από τα πιο εύχρηστα απόλυτα απαρέμφατα είναι τα ακόλουθα:

• τὸ ἐπ' ἐκείνῳ/ἐκείνοις εἶναι (όσο εξαρτάται από εκείνον/εκείνους)• τὸ ἐπὶ τούτῳ/τούτοις/σφᾶς εἶναι (όσο εξαρτάται από αυτόν/αυτούς)• τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι (όσο εξαρτάται από αυτόν)• τὸ νῦν εἶναι (όσο για τώρα)• τὸ ζύμπαν εἰπεῖν (και γενικά)• ἐκὼν εἶναι (θεληματικά)	• ὡς συντόμως / ὡς συνελόντι / ὡς διὰ βραχέων εἰπεῖν (για να μιλήσω σύντομα)• ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν (για να μιλήσω περιληπτικά)• ὡς εἰκάσαι (όπως μπορεί να συμπεράνει κανείς)• ὡς τἀληθές εἰπεῖν (για να πω την αλήθεια)• οὕτως εἰπεῖν (για να το πω έτσι)• ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν (για να μιλήσω απλά)

- *ὀλίγου/μικροῦ/οὐ πολλοῦ δεῖν* (λίγο έλειψε)
- *ὥς (ἔπος) εἶπεῖν* (για να το πω έτσι)

- *ὥς ἔμοι δοκεῖν* (κατά τη γνώμη μου) κ.ά.

Τὸ ἐπὶ τούτοις εἶναι ἐν κινδύνοις καθεστήκατε.

Ὅριζονται δὴ πάντες τὴν ψυχὴν τρισὶν ὥς εἶπεῖν, κινήσει, αἰσθήσει, τῷ ἄσωμάτῳ.

Καὶ τὸ ζύμπαν εἶπεῖν κράτιστος δὴ οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο.

Τὸ δὲ τέλειον τέλος ὥς ἀπλῶς εἶπεῖν οὐδὲν ἄν ἄλλο δόξειεν εἶναι ἢ εὐδαιμονία.

ΠΙΝΑΚΑΣ 8. ΤΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ

	ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΘΕΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
Έναρθρο	Υποκείμενο	<i>Αἰσχρὸν καὶ ἄδικον τὸ πλεονεκτεῖν.</i>
	Αντικείμενο	<i>Τὸ ἀντιλέγειν μὴ κάλει λοιδορεῖσθαι.</i>
	Κατηγορούμενο	<i>Ἔστω τὸ ἀδικεῖν τὸ βλάπτειν ἐκόντα παρὰ τὸν νόμον.</i>
	Επεξήγηση	<i>Τοῦτό φημι εἶναι σωφροσύνην, τὸ γιγνώσκειν ἑαυτόν.</i>
	Ετερόπρωτος προσδιορισμός	<i>Τὸ σιγᾶν κρεῖττόν ἐστι τοῦ λαλεῖν. [γεν. συγκριτική]</i>
	Επιρρηματικός προσδιορισμός	<i>Ἐθαυμάζετο ἐπὶ τὸ εὐθύμως ζῆν. [εμπρόθ. της αιτίας]</i>
Άναρθρο	Υποκείμενο <ul style="list-style-type: none"> • σε απρόσωπα λεκτικά, δοξαστικά, γνωστικά ρήματα (ειδικό απαρέμφατο) • σε απρόσωπα ρήματα, ὅπως <i>δεῖ, χρή, ἔξεσι, ἔνεσι, προσήκει, πρέπει, μέλλει</i> κ.ά., ἢ σε απρόσωπες εκφράσεις (τελικό απαρέμφατο) 	<ul style="list-style-type: none"> • Λέγεται Ἀλκιβιάδην τοιάδε διαλεχθῆναι περὶ νόμων. • Δεῖ πολλὴν τὴν βοήθειαν εἶναι. Οὐδετέροις πέιθεσθαι προσήκει. <p><i>Καλὸν ἐστι ἐλθεῖν εἰς τὴν πολεμίαν.</i></p>
	Αντικείμενο <ul style="list-style-type: none"> • σε προσωπικά λεκτικά, δοξαστικά, γνωστικά ρήματα (ειδικό απαρέμφατο) • σε προσωπικά βουλευτικά, αποπειρατικά, παραχωρητικά δυνητικά, απαγορευτικά κ.ά. (τελικό απαρέμφατο) 	<ul style="list-style-type: none"> • Ὅργιλους ἡμᾶς ἔσσεσθαι νομιζῶ. Οἱ Θηβαῖοι ἔγνωσαν δίκαια τὸν Εὐφρόνα πεπονθέναι. • Ἄοριστα καὶ ἀσαφῆ πειρῶνται λέγειν.
	Κατηγορούμενο	<i>Ἄρα τὸ ὄρᾶν οὐκ αἰσθάνεσθαι λέγεις;</i>
	Επεξήγηση	<i>Κάκεῖνό φημι, δεῖν τοὺς παῖδας ἐπὶ τὰ καλὰ ἄγειν.</i>
	Προσδ. αναφοράς	<i>Ἡ ῥητορικὴ λέγειν γε ποιεῖ δυνατούς.</i>
	Προσδ. σκοπού ἢ αποτελέσματος	<i>Περικλῆς ἠρέθη λέγειν.</i>
	Έγκλιση	<i>Ἡ βουλή πρὶν διαβουλευῆσαι κατελύθη.</i>
	β' ὀρος σύγκρισης	<i>Αἰρετώτερόν ἐστιν καλῶς ἀποθανεῖν ἢ ζῆν αἰσχροῶς.</i>
	Απόλυτο	<i>Τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε.</i>

II. Η ΜΕΤΟΧΗ

§ 117 Η **μετοχή** είναι ρηματικό επίθετο που *μετέχει* στις ιδιότητες τόσο του επιθέτου όσο και του ρήματος. Η χρήση της στην Α.Ε. είναι ιδιαίτερα συχνή· απαντά στον ενεργητικό, μέσο και παθητικό ενεστώτα, μέλλοντα, αόριστο και παρακείμενο, εκφράζοντας ποικίλες σημασίες.

N.E.: Η μετοχή έχει λιγότερους τύπους σε σχέση με την Α.Ε. (απαντά στον ενεργητικό και παθητικό ενεστώτα και στον παθητικό παρακείμενο) και χρησιμοποιείται στον λόγο σε πιο περιορισμένο βαθμό.

§ 118 Η ονοματική φύση της μετοχής φαίνεται από το ότι αυτή:

- α)** Έχει γένη, πτώσεις και ακολουθεί το κλιτικό σύστημα των ονομάτων:
ὁ λυόμενος, ἡ λυομένη, τὸ λυόμενον [Κλίνεται κατά τα τρικατάληκτα ασυναίρετα επίθετα της β' κλίσης.]
- β)** Είναι δυνατόν να λειτουργεί ως ουσιαστικό (ουσιαστικοποιημένη μετοχή, βλ. § 122) και να συνδέεται παρατακτικά με ονόματα:
οἱ ἄρχοντες – οἱ λέγοντες – τὸ μέλλον – τὸ συμφέρον κτλ.
Λέγει δ' ὡς ὑβριστῆς εἰμι καὶ βίαιος καὶ λίαν ἀσελγῶς διακείμενος.
- γ)** Μπορεί να χρησιμοποιηθεί στον λόγο ως υποκείμενο, αντικείμενο, κατηγορούμενο ή ονοματικός προσδιορισμός:
Ἄδικοῦσιν οἱ τὰς σπονδὰς λύοντες. [υποκείμενο]
Τὰ δέοντα εἶχον οἱ στρατιῶται. [αντικείμενο]
Αἱ πόλεις αἱ δημοκρατούμεναι τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις διοικοῦνται. [επιθ. προσδ.]

§ 119 Η ρηματική φύση της μετοχής φαίνεται από το ότι αυτή:

- α)** Έχει φωνή, διάθεση, χρόνους και ακολουθεί τη σύνταξη του ρήματος στο οποίο ανήκει:
Ὅδε θέμενος τὰ ὄπλα ἐγγὺς κήρυκα προσπέμπει αὐτοῖς. [τίθεμαί τι]
Φαίνεται τὰ φυτὰ ζῆν οὐ μετέχοντα αἰσθήσεως. [μετέχω τινός]
- β)** Έχει υποκείμενο (βλ. § 135):
Πολλάκις δὲ τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος οὐδεις ἀνίστατο.
Πεισθέντες δ' ὑμεῖς εἴλεσθ' αὐτῷ Κτησιφῶντα πρεσβευτήν.
- γ)** Σε κάποιες περιπτώσεις συνοδεύεται (εκτός από την τελική μετοχή) από το δυνητικό **ἄν**. Τότε λέγεται **δυνητική μετοχή** και ισοδυναμεί με δυνητική οριστική ή δυνητική ευκτική, δηλώνοντας το μη πραγματικό ή το δυνατόν στο παρόν και στο μέλλον, αντίστοιχα:
Σωκράτης ῥαδίως ἄν ἀφειθῆς ὑπὸ τῶν δικαστῶν, προείλετο μᾶλλον τοῖς νόμοις ἐμμένων ἀποθανεῖν ἢ παρανομῶν ζῆν. [εἶ καὶ ἀφείθη ἄν]
Καὶ ὄρων τὸ παρατείχισμα τῶν Συρακοσίων ἀπλοῦν ὄν καὶ ῥαδίως ἄν αὐτὸ ληφθέν, ἠπέιγετο ἐπιθέσθαι. [ὄτι ληφθείη ἄν]

§ 120 Η μετοχή ανάλογα με τη χρήση της διακρίνεται σε:

A. ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΜΕΤΟΧΗΣ

α. Η επιθετική μετοχή

§ 121 Η **επιθετική μετοχή**, έναρθη ή σπανιότερα άναρθη, λειτουργεί ως επίθετο και προσδιορίζει ουσιαστικά ή αντωνυμίες. Απαντά σε κάθε χρόνο που έχει μετοχή και δέχεται άρνηση **οὐ**, όταν εκφράζει κάτι πραγματικό, και σπανιότερα **μη**, όταν δηλώνει κάτι υποθετικό ή υποκειμενικό. Η επιθετική μετοχή λέγεται και **αναφορική**, γιατί ισοδυναμεί με δευτερεύουσα αναφορική πρόταση³. Μεταφράζεται με οριστική του χρόνου στον οποίο βρίσκεται, εκτός αν είναι μετοχή ενεστώτα ή παρακειμένου που εξαρτάται από ιστορικό χρόνο, οπότε μπορεί να μεταφραστεί και με οριστική παρατατικού ή υπερσυντελικού αντίστοιχα:

Ἵμεῖς τοὺς δέκα στρατηγούς **τοὺς οὐκ ἀνελομένους** τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας ἐβουλεύσασθε ἀθρόους κρίνειν. [Ἵμεῖς τοὺς δέκα στρατηγούς **οἱ οὐκ ἀνείλοντο** τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας ἐβουλεύσασθε ἀθρόους κρίνειν.] (Εσείς αποφασίσατε να δικάσετε όλους μαζί τους δέκα στρατηγούς **οι οποίοι δεν περισυνέλεξαν** τους νεκρούς από τη ναυμαχία.)

Ὁ μη δαρείς οὐ παιδεύεται.

Δύναμαι συνείναι **δυναμένοις** ἀνθρώποις ἀναλίσκειν. [Δύναμαι συνείναι ἀνθρώποις **οἱ δύνανται** ἀναλίσκειν]. (Έχω τη δυνατότητα να συναναστρέφομαι ανθρώπους **οι οποίοι μπορούν** να ξεδεύουν.)

Ἐπορεύθησαν ἐς Ἀπολλωνίαν, Κορινθίω **οὔσαν** ἀποικίαν. [Ἐπορεύθησαν ἐς Ἀπολλωνίαν, **ἡ ἦν** Κορινθίω ἀποικία.] (Βάδισαν προς την Απολλωνία, **η οποία ήταν** αποικία των Κορινθίων.)

N.E.: Είναι διάβαση **μη φυλασσόμενη**. [Είναι διάβαση **η οποία δε φυλάσσεται**.]

§ 122 Όταν το ουσιαστικό που προσδιορίζει μια έναρθη επιθετική μετοχή παραλείπεται, η μετοχή παίρνει τη συντακτική του θέση (**ουσιαστικοποιημένη μετοχή**). Επίσης, το ουδέτερο ενικού επιθετικής μετοχής με άρθρο χρησιμοποιείται ως αφηρημένο ουσιαστικό. Συνήθεις ουσιαστικοποιημένες επιθετικές μετοχές είναι οι ακόλουθες:

• ὁ ἄρχων, οἱ ἄρχοντες	• τὸ ἀνείμενον (η άνεση)	• τὰ βεβουλευμένα / τὰ γνωσθέντα / τὰ δεδομένα / τὰ δόξαντα / τὰ ἐψηφισμένα (οι αποφάσεις)
• ὁ διώκων (ο κατήγορος)	• τὸ δεδιὸς (ο φόβος)	• τὰ δέοντα / τὰ προσήκοντα (τα πρέποντα)
• ὁ κλέπτων (ο κλέφτης)	• τὸ δέον (το πρέπον)	• τὰ καθεστῶτα (η παρούσα κατάσταση)
• ὁ νικῶν (ο νικητής)	• τὸ δοκοῦν (η γνώμη)	• τὰ κατηγορημένα (οι κατηγορίες)
• ὁ τεκῶν (ο πατέρας)	• τὸ ἡσυχάζον (η ησυχία)	• τὰ κηρυχθέντα (οι διαταγές)
• ὁ φεύγων (ο κατηγορούμενος, ο εξόριστος)	• τὸ θαρσοῦν (το θάρρος)	• τὰ νομιζόμενα (τα καθιερωμένα)
• ἡ εἰμαρμένη (η μοίρα)	• τὸ λεγόμενον (η φήμη)	• τα συγκείμενα (οι ισχύουσες συνθήκες)
• ἡ ἐπιούσα (η επόμενη ημέρα)	• τὸ λυσιτελοῦν (η ωφέλεια)	• τὰ συμβάντα
• ἡ τεκοῦσα (η μητέρα)	• τὸ μέλλον / τὸ παρελθὸν / τὸ παρὸν	• τὰ ὠμολογημένα (οι συμφωνίες)
• οἱ κρατοῦντες (οι άρχοντες)	• τὸ νοσοῦν (η νόσος)	
• οἱ λέγοντες (οι ρήτορες)	• τὸ προσῆκον (το αρμόζον)	
• οἱ πολιτευόμενοι (οι πολιτικοί)	• τὸ συμφέρον	
• οἱ προσήκοντες (οι συγγενείς)	• τὸ συνεστηκὸς (οι συνωμότες)	
• οἱ τεθνεῶτες (οι νεκροί)		

3. Η **επιθετική μετοχή** μπορεί να μην είναι πάντα καθαρά αναφορική, αλλά να εκφράζει συγχρόνως μια επιρρηματική σχέση: του **αναγκαστικού αιτίου** (αναφορική αιτιολογική), του **τελικού αιτίου** (αναφορική τελική), της **εναντίωσης** (αναφορική εναντιωματική) ή της **υπόθεσης** (αναφορική υποθετική):

Κατηγορήσων ἀνέβην ἐνθάδε Περικλέους ἀναγκαίου μοι **ὄντος**. (αν και είναι συγγενής μου) [αναφορική εναντιωματική]
Μακάριός ἐστι πᾶς **ὁ μη** θνητὰ **φρονῶν**. [αναφορική υποθετική]

Μεμαρτυρήκασι οἷ τε Ναυσιμένους προσήκοντες καὶ οἱ τοῦ ἔμοῦ πατρός.
Ἄντέλεγέ τε οὐδέεις, ὄρων πολὺ τὸ ξυνεστηκός.
Οὗτος μὲν τὸ συμφέρον ἀπεκρίνατο, ἄλλος δὲ τὸ δέον, ὁ δὲ τὸ λυσιτελοῦν.
Καὶ μὴν ὅ γε σώφρων τὰ προσήκοντα πράττει ἄν.
N.E.: • Κανείς δεν ξέρει τα μελλούμενα. • Το περιβάλλον καταστρέφεται.

§ 123 Η επιθετική μετοχή λειτουργεί στον λόγο ως:

α) Υποκείμενο:

Οὐδέποθ' ὑμᾶς οἱ λέγοντες οὔτε πονηροὺς οὔτε χρηστοὺς ποιοῦσιν.
Τὸ μέλλον ἀφανὲς ἡμῖν ἔστιν.
N.E.: Οι εργαζόμενοι πήραν άδεια.

β) Αντικείμενο:

Οἱ νόμοι τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον βούλονται.
Εὖ σοι τὸ μέλλον ἔξει, ἂν τὸ παρὸν εὖ τιθῆς.
N.E.: Ο υπουργός δέχτηκε τους απολυμένους.

γ) Κατηγορούμενο (η επιθετική μετοχή είναι πάντοτε έναρθηρη):

Οὗτος ἦν ὁ ἀδικήσας καὶ ἐπιβουλεύσας ἡμῖν.
N.E.: Το νερό είναι παγωμένο.

δ) Επιθετικός προσδιορισμός:

Ἀπήγαγε τὴν στρατιὰν ἐπὶ τὴν ἄκραν Τεμενίτιν καλουμένην.
Προσῆκει τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις πείθεσθαι.
N.E.: Τακτοποίησε τα σιδερωμένα ρούχα.

ε) Κατηγορηματικός προσδιορισμός (δεν αναλύεται σε αναφορική πρόταση):

Πατηγίας προφαίνεται ἐλαύνων ἰδροῦντι τῷ ἵππῳ.
N.E.: Κάθεται με τα χέρια σταυρωμένα.

στ) Παράθεση:

Λύσανδρος παρέπλει εἰς Λάμψακον σύμμαχον οὔσαν Ἀθηναίων.
Πεισίστρατος δημαγωγός καὶ στρατηγός ὢν τύραννος κατέστη.
N.E.: Εσείς οι τιμωρημένοι ελάτε εδώ.

ζ) Επεξήγηση:

Οὔτοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οἱ ταύτην τὴν φήμην κατασκευδάσαντες, οἱ δεινοὶ εἰσὶν μου κατήγοροι.

η) Ονοματικός ετερόπλητος ή εμπρόθετος προσδιορισμός:

Πρὸς ἕκαστον τῶν εἰρημένων ἐνεχείρει τι λέγειν ὁ Φίλιππος. [γεν. διαιρετική]
Διαιρεῖται εἰς δύο μέρη τὸ πλῆθος τῶν οἰκούντων, τὸ μὲν εἰς τοὺς γεωργοὺς, τὸ δὲ εἰς τὸ προπολεμοῦν μέ-
ρος. [γεν. περιεχομένου]
Οἱ δὲ ἐναντίοι τοῖς προδιδούσι πέμπουσι Θουκυδίδην. [δοτ. αντικειμενική]
Ἱστορεῖ τὴν Πλάτωνος περὶ τῶν ὄντων δόξαν. [εμπρόθ. αναφοράς]
Ἄναξιβιος παραπλεύσας εἰς Πάριον πέμπει παρὰ Φαρνάβαζον κατὰ τὰ συγκεείμενα. [εμπρόθ. συμφωνίας]
N.E.: • Υπάρχει αύξηση του ενδιαφέροντος για τον αγροτουρισμό. [γεν. υποκειμενική] • Κατά τα φαινόμενα
θα ηττηθεί. [εμπρόθ. συμφωνίας]

θ) Δοτική προσωπική:

Φύσει δ' ὑπάρχει τοῖς παροῦσι τὰ τῶν ἀπόντων. [δοτ. προσωπική κτητική]

β. Η κατηγορηματική μετοχή

§ 124 Η **κατηγορηματική μετοχή** είναι πάντα άнарθρη, απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή και αναφέρεται στο υποκείμενο ή στο αντικείμενο του ρήματος από το οποίο εξαρτάται. Δέχεται άρνηση **οὐ** και μεταφράζεται συνήθως με τα «ότι», «πως», «που» + οριστική ή με το «να» + υποτακτική:

Ῥαδίως ἐξελεγχθήσεται **ψευδόμενος**. (Εύκολα θα αποδειχτεί **ότι ψεύδεται**.)

Ἐγὼ μὲν τοίνυν ἀπείρηκα **τρέχων**. (Λοιπόν εγώ κουράστηκα **να τρέχω**.)

Οἶδα τοὺς ἐκεῖ ὑπολοίπους ἡμῶν ἀδυνάτους **ἔσομένους** ἀμύνασθαι.

§ 125 Η κατηγορηματική μετοχή λειτουργεί στον λόγο ως:

α) **Κατηγορούμενο** στο υποκείμενο συνδετικού ρήματος:

Ἦν γὰρ Περικλέους γνώμη πρότερον **νενικηκυῖα**.

β) **Κατηγορηματικός προσδιορισμός** στο υποκείμενο ή στο αντικείμενο του ρήματος:

Οἱ πολέμοι ἦσθοντο τὸ ὄρος **ἐχόμενον**.

§ 126 Με κατηγορηματική μετοχή συντάσσονται τα:

α) **εἶμι, γίγνομαι, ὑπάρχω**: η μετοχή έχει θέση κατηγορουμένου, μεταφράζεται ως ρήμα, ενώ η μετάφραση του ρήματος παραλείπεται:

Προσεοικότες γίνονται τοῖς γονεῦσιν οἱ παῖδες. (Τα παιδιά **μοιάζουν** στους γονείς.)

Ἦν οὖν καὶ ἐν ἐκείνοις πολλὰ **γινόμενα**. (Γίνονταν λοιπόν πολλά και σ' εκείνα τα χρόνια.)

β) **δῆλός εἶμι** (εἶμαι φανερός), **διαβιῶ / διαμένω** (ζω κάπου μόνιμα), **διάγω / διαγίγνομαι** (περνῶ τον καιρό μου), **οὐ διαλείπω** (δε σταματῶ), **διατελῶ** (εἶμαι συνεχῶς), **λανθάνω** (μένω απαρατήρητος), **οἴχομαι** (έχω φύγει), **τυγχάνω** (συμβαίνει να εἶμαι, εἶμαι), **φαίνομαι / φανερός εἶμι** (εἶμαι φανερός), **φθάνω** (προφταίνω): τα ρήματα αυτά μπορεί να αποδοθούν με τροπικό επίρρημα και η κατηγορηματική μετοχή που εξαρτάται από αυτά με ρήμα:

- δῆλός εἶμι (φανερὰ)
- διαβιῶ / διαμένω / διαγίγνομαι / διάγω / οὐ διαλείπω / διατελῶ (συνεχῶς)
- λανθάνω (κρυφά)

- οἴχομαι (γρήγορα, αμέσως)
- τυγχάνω (τυχαία)
- φαίνομαι / φανερός εἶμι (φανερὰ)
- φθάνω (πρώτα, πρώτος)

Δῆλος ἦν **ἐπιθυμῶν** προσελθεῖν. (Επιθυμοῦσε φανερὰ να ἐρθεῖ.)

Φανερός ἦν τοῖς νόμοις **λατρεύων**. (Φανερὰ υπηρετοῦσε τους νόμους.)

Ἄλλ' αὐτοὶ φθῆσονται τοῦτο **δράσαντες**. (Ἄλλ' αυτοὶ πρώτοι θα το κάνουν αυτό.)

γ) Ρήματα που σημαίνουν **έναρξη, λήξη, καρτερία, ανοχή, κάματο**, όπως **ἄρχω, ἄρχομαι, ἀπαλλάττομαι, ἀπολείπω, ἐπιλείπω** (αφήνω), **λήγω, παύω, παύομαι, ὑπάρχω** (αρχίζω πρώτος), **ἀνέχομαι, ἀπαγορεύω, κάμνω** (κουράζομαι), **καρτερῶ, ὑπομένω** κ.τ.ό.:

Ἄρξομαι **διδάσκων** ἐκ τῶν θείων.

Παύσασθε περὶ τούτου **κατηγοροῦντες** ἀλλήλων.

Ἄλλὰ μὴ κάμης φίλον ἄνδρα **εὐεργετῶν**. (μην κουρασεῖς να ευεργετεῖς)

δ) Ρήματα που σημαίνουν **αίσθηση, γνώση, μάθηση, μνήμη** και τα **αντίθετά τους**, όπως *ἀγνοῶ, αἰσθάνομαι, ἀκούω⁴, γιγνώσκω, ἐπίσταμαι, εὐρίσκω, ὄρω, περιορῶ* (αδιαφορῶ, επιτρέπω), *μανθάνω, ἐνθυμοῦμαι, μέμνημαι, ἐπιλανθάνομαι* (ξεχνῶ) κ.τ.ό.:

*Αἰσθάνομαί τινας παραβαίνοντας τοὺς νόμους.
Μαζαῖος ἤκουσεν ἤδη προσάγοντα Ἀλέξανδρον.
Μέμνημαι τοιαῦτα ἀκούσας σου.*

ε) Ρήματα που σημαίνουν **αγγελία, δείξη, έλεγχω**, όπως (*ἀν*)*αγγέλλω, ἐπιδείκνυμι, ἀποδείκνυμι, δηλῶ, ἀποφαίνω, ἐλέγχω* (αποδεικνύω), *παρέχω* (παρουσιάζω), *φαίνω, φαίνομαι* κ.τ.ό.:

*Ἐπιδείξω Μειδίαν τουτονὶ μὴ μόνον εἰς ἐμὲ ἀλλὰ καὶ εἰς ὑμᾶς ὕβρικότα.
Καὶ μὴν οὐδ' ἀκαίρως φανησόμεθα μεμνημένοι περὶ τούτων.*

στ) Ρήματα που σημαίνουν **ψυχικό πάθος**, όπως *ἀγανακτῶ, αἰσχύνομαι, ἄχθομαι, ἦδομαι* (ευχαριστιέμαι), *χαίρω, λυποῦμαι, ὀργίζομαι, τέρπομαι, βαρέως φέρω* κ.τ.ό.:

*Ἀγανακτῶ ὄρων τὴν συκοφαντίαν ἄμεινον τῆς φιλοσοφίας φερομένην.
Καὶ ἐγὼ τοῖς καλῶς ἐρωτῶσι χαίρω ἀποκρινόμενος.*

► Μια μετοχή που εξαρτάται από ρήμα ψυχικού πάθους μπορεί να είναι και αιτιολογική (βλ. § 129). Είναι κατηγορηματική, όταν δηλώνει πράξη σύγχρονη προς αυτό που σημαίνει το ρήμα, και αιτιολογική, όταν δηλώνει πράξη προτερόχρονη:

Ἄλλ' ἦδομαι, ὦ Κλέαρχε, ἀκούων σου φρονίμους λόγους. [κατηγορηματική]
Καὶ μετεμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι. [αιτιολογική]

ζ) *εὖ/καλῶς/δίκαια/κακῶς ποιοῦ, χαρίζομαι, ἀδικῶ, νικῶ, περιγίγνομαι* (υπερτερῶ), *κρατῶ, ἠτῶμαι, λείπομαι* (υστερῶ) κ.τ.ό. Μεταφράζονται «με το να» + υποτακτική, «που» + οριστική ή «στο να» + υποτακτική: *Ἄδικεῖτε πολέμου ἄρχοντες καὶ σπονδὰς λύοντες.* (Αδικεῖτε με το να αρχίζετε πόλεμο και με το να καταλύετε τις συνθήκες ειρήνης.)

Εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με. (Καλά έκανες που μου το θύμισες.)

Καὶ τούτου οὐχ ἠπησόμεθα εὖ ποιοῦντες. (Δε θα φανούμε κατώτεροι από αυτόν στο να ευεργετούμε.)

Γενική παρατήρηση

Αρκετά από τα ρήματα που συντάσσονται με κατηγορηματική μετοχή συντάσσονται και με απαρέμφατο, έχουν όμως διαφορετική σημασία. Τέτοια ρήματα είναι τα ακόλουθα:

4. Τα ρήματα **ἀκούω** και **αἰσθάνομαι** συντάσσονται:

α) Με γενική + κατηγορηματική μετοχή, όταν δηλώνουν άμεση αντίληψη:

Ἦκουσα δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ οἰκονομίας διαλεγομένου. [άκουσα ο ίδιος]

β) Με αιτιατική + κατηγορηματική μετοχή, όταν δηλώνουν έμμεση αντίληψη:

Ἀλέξανδρος ἤκουσεν ἐν τῷ ὄπισθεν αὐτοῦ ὄντα Δαρείων. [άκουσε από άλλους]

γ) Με αιτιατική + ειδικό απαρέμφατο, όταν δηλώνουν ένα γεγονός αβέβαιο:

Ἦκουσεν αὐτὸν καλὸν κάγαθὸν εἶναι. [άκουσε ως φήμη]

ΡΗΜΑΤΑ	ΣΥΝΤΑΞΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
αἰδοῦμαι / αἰσχύνομαι	+ μετοχή (ντρέπομαι που)	Οὐ γὰρ αἰσχύνομαι μανθάνων . (Διότι δεν ντρέπομαι που μαθαίνω.)
	+ απαρέμφατο (ντρέπομαι να)	Αἰσχύνομαι εἰπεῖν τἀληθῆ. (Ντρέπομαι να πω την αλήθεια.) [από ντροπή δε λέω την αλήθεια]
γιγνώσκω	+ μετοχή (γνωρίζω/καταλαβαίνω ότι)	Ἔγνων ἐγγὺς ὄντα Ἀλέξανδρον. (Κατάλαβε ότι ο Αλέξανδρος ήταν κοντά.)
	+ απαρέμφατο (κρίνω ότι, αποφασίζω να)	Ἀλέξανδρος ἔγνω διαβαίνειν τὸν Ἴστρον. (Ο Αλέξανδρος αποφάσισε να διαβεί τον Ἴστρο.)
μανθάνω	+ μετοχή (μαθαίνω ότι)	Ἔμαθον τὰς πόλεις σφῶν ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἐχομένας . (Ἔμαθαν ότι ο Αλέξανδρος κατείχε τις πόλεις τους.)
	+ απαρέμφατο (μαθαίνω να)	Ἔμαθον ἀκοντίζειν . (Ἔμαθαν να ρίχνουν ακόντιο.)
οἶδα	+ μετοχή (γνωρίζω ότι/που)	Οὐδένα οἶδα μισοῦντα τοὺς ἐπαινοῦντας. (Δε γνωρίζω κανέναν που να μισεί αυτούς που τον επαινούν.)
	+ απαρέμφατο (ξέρω να, είμαι ικανός να)	Ὀλύμπιοι ἴσασι τὸ μέλλον προορᾶν . (Οι Ολύμπιοι ξέρουν να προβλέπουν το μέλλον.)
ἐπίσταμαι	+ μετοχή (γνωρίζω καλά ότι)	Τοῦτον ἐπίστασθε ὑμᾶς προδόντα . (Γνωρίζετε καλά ότι αυτός σας πρόδωσε.)
	+ απαρέμφατο (ξέρω καλά να)	Τιμᾶν ἐπίστασθε τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας. (Ξέρετε καλά να τιμάτε τους γενναίους άνδρες.)
φαίνομαι	+ μετοχή (είναι φανερό ότι, φανερά)	Πάντων τῶν ἡλικίων διαφέρων ἐφαίνετο. (Φανερά υπερείχε απ' όλους τους συνομηλικούς.)
	+ απαρέμφατο (δίνω την εντύπωση ότι)	Γελοῖός σοι φαίνομαι εἶναι . (Σου δίνω την εντύπωση ότι είμαι γελοῖος.)

γ. Η επιρρηματική μετοχή

§ 127 Η **επιρρηματική μετοχή** είναι άнарθηρη, λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός και εκφράζει τις επιρρηματικές σχέσεις του χρόνου, της αιτίας, του σκοπού, της υπόθεσης, της εναντίωσης, της παραχώρησης ή του τρόπου. Έτσι, μια επιρρηματική μετοχή μπορεί να είναι, αντίστοιχα, **χρονική, αιτιολογική, τελική, υποθετική, εναντιωματική, παραχωρητική, τροπική**.

1. Η χρονική μετοχή

§ 128 Η **χρονική μετοχή** απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή (εκτός του μέλλοντα), κατά κανόνα μάλιστα σε χρόνο αόριστο· δέχεται άρνηση **οὐ** ή **μή**. Δηλώνει πράξη σύγχρονη ή προτερόχρονη (σπανίως υστερόχρονη) αυτής που σημαίνει το ρήμα της πρότασης και μεταφράζεται με έναν από τους χρονικούς συνδέσμους + οριστική ή υποτακτική⁵. Συνοδεύεται συχνά από χρονικά επιρρήματα, όπως **ἄμα** (συγχρόνως, αμέσως), **ἐνταῦθα** (τό-

5. Μερικές χρονικές μετοχές έχουν ιδιαίτερη σημασία, όπως **ἀρχόμενος** (στην αρχή), **διαλιπών** (ύστερα από), **τελευτών** (στο τέλος) κ.ά.:
Μικρὸν **διαλιπών** χρόνον **πάλιν** ἤκε. (Ύστερα από λίγο ήρθε πάλι.)
Τελευτών δ' οὖν **ἐπέισθη**ν. (Στο τέλος λοιπόν πείστηκε.)

τε), *ἔπειτα, εὐθύς, ἤδη, μεταξύ* κ.τ.ό. και ισοδυναμεί με δευτερεύουσα χρονική πρόταση⁶:

Ἄναχωρησάντων δ' αὐτῶν οἱ Ἄθηναῖοι φυλακὰς κατεστήσαντο. [Ἐπει δ' αὐτοὶ ἀνεχώρησαν, οἱ Ἄθηναῖοι φυλακὰς κατεστήσαντο.] (Αφού αυτοί αναχώρησαν, οι Αθηναίοι εγκατέστησαν φρουρές.) [πρωτερόχρονο]

Ἐπαιάνιζον ἅμα πλέοντες. (Τραγουδούσαν τον παιάνα, ενώ έπλεαν.) [σύγχρονο]

N.E.: *Μη μιλάς τρώγοντας.* [Μη μιλάς, ενώ τρως.]

2. Η αιτιολογική μετοχή

§ 129

Η **αιτιολογική μετοχή** απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή (σπανιότερα σε μέλλοντα): δέχεται άρνηση **οὐ**, μεταφράζεται με τους αιτιολογικούς συνδέσμους «γιατί», «διότι», «επειδή» + οριστική και είναι δυνατόν να συνοδεύεται για έμφαση από τους προσδιορισμούς *διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα, ἐκ τούτου, οὕτως*. Ισοδυναμεί με δευτερεύουσα αιτιολογική πρόταση και δηλώνει:

α) Αντικειμενική-πραγματική αιτία: ενδέχεται να συνοδεύεται από τα μόρια *ἄτε (δῆ), οἷον (δῆ), οἷα (δῆ)* και αποδίδεται στη μετάφραση με το «επειδή (πράγματι)»:

Καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεῖς Ἀπόλλων κτείνει Κύκλωπας. [Καὶ ἐπει διὰ τοῦτο ὀργίσθη Ἀπόλλων, κτείνει Κύκλωπας.] (Επειδή γι' αυτό πράγματι οργίστηκε ο Απόλλων,...)

Ὅρων αὐτοὺς λυπουμένους ὑπεσχόμεν γράψειν τὴν ἐπιστολήν.

Ἄτε οὖν νίκης ἐρώντες μένοντες μάχεσθε. (Επειδή λοιπόν επιθυμείτε πραγματικά τη νίκη, μείνετε και πολεμήστε.)

N.E.: *Μην υποφέροντας τη ζέστη, βούτηξε στο νερό.*

β) Υποκειμενική αιτία: η μετοχή αυτή συνοδεύεται από το *ὥς* και μεταφράζεται με μία από τις εκφράσεις «επειδή κατά τη γνώμη μου», «με την ιδέα ότι», «με την εντύπωση ότι», «επειδή έχω τη γνώμη ότι»:

Καὶ ὥς προθυμοτάτοις οὓσιν ὑμῖν χάριν εἴσεται Κύρος. (Ο Κύρος θα σας χρωστά ευγνωμοσύνη, επειδή έχει τη γνώμη ότι είστε προθυμότεροι.)

3. Η τελική μετοχή

§ 130

Η **τελική μετοχή** απαντά σε χρόνο μέλλοντα και δηλώνει σκοπό: δέχεται άρνηση **μη**, τίθεται συνήθως με ρήματα κίνησης και μεταφράζεται με το «για να» + υποτακτική. Ισοδυναμεί με δευτερεύουσα τελική πρόταση και, όταν συνοδεύεται από το *ὥς*, δηλώνει σκοπό υποκειμενικό:

Κλέαρχος διέβη παρὰ τὸν Φαρνάβαζον μισθὸν ληψόμενος. [Κλέαρχος διέβη παρὰ τὸν Φαρνάβαζον, ἵνα μισθὸν λάβῃ.]

Πέμπουσιν Ἱερώνυμον τὸν Ἡλεῖον ἐροῦντα ταῦτα. (για να πει αυτά)

Ὁ δὲ συλλαμβάνει Κύρον ὥς ἀποκτενῶν.

4. Η υποθετική μετοχή

§ 131

Η **υποθετική μετοχή** απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή (εκτός του μέλλοντα) και δηλώνει την προϋπόθεση κάτω από την οποία μπορεί ή θα μπορούσε να συμβεί αυτό που σημαίνει το ρήμα της πρότασης. Η υποθετική μετοχή δέχεται άρνηση **μη** και μεταφράζεται με τα «αν», «εάν», «σε περίπτωση που» + υποτακτική. Ισοδυναμεί με δευτερεύουσα υποθετική πρόταση:

6. Ενίοτε η μετοχή δηλώνει χρόνο και αιτία (χρονική αιτιολογική) ή χρόνο και υπόθεση (χρονική υποθετική):

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡρακλείδης μάλα ἐξεπλάγη. [χρονική αιτιολογική]

Βουλεύόμενος παραδείγματα ποιῶ τὰ παρεληλυθότα τῶν μελλόντων. [χρονική υποθετική]

Νικήσαντες ἀπάντων τούτων ὑμεῖς κύριοι ἔσεσθε. [*Ἐὰν νικήσητε*, ἀπάντων τούτων ὑμεῖς κύριοι ἔσεσθε.] (Αν νικήσετε, θα είστε κύριοι όλων αυτών.)

N.E.: **Φεύγοντας** θα χάσετε. [Αν φύγετε, θα χάσετε.]

- Η υποθετική μετοχή βρίσκεται συχνά σε πρόταση που περιέχει δυνητική έγκλιση ή δυνητικό απαρέμφατο, οριστική μέλλοντα ή ρήμα που σημαίνει δυνατότητα, όπως (*οὐκ*) ἔστιν, ἔξεσι, ἔνεσι κ.τ.ό.:

Τούτους ἂν ἡμεῖς παραλαβόντες ἐφυλάττομεν ἐν ἄκροπόλει.

Τοὺς φίλους εὐεργετοῦντες καὶ τοὺς ἐχθροὺς δυνησεσθε κολάζειν.

Οὐκ ἔστιν ἀδικοῦντα καὶ ψευδόμενον δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι.

5. Η εναντιωματική μετοχή

§ 132 Η **εναντιωματική μετοχή** απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή (εκτός του μέλλοντα) και δηλώνει εναντίωση προς αυτό που σημαίνει το ρήμα της πρότασης· δέχεται άρνηση **οὐ** και μεταφράζεται με τις εκφράσεις «αν και», «μολονότι», «ενώ», «παρόλο που» + οριστική· συχνά συνοδεύεται για έμφαση από λέξεις όπως *καί*, *καίπερ*, *καίτοι*, *πάνυ*, *καὶ ταῦτα*, ενώ στην πρόταση μπορεί να υπάρχουν ο αντιθετικός σύνδεσμος *ὅμως* ή τα επιρρήματα *εἶτα*, *ἔπειτα*, *κἄτα*. Η εναντιωματική μετοχή ισοδυναμεί με δευτερεύουσα εναντιωματική πρόταση:

Κυρία γενομένη τοσοῦτων ἀγαθῶν οὐκ ἐφθόνησεν τοῖς ἄλλοις. [Ἐὶ καὶ ἐγένετο κυρία τοσοῦτων ἀγαθῶν, οὐκ ἐφθόνησεν τοῖς ἄλλοις.] (Αν και έγινε κάτοχος...)

Ἰκανά μοι νομίζω εἰρηῆσθαι, καίτοι πολλά γε παραλιπῶν.

Ἄγησίλαος δέ, καίπερ αἰσθανόμενος ταῦτα, ὅμως ἐπέμενε ταῖς σπονδαῖς.

Τοῖς δὲ μένουσι καὶ δύο ἤδη μηνῶν ὤφειλε τὸν μισθόν, οὐκ ἀπορῶν χρημάτων.

N.E.: **Περπατώντας** η χελώνα αργά νίκησε τον λαγό. [Αν και περπατούσε...]

6. Η παραχωρητική μετοχή

§ 133 Η **παραχωρητική μετοχή** απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή (εκτός του μέλλοντα) και δηλώνει παραχώρηση προς αυτό που σημαίνει το ρήμα της πρότασης· δέχεται άρνηση **οὐ** και μεταφράζεται με τις εκφράσεις «κι αν ακόμη», «ακόμη κι αν» + οριστική ή με το «και να» + υποτακτική. Είναι δυνατόν να συνοδεύεται από μόρια, συνηθέστερα τα *καί*, *μηδέ*, *οὐδέ*, και ισοδυναμεί με δευτερεύουσα παραχωρητική πρόταση:

Οὐδέ τις ἀποθανόντες δίκην δοῦναι δύναιντ' ἂν ἀξίαν. [Καὶ εἰ τις ἀποθάνοιεν, οὐ δίκην δοῦναι δύναιντ' ἂν ἀξίαν.]

(Κι αν ακόμη καταδικάζονταν δύο φορές σε θάνατο, δε θα τιμωρούνταν επάξια.)

7. Η τροπική μετοχή

§ 134 Η **τροπική μετοχή** απαντά συνήθως σε χρόνο ενεστώτα και δέχεται άρνηση **οὐ**· μεταφράζεται με νεοελληνική τροπική μετοχή, με τροπικό επιρρημα ή εμπρόθετο προσδιορισμό, με ρήμα + «και» ή με τα «ενώ», «καθώς» + οριστική και «με το να» + υποτακτική· όταν έχει άρνηση, μεταφράζεται με το «χωρίς να» + υποτακτική⁷:

Ἀφίκοντο πρὸς ἡμᾶς τὴν ἐπιστολὴν φέροντες. (φέρνοντας)

7. Ορισμένες τροπικές μετοχές έχουν ιδιαίτερη σημασία, όπως (*δια*)*λαθῶν* (κρυφά), *προλαβῶν* (προληπτικά), *προσκεείμενος* (πισσι-κά), *φθάσας* (έγκαιρα, γρήγορα), *χαίρων* (με χαρά, [αλλά και:] χωρίς τιμωρία) κ.ά.:

Καὶ τῶν ἐπικούρων οἱ πολλοὶ ἐς τὴν ἡπειρον λαθόντες διεκομίσθησαν.

Ἀλέξανδρος πρῶτος αὐτὸς φθάσας διαβαίνει τὸν ποταμόν.

Τοῦτον οὐδεὶς χαίρων ἀδικήσει.

Οἱ σφῆκες ζῶσι **φωλοῦντες** τὸν χειμῶνα. (σε φωλιές)

Εἴσι δέ τινες τῶν Χαλδαίων οἱ **ληζόμενοι** ζῶσι. (ζουν ληστεύοντας/με ληστείες/ληστροικά / ληστεύουν και ζουν)

Οἱ βάρβαροι ἀπῆλθον **οὐδὲν ἀποκρινάμενοι**. (χωρίς να δώσουν καμία απάντηση)

N.E.: Ἦρθε **τρέχοντας**.

B. ΤΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΜΕΤΟΧΗΣ

§ 135 Η μετοχή συμφωνεί κανονικά με το υποκείμενό της στο **γένος**, στον **αριθμό** και στην **πτώση**:

Οἱ δὲ Θηβαῖοι ἔπεμψαν εἰς Ἀθήνας **ἄγγελον ἔστεφανωμένον**.

Ὅρωμεν **ὑμᾶς** ἀπόρους **ὄντας**.

Γ. ΣΥΝΗΜΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΗ ΜΕΤΟΧΗ

§ 136 Η επιρρηματική μετοχή διακρίνεται σε:

α) Συνημμένη: το υποκείμενό της έχει και άλλη συντακτική θέση στην πρόταση. Συνημμένες είναι οι τελικές και ενίοτε οι υπόλοιπες επιρρηματικές μετοχές:

Ἔπεμψε **Θεόπομπον** εἰς Λακεδαίμονα **ἀπαγγελοῦντα** τὰ γεγονότα. [τελική, το Α του ρήματος είναι και Υ της μετοχής.]

Ὁ Ἄγησίλαος ἐκείνους μὲν **καίπερ ὀρών** οὐκ ἐδίωκε. [εναντιωματική, το Υ του ρήματος είναι και Υ της μετοχής.]

Ἔδοξε **μοι** χρῆναι μάρτυρας **λαβόντι** παραγενέσθαι. [χρονική, η δοτ. προσωπική είναι και Υ της μετοχής.]

Τὸν δὲ Ἄκουφιν ταῦτα **ἀκούσαντα** ἐπιμειδῖσαι λέγεται τῷ λόγῳ. [χρονική, το Υ του απαρεμφάτου είναι και Υ της μετοχής.]

β) Απόλυτη: το υποκείμενό της είναι λέξη που δεν έχει άλλη συντακτική θέση στην πρόταση, αλλά λειτουργεί αποκλειστικά ως υποκείμενο της μετοχής. Η απόλυτη μετοχή τίθεται σε πτώση γενική (γενική απόλυτη) ή αιτιατική (αιτιατική απόλυτη)⁸:

1. Με **γενική απόλυτη** εκφέρεται κάθε επιρρηματική μετοχή προσωπικού ρήματος, εκτός της τελικής:

Κρέοντος **βασιλεύοντος** οὐ μικρὰ συμφορὰ κατέσχε Θήβας. [χρονική]

Ἀποπλεῖ οἴκαδε **καίπερ** μέσου χειμῶνος **ὄντος**. [εναντιωματική]

Κῦρος δ' οὖν ἀνέβη ἐπὶ τὰ ὄρη οὐδενὸς **κωλύοντος**. [τροπική]

Χρημάτων **δεομένης** τῆς Σπάρτης πρὸς πόλεμον, ἐπορεύθη ὁ Ἄγησίλαος εἰς Αἴγυπτον. [αιτιολογική]

Κολαζόντων ὑμῶν τοὺς ἀδικοῦντας ἔσονται οἱ νόμοι καλοὶ καὶ δίκαιοι. [υποθετική]

N.E.: **Ξημερώνοντας** τ' Αγιανιού, λάβαμε τη διαταγή να κινήσουμε πάλι μπροστά. [χρονική]

2. Με **αιτιατική απόλυτη** εκφέρεται η μετοχή απρόσωπων ρημάτων ή εκφράσεων⁹. Η μετοχή αυτή τίθεται σε αιτιατική ουδέτερου γένους ενικού κυρίως αριθμού. Η απόλυτη μετοχή σε αιτιατική είναι κυρίως εναντιωματική και σπανιότερα χρονική, αιτιολογική ή υποθετική. Οι πιο συνηθισμένες μετοχές σε αιτιατική απόλυτη είναι οι ακόλουθες:

8. Η απόλυτη μετοχή προσωπικού ρήματος τίθεται, σπάνια, σε ονομαστική (**ονομαστική απόλυτη**) αντί γενικής:

Ἐκεῖνοι δὲ **εἰσελθόντες** σὺν τοῖς ὑπηρέταις εἶπε μὲν ὁ Κριτίας. [Ἐκείνων δὲ εἰσελθόντων...]

9. Ως αιτιατική απόλυτη απαντά, σπάνια, αιτιολογική μετοχή **προσωπικού** ρήματος συνοδευόμενη από τα μόρια *ὥς* ή *ὥσπερ*:

Τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων εἴργουσι **ὥς** τὴν μὲν τῶν χρηστῶν ὁμιλίαν ἀσκησιν **οὔσαν** τῆς ἀρετῆς, τὴν δὲ τῶν πονηρῶν κατάλυσιν.

ἄδηλον ὄν
ἀδύνατον ὄν
αἰσχροὺν ὄν
γεγραμμένον
δέον / δεῆσον
δίκαιον ὄν
δόξαν / δόξαντα
δυνατὸν ὄν

εἰρημένον
ἔξον
μέλον
μεταμέλον
μετὸν
οἶόν τε ὄν
παρασχὸν
παρὸν

πρέπον
προσῆκον
προσταχθέν
προσ τεταγμένον
ῥάδιον ὄν
τυχὸν
ὑπάρχον
χρεῶν

Ἐξόν μοι ἴσον λαμβάνειν οὐκ ἐλάμβανον. [εἰ καὶ ἐξῆν: εναντιωματική με Υ: λαμβάνειν]

Παρεκελεύοντο κραυγῇ οὐκ ὀλίγη χρώμενοι, **ἀδύνατον ὄν** ἐν νυκτὶ ἄλλω τῷ σημήναι. [ἐπεὶ ἀδύνατον ἦν: αιτιολογική με Υ: σημήναι]

Δ. Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

§ 137 Σε μια πρόταση που υπάρχουν δύο ή περισσότερες μετοχές:

α) Όταν αυτές είναι **ομοειδείς**, όταν δηλαδή προσδιορίζουν με όμοιο τρόπο το ρήμα ή άλλον όρο της πρότασης:

1. Συνδέονται παρατακτικά, εφόσον προσδιορίζουν την ίδια λέξη:

Θράσυλλος εἰς Ἀθήνας ἔπλευσε ταῦτα **ἐξαγγελῶν καὶ** ναῦς **αἰτήσων**. [τελικές]

Καὶ τούτους φίλους **ὀνομάσας καὶ** ζυμμάχους **ποιησάμενος** ἀπέπεμψε. [χρονικές]

Ἐγὼ τοίνυν ὑμῖν ἅπαντα ἐπιδείξω, οὐδὲν **παραλείπων ἀλλὰ λέγων** τᾶληθῆ. [τροπικές]

2. Εκφέρονται ασύνδετα για λόγους ἔμφασης:

Διὸ **κάμνοντες, πενόμενοι, πολεμοῦντες, ἐρῶντες, διψῶντες**, ὅλως **ἐπιθυμοῦντες** καὶ μὴ κατορθοῦντες ὀργίλοι εἰσίν.

3. Δε συνδέονται, εφόσον η μία μετοχή προσδιορίζει την άλλη:

Οἱ Κορίνθιοι παρεσκευάζοντο νεῶν στόλον, **ἀγείροντες** ἐρέτας, μισθῶ **πείθοντες**. (συγκεντρώνοντας κωπηλάτες, προσπαθώντας να τους πείσουν με χρήματα) [τροπικές: η μετοχή *πείθοντες* προσδιορίζει τη μετοχή *ἀγείροντες*.]

β) Όταν αυτές είναι **ετεροειδείς**, όταν δηλαδή προσδιορίζουν με διαφορετικό τρόπο το ρήμα ή άλλον όρο της πρότασης, δε συνδέονται μεταξύ τους¹⁰:

Καὶ μάλιστα τῆς ἡμετέρας φυλῆς **δυστυχησάσης** ὕστερος ἀνεχώρησα τοῦ σεμνοῦ Στειριέως **τοῦ** πᾶσιν ἀνθρώποις δειλίαν **ὠνειδικότος**. [εναντιωματική – επιθετική]

10. Ετεροειδείς αιτιολογικές και τελικές μετοχές μπορεί να συνδέονται παρατακτικά, καθώς δηλώνουν και οι δύο **αίτιο, αναγκαστικό** και **τελικό** αντίστοιχα:

Κατέβην χθές εἰς Πειραιᾶ **προσευξόμενός τε** τῇ θεῷ **καὶ ἅμα** τὴν ἐορτὴν **βουλόμενος** θεάσασθαι. [τελική – αιτιολογική]

Ε. Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 138 Για την **ανάλυση των μετοχών σε αντίστοιχες δευτερεύουσες προτάσεις** ακολουθούμε τα εξής βήματα:

1. Αναγνωρίζουμε τη μετοχή, επισημαίνοντας συγχρόνως τον χρόνο στον οποίο αυτή βρίσκεται, καθώς και τυχόν επιρρήματα ή μόρια που τη συνοδεύουν.
2. Βρίσκουμε το υποκείμενό της, για να επιλέξουμε το πρόσωπο και τον αριθμό του ρήματος της δευτερεύουσας πρότασης που θα σχηματίσουμε.
3. Επισημαίνουμε τον χρόνο του ρήματος από το οποίο εξαρτάται η μετοχή, για να προσδιορίσουμε την έγκλιση του ρήματος της δευτερεύουσας πρότασης που θα σχηματίσουμε.
4. Επιλέγουμε τη λέξη εισαγωγής και την έγκλιση του ρήματος της δευτερεύουσας πρότασης, στον ίδιο χρόνο με αυτόν της μετοχής, ανάλογα με τους κανόνες εισαγωγής και εκφοράς της αντίστοιχης πρότασης.
5. Ελέγχουμε, ώστε το νόημα της δευτερεύουσας πρότασης να αντιστοιχεί προς αυτό της μετοχής:

Οί δὲ Ἀθηναῖοι ναῦς δώδεκα λαβόντες ἀνεχώρησαν ἐς Ναύπακτον. → *Οί δὲ Ἀθηναῖοι, ἐπεὶ ναῦς δώδεκα ἔλαβον, ἀνεχώρησαν ἐς Ναύπακτον.* [Χρονική μετοχή που δηλώνει το προτερόχρονο, συνημμένη στο Υ του ρήματος· αναλύεται σε δευτερεύουσα χρονική πρόταση που εισάγεται με τον χρονικό σύνδεσμο *ἐπεὶ*, αφού δηλώνει το προτερόχρονο (βλ. § 188.1α), και εκφέρεται με οριστική (βλ. § 188.2α), όπως όλες οι δευτερεύουσες χρονικές προτάσεις που προσδιορίζουν χρονικά κάτι πραγματικό.]

ΠΙΝΑΚΑΣ 9. Η ΜΕΤΟΧΗ

ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ (Έναρθρη – Άναρθρη)	ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΗ (Άναρθρη)	ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΗ (Συνημμένη ή απόλυτη)
<p>Έναρθρη: <i>Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τούτῳ οἱ βουλόμενοι νεώτερα πράγματα ἐν τῇ πόλει γίνεσθαι ἐπεβούλευον.</i></p> <p>Άναρθρη: <i>Οἱ Θηβαῖοι ἔπεμψαν εἰς Ἀθήνας ἄγγελον ἔστεφανωμένον.</i></p>	<p>Συντάσσεται με τα ρήματα:</p> <p>α) <i>εἶμι, γίγνομαι, ὑπάρχω, φαίνομαι, λανθάνω, οἴχομαι, διατελῶ, διαμένω, τυγχάνω</i> κ.ά.: <i>Δέκα ἔτη διετέλουν εὐτυχοῦντες.</i></p> <p>β) Έναρξης, λήξης, καρτερίας, ανοχής, καμάτου: <i>Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖ παύσομαι γράφων.</i></p> <p>γ) Αίσθησης, γνώσης, μάθησης, άγνοιας, μνήμης, λήθης: <i>Οἱ πολέμιοι ἤσθοντο τὸ ὄρος ἐχόμενον.</i></p> <p>δ) Αγγελίας, δείξης, ελέγχου: <i>Πειράσομαι τοῦτον ἐπιδειξάι ψευδόμενον.</i></p> <p>ε) Ψυχικού πάθους: <i>Οὐκ ἤσχύνθη ἐκλιπῶν τὴν οἰκίαν.</i></p> <p>στ) Ευεργεσίας, νίκης και τα αντίθετα: <i>Ἄδικεῖτε πολέμου ἄρχοντες.</i></p>	<p>1. Χρονική: <i>Ἄρπαλος ἔφυγε Φιλίππου ἐπὶ βασιλεύοντος.</i></p> <p>2. Αιτιολογική: <i>Ἄγόρατον ἀφεῖσαν ὥς εὐεργέτην ὄντα.</i></p> <p>3. Τελική: <i>Δερκυλίδας ἄρξων ἀφίκετο.</i></p> <p>4. Υποθετική: <i>Ταῦτα ποιοῦντες τὰ δίκαια ψηφιεῖσθε.</i></p> <p>5. Εναντιωματική: <i>Ἀλέξανδρος καίπερ τετρωμένος τοὺς τραυματίας ἐπῆλθε.</i></p> <p>6. Παραχωρητική: <i>Οὐδὲ ἀποθανεῖν οἱ τλήμονες δύνανται καὶ μάλα ἐρώντες τούτου.</i></p> <p>7. Τροπική: <i>Φίλιππος ἀφίκετο ἔχων τοὺς μισθοφόρους ἵππείας.</i></p>

§ 139 Τα ρηματικά επίθετα σε -τος, -τέος παράγονται από ρηματικά θέματα με την προσθήκη των παραγωγικών καταλήξεων -τος και -τέος αντίστοιχα. Κλίνονται κατά τη β' κλίση των επιθέτων.

Α. ΤΑ ΡΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΣΕ -ΤΟΣ

§ 140 Ένα ρηματικό επίθετο σε -τος είναι δυνατόν να δηλώνει:

α) Ό,τι και η μετοχή του παθητικού παρακειμένου ή του ενεργητικού ή του μέσου (σπανιότερα παθητικού) ενεστώτα και αορίστου του ρήματος από το οποίο παράγεται το ρηματικό επίθετο:

ἀθάνατος: ὁ μὴ θνήσκων

ἀνόητος: ὁ μὴ νοῶν

ἄπρακτος: ὁ μὴ πράξας / ὁ μὴπραχθεὶς

ἀφύλακτος: ὁ μὴ φυλαττόμενος

γραπτός: ὁ γεγραμμένος

θνητός: ὁ θνήσκων

λυτός: ὁ λελυμένος

μενετός: ὁ μένων

ποιητός: ὁ πεποιημένος

ῥητός: ὁ ὠρισμένος

συναπτός: ὁ συνημμένος

κ.ά.

Σοφία γὰρ μόνον τῶν κτημάτων ἀθάνατον.

Ἄνόητον γὰρ καὶ οὐ καλὸν τὸ παρὰ τὴν ἀξίαν τυγχάνειν.

Καὶ διὰ μὲν τοῦτον πάντα τῇ πόλει ἄπρακτα γέγονεν.

Οὕτω μὲν δὴ ἀπέπλευσαν ἄπρακτοι ἐκ Μιλήτου οἱ Πέρσαι.

N.E.: Προσοχή! **Αφύλακτη** διάβαση.

β) Εκείνον που **μπορεί να πάθει** ό,τι σημαίνει το ρήμα από το οποίο παράγεται το ρηματικό επίθετο (όρατός: ὁ δυνάμενος ὄρασθαι). Τέτοια ρηματικά επίθετα είναι τα ακόλουθα:

ἄβατος

ἀκουστός

ἀνεκτός

ἀπρόσιτος

ἄπτος

ἄρρητος

ἄτρωτος

(δια)βατός

διδακτός

μαθητός

ὄρατός

προσβατός / προσιτός

ῥητός

τρωτός

κ.ά.

Ὁ γὰρ λόγος αἰπίος ἔστι τῆς μαθήσεως ἀκουστός ὤν.

Διδακτὴ ἅπανα ἐπισπῆμη δοκεῖ εἶναι.

N.E.: Ο κίνδυνος ἦταν **ορατός**.

γ) Εκείνον που **αξίζει να πάθει** ό,τι σημαίνει το ρήμα από το οποίο παράγεται το ρηματικό επίθετο (ἐπαινετός: ὁ ἄξιος ἐπαινεῖσθαι). Μερικά από αυτά τα ρηματικά επίθετα είναι τα παρακάτω:

ἀγαστός (αξιοθαύμαστος)

ἀβίωτος

βιωτός

ἐπαινετός (αξιέπαινος)

ζηλωτός (αξιοζήλευτος)

θαυμαστός (αξιοθαύμαστος)

καταγέλαστος

μεμπτός (αξιόμεμπτος)

μνημονευτός (αξιομνημόνευτος)

περίβλεπτος (αξιοθαύμαστος)

πιστός (αξιόπιστος)

σεπτός (αξιοσέβαστος) κ.ά.

Οὔτοι δὲ καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες **ζηλωτοί**.
Τὸ γὰρ ἁμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄντας οὐδὲν οἴομαι **θαυμαστόν**.
Ν.Ε.: Επέδειξε **θαυμαστή** ψυχραιμία.

§ 141 Τα ρηματικά επίθετα σε -τος σχηματίζουν σύνταξη:

α) Προσωπική· λειτουργούν ως κοινά επίθετα:

Φασὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι **ἀθάνατον**. [κατηγορούμενο]
Πάντα μοι φαίνεται μεγάλα καὶ **θαυμαστά**. [κατηγορούμενο]
Κάλλιον ἐστὶν ἀντὶ **θνητοῦ** σώματος **ἀθάνατον** δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι. [επιθετικοί προσδιορισμοί]
Πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου ὁ δῆμος αὐτῶν ἐξεδίωξε **τούς δυνατούς**. [αντικείμενο]
Ὁ δὲ κῆρυξ τῶν Ἀθηναίων ἀκούσας ἀπήλθεν **ἄπρακτος**. [επιρρ. κατηγορούμενο τρόπου]
Ν.Ε.: Τα θέματα ἦταν **βατά**. [κατηγορούμενο]

β) Απρόσωπη· παράγονται κυρίως από αμετάβατα ρήματα, απαντούν στο ουδέτερο γένος ενικού κυρίως αριθμού και συνοδεύονται από το ρήμα *ἐστὶ* και από δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου (ποιητικό αίτιο), όταν δηλώνεται το πρόσωπο που ενεργεί. Λαμβάνονται ως απρόσωπες εκφράσεις:

1. Χωρίς υποκείμενο· είναι η πιο συνηθισμένη μορφή. Στην περίπτωση αυτή τα ρηματικά επίθετα σε -τος ισοδυναμούν με το *δυνατόν ἐστι*, *ἄξιόν ἐστι* + απαρέμφατο:

Ἄρ' οὖν **βιωτὸν** ἡμῖν **ἐστιν** μετὰ διεφθαρμένου σώματος; [*ἄξιόν ἐστι βιοῦν*· ἡμῖν: δοτ. προσωπική του ενεργούντος προσώπου]

Ἐνόμισαν οὕτω μὲν **ἀβίωτον εἶναι**. [*ἀδύνατον/ἀνάξιον εἶναι ζῆν*]

2. Με υποκείμενο απαρέμφατο ή δευτερεύουσα πρόταση:

Οὐκ ἐδόκει **δυνατόν εἶναι** χειμῶνος ὄντος στρατεύειν. [Υ: απαρέμφατο]

Θαυμαστόν πῶς λανθάνομεν ἔχοντες τὴν κρατίστην τῶν ἐπιστημῶν. [Υ: πλάγια ερωτηματική πρόταση]

Οὐ θαυμαστόν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν. [Υ: αιτιολογική πρόταση]

Ν.Ε.: **Αδύνατον** να ξεφυχήσω.

B. ΤΑ ΡΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΣΕ -τέος

§ 142 Τα ρηματικά επίθετα σε -τέος δηλώνουν ότι **πρέπει ή είναι ανάγκη να γίνει** αυτό που σημαίνει το ρήμα από το οποίο παράγονται:

Οὐ κατηγορητέον τῶν πραγμάτων τούτων **ἐστίν**.

Ἴσως οὖν ἡμῖν γε **ἀρκτέον** ἀπὸ τῶν ἡμῖν γνωρίμων. (πρέπει να αρχίσουμε)

§ 143 Τα ρηματικά επίθετα σε -τέος σχηματίζουν σύνταξη:

α) Προσωπική· έτσι συντάσσονται όσα ρηματικά επίθετα σε -τέος παράγονται από μεταβατικά ρήματα που δέχονται αντικείμενο σε αιτιατική. Στη σύνταξη αυτή εξαιρείται το υποκείμενο που πρέπει να πάθει ό,τι δηλώνει το όκείο ρήμα, γι' αυτό και το ρηματικό επίθετο έχει παθητική σημασία:

Ἐφελγητέα σοι ἡ πόλις **ἐστί**. [*Δεῖ ὠφελεῖσθαι τὴν πόλιν ὑπὸ σοῦ*.] (Η πόλη πρέπει να ωφελεῖται από σένα.)

- Η προσωπική σύνταξη έχει την εξής μορφή: **ονομαστική ρηματικού επιθέτου** (σε θέση κατηγορουμένου)¹ + τύπος του ρ. **εἶμι** + **Υ** σε ονομαστική + **δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου**: το *ἐστὶ* και η δοτική προσωπική μπορεί να παραλείπονται. Σε ονομαστική τίθεται το ρηματικό επίθετο όταν έχουμε ταυτοπροσωπία, ενώ στην ετεροπροσωπία τίθεται κανονικά σε αιτιατική. Στη μετάφραση αποδίδουμε:

- το υποκείμενο κανονικά με ονομαστική·
- το ρηματικό επίθετο + *ἐστὶ* με το «πρέπει να» + το οικείο ρήμα·
- τη δοτική προσωπική με ποιητικό αίτιο:

Γυναῖκες αἱ τοιαῦται τοῖς τοιούτοις ἀνδράσιν ἐκλεκτέαι συνοικεῖν. (Οι γυναίκες αυτού του είδους πρέπει να επιλέγονται από τέτοιους άνδρες για συμβίωση.)

Ἐὰν δέ τις κατὰ τι κακὸς γίγνηται, κολαστέος ἐστί. (πρέπει να τιμωρείται)

Καί μοι ἔδοξεν ἤδη ἐνταῦθα κινήτεος εἶναι ὁ φιλογυμναστής. [ταυτοπροσωπία]

Πολιορκητέους φημι εἶναι τοὺς ἄνδρας. [ετεροπροσωπία]

N.E.: Η πράξη σου αυτή είναι **καταδικαστέα**.

- β) Απρόσωπη**: έτσι συντάσσονται τα ρηματικά επίθετα που προέρχονται είτε από μεταβατικά είτε από αμετάβατα ρήματα. Στην απρόσωπη σύνταξη το ρηματικό επίθετο τίθεται σε ουδέτερο γένος ενικού (σπανίως πληθυντικού) αριθμού και έχει ενεργητική σημασία. Στη σύνταξη αυτή εξαιρείται η πράξη που πρέπει να γίνει:

Ἡμῖν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιστέον. [*Δεῖ ἡμᾶς ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.*]

Οὐ πάνυ ἡμῖν φροντιστέον τί ἐροῦσιν οἱ πολλοί. [*Οὐ πάνυ δεῖ ἡμᾶς φροντίζειν τί ἐροῦσιν οἱ πολλοί.*]

- Η απρόσωπη σύνταξη έχει την εξής μορφή: **ουδέτερο ρηματικού επιθέτου** + ρ. *ἐστὶ* + **δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου**² + **αντικείμενο** (κατά τη σύνταξη του οικείου ρήματος, εφόσον αυτό είναι μεταβατικό): το *ἐστὶ* και η δοτική προσωπική μπορεί να παραλείπονται. Στην απρόσωπη σύνταξη των ρηματικών επιθέτων σε *-τέος* δεν υπάρχει υποκείμενο. Στη μετάφραση αποδίδουμε:

- τη δοτική προσωπική με υποκείμενο·
- το ρηματικό επίθετο + *ἐστὶ* με το «πρέπει να» + το οικείο ρήμα·
- το αντικείμενο σύμφωνα με τη σύνταξη του ρήματος στη N.E.:

Καὶ ταύτας τὰς συμφορὰς ὑπομενετέον ἡμῖν ἐστίν. [*ὑπομενετέον ἐστίν*: ρήμα, *ἡμῖν*: δοτ. προσωπική του ενεργούντος προσώπου, *τὰς συμφορὰς*: αντικείμενο] (Εμείς πρέπει να υπομένουμε και αυτές τις συμφορές.)

Πρῶτον σκεπτέον τὸ ἐκούσιον καὶ τὸ ἀκούσιον.

Τοῦτο δ' ἔτι μᾶλλον διασαφῆσαι πειρατέον.

Ἰστέον δὲ ὅτι Παρίων κτίσμα ἢ Θάσος.

N.E.: **Σημειωτέον** ὅτι δουλεύει αμισθί.

1. Μερικές φορές τα ρηματικά επίθετα σε *-τέος* έχουν άλλη λειτουργία στον λόγο:
Οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἀπεκρίναντο αὐτοὺς γινώσκειν τὸ ποιητέον. [αντικείμενο]

N.E.: Χρησιμοποιούνται συχνά ως επιθετικοί προσδιορισμοί:

Αυτή είναι ἡ διδασκτέα ὕλη.

2. Ενδέχεται η δοτική που βρίσκεται κοντά σε ρηματικό επίθετο σε *-τέος* να εκφράζει κάποια επιρρηματική σχέση:

Οὐκ ἀθυμητέον, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς παροῦσι πράγμασι. [δοτ. αιτίας]

Οι επιρρηματικοί προσδιορισμοί

§ 144 Οι **επιρρηματικοί προσδιορισμοί** προσδιορίζουν κυρίως ρήματα και δευτερευόντως άλλα μέρη του λόγου, όπως επιρρήματα, ονόματα και αντωνυμίες. Είναι **μονολεκτικοί** ή **περιφραστικοί** ως προς τη μορφή τους και εκφράζουν ποικίλες επιρρηματικές σχέσεις, όπως τόπο, χρόνο, ποσό, τρόπο, μέσο ή όργανο, συνοδεία, αιτία, σκοπό, αναφορά, αποτέλεσμα, εναντίωση ή παραχώρηση, προϋπόθεση ή όρο κ.ά.:

Ἔπειτα καὶ οὗτοι ἦλθον. [επιρρημα ως επιρρηματικός προσδιορισμός χρόνου]

Ἀφίκοντο νυκτὸς γενομένης. [μετοχή χρονική]

Ξενοφῶν ἔσπευδε βοηθεῖν. [απαρέμφατο του σκοπού]

Λόγοι περὶ εἰρήνης ἐγίνοντο. [προθετικό σύνολο ως προσδιορισμός της αναφοράς]

Ἐπεὶ δ' ἦκον, ἐκκλησίαν ἐποίησαν. [δευτερεύουσα χρονική πρόταση]

§ 145 Ως επιρρηματικοί προσδιορισμοί λειτουργούν:

- α) Τα επιρρήματα: **καθαρῶς επιρρηματικοί προσδιορισμοί** (βλ. § 146).
- β) Οι **πλάγιες πτώσεις** (βλ. §§ 151-153).
- γ) Τα προθετικά σύνολα: **εμπρόθετοι επιρρηματικοί προσδιορισμοί** (βλ. §§ 154-157).
- δ) Το **επιρρηματικό** και το **προληπτικό κατηγορούμενο** (βλ. § 15 και § 16).
- ε) Το **απαρέμφατο της αναφοράς** (βλ. § 116.5) και το **απαρέμφατο του σκοπού** ή του **αποτελέσματος** (βλ. § 116.6).
- στ) Οι **επιρρηματικές μετοχές** (βλ. §§ 127-134).
- ζ) Οι **επιρρηματικές προτάσεις** (βλ. §§ 179-189 και 193-194).

Σημείωση: Βλ. ανακεφαλαιωτικό πίνακα για τους επιρρηματικούς προσδιορισμούς στο Επίμετρο (πίνακας Δ).

Α. ΟΙ ΚΑΘΑΡΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

§ 146 Ως **καθαρῶς επιρρηματικοί προσδιορισμοί** λειτουργούν στον λόγο τα επιρρήματα: προσδιορίζουν κυρίως ρήματα, αλλά και άλλες λέξεις της πρότασης, ονόματα, αντωνυμίες, αριθμητικά ή άλλα επιρρήματα, και εκφράζουν τις επιρρηματικές σχέσεις του **χρόνου**, του **τόπου**, του **τρόπου** και του **ποσού**. Τα επιρρήματα προήλθαν από τις προθέσεις ή από τις πλάγιες πτώσεις των ονομάτων και πολλά από αυτά σώζονται στη Ν.Ε. με την ίδια συντακτική λειτουργία.

§ 147 Ως **καθαρῶς επιρρηματικοί προσδιορισμοί χρόνου** λειτουργούν τα χρονικά επιρρήματα, καθώς και αντωνυμικά επιρρήματα σε **-τε**, όπως:

ἀεὶ / αἰεὶ (πάντα, αιωνίως)

ἄλλοτε

ἀνέκαθεν (εξ αρχής)

ἄρτι (μόλις προ ολίγου)

αὖ / αὖθις (πάλι)

αὐθημερόν

αὔριον

αὐτίκα (αμέσως)

εἶτα / ἔπειτα (έπειτα)

ἔνθα / ἐνταῦθα (τότε)

ἤδη

μήποτε (ποτέ)

νῦν (τώρα)

οὐκέτι (όχι πια)

οὔποτε (ουδέποτε)

οὔπω (όχι ακόμη)

πάλαι (προ πολλού, από παλιά)

πάλιν

παραχρῆμα (αμέσως)

πέρυσι

πρόσθεν (άλλοτε)

πρότερον (πρωύτερα)

πρῶ / πρῶι

πρῶτον

πῶποτε (ποτέ ως τώρα)

σήμερον / τήμερον

τέως (μέχρι τώρα, έως τότε)

τηνικάδε (τέτοια ώρα)

τηνικαῦτα (ακριβώς τότε)

τότε

ἔτι (ακόμη)	πηνίκα (ποια ώρα;)	χθές
εὐθύς	πότε	ὑστερον (ύστερα)
ἔωθεν (από το πρῶι)	ποτέ (κάποτε)	ὑστατον (τελευταία) κ.ά.

Αἶει δὲ δεισιδαίμων ἦν, νομίζων τοὺς μὲν καλῶς ζῶντας **οὔπω** εὐδαίμονας, τοὺς δὲ εὐκλεῶς τετελευτηκότας **ἤδη** μακαρίους.

Ἄρτι τοῦ στρατεύματος ὄντος ἐν τῇ πολεμίᾳ, σεισμὸς ἐπιγίγνεται.

Ἐπει δὲ κατέβησαν οἱ στρατηγοί, **ἔνθα** δὴ ὁ Θρασύβουλος ἔλεξεν.

Ἔτι δὲ ἡ γῆ δικαιοσύνην διδάσκει.

Ὁ δὲ Κύρος ἔθυε **πρῶτον** μὲν Διὶ βασιλεῖ, **ἔπειτα** δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς.

Ἡμεῖς γὰρ ὑμᾶς κακὸν μὲν οὐδὲν **πώποτε** ἐποιήσαμεν.

N.E.: • Επέστρεψε **ἤδη**. • **Πότε** σχολάς; • **Πάλι** κλαις;

Παρατηρήσεις

- α) Το επίρρημα **ἔτι** σε προτάσεις που δηλώνουν ἄρνηση μεταφράζεται ως «πλέον», «πια»:
Οὔτε γὰρ ἡμεῖς ἐκείνου **ἔτι** στρατιῶται οὔτε ἐκεῖνος **ἔτι** ἡμῖν μισθοδότης.
- β) Το επίρρημα **ποτέ** ὑστερα από ερωτηματική λέξη σημαίνει «άραγε», «τάχα», «τέλος πάντων»:
Τί **ποτε** πράττων καλὸς κάγαθὸς κέκλησαι;

§ 148 Οι **καθαρώς επιρρηματικοί προσδιορισμοί τόπου** δηλώνουν:

α) Στάση σε τόπο: εκφράζεται με τοπικά επιρρήματα, πολλά από τα οποία λήγουν σε **-θι, -σι, -ου**:

• Ἀθήνησι (στην Αθήνα)	• ἔνδον	• ὄπου / οὔ (όπου)
• ἀλλαχόθι / ἀλλαχοῦ / ἀλλοθι (αλλού)	• ἔνθα / ἐνθάδε (εκεῖ)	• οὐδαμοῦ (πουθενά)
• ἀμφοτέρωθι (στις δύο πλευρές)	• ἐνταῦθα (εδώ)	• πανταχόθι / πανταχοῦ (παντού)
• αὐτόθι (σ' αυτό το μέρος)	• ἔξω	• πόθι / ποῦ (πού;)
• αὐτοῦ	• ἔσω / εἴσω	• ποῦ (κάπου)
• ἐγγύς (κοντά)	• θύρασι (στην πόρτα)	• χαμαὶ (χάμω)
• ἐκεῖ	• ὄθι (όπου)	κ.ά.
	• οἴκοι (στο σπίτι, στην πατρίδα)	

Ἡ μὲν δὴ **Ἀθήνησι** στάσις οὕτως ἐτελεύτησεν.

Ὁ μὲν δὴ Ἀρχίδαμος τροπαῖον ἴστατο **ἔνθα** ἐπεκράτησε.

Εἶδε τὴν γυναῖκα **χαμαὶ** καθημένην.

N.E.: • Μείνε **αυτοῦ**. • Ἐλα **ἔξω**.

β) Κίνηση προς τόπο (κατεύθυνση): εκφράζεται με επιρρήματα που λήγουν κυρίως σε **-δε, -ζε, -σε, -οι**:

Ἀθήναζε (προς την Αθήνα)	Μεγαράδε (προς τα Μέγαρα)
ἀλλαχόσε / ἄλλοσε (προς ἄλλο μέρος)	οἴκαδε / οἴκονδε (προς το σπίτι, προς την πατρίδα)
δεῦρο (προς τα εδώ)	πανταχοῖ / πάντοσε (προς ὅλα τα μέρη)
ἐκεῖσε (προς τα εκεί)	ποῖ (προς ποιο μέρος;)
ἐνθάδε (προς τα εδώ)	ποι (προς κάπου)
ἐνταυθοῖ (προς τα εκεί)	κ.ά.

Τὰς ἐκ τοῦ Πόντου ναῦς **Ἀθήναζε** ἐκώλυε καταπλεῖν.

Μηκέτι ἤκετε **δεῦρο** ἄνευ ὄπλων.
Λύσανδρος πράξας τὰ εἰρημένα **οἴκαδε** κατέπλευσεν.

N.E.: Πηγαίνει **επάνω**.

γ) Κίνηση από τόπο (αφετηρία, προέλευση): εκφράζεται με επιρρήματα που λήγουν σε **-θεν**:

Ἀθήνηθεν (από την Αθήνα)	ἔσωθεν
ἄλλοθεν (από αλλού)	ὄθεν (απ' όπου)
ἀμφοτέρωθεν (και από τα δύο μέρη)	οἴκοθεν (από το σπίτι, από την πατρίδα)
ἄνωθεν	ὀπόθεν (απ' όπου)
ἐκατέρωθεν (από καθένα από τα δύο μέρη)	οὐδαμόθεν (από πουθενά)
ἐκεῖθεν / ἔνθεν (από εκεί)	πανταχόθεν (από παντού)
ἐντεῦθεν (από εδώ)	πόθεν (από πού;)
ἔξωθεν	κ.ά.

Λαβῶν ὁ Εὐφρων **Ἀθήνηθεν** ξενικὸν πάλιν κατέρχεται.
Φαρνάβαζος **ἔξωθεν** τῶν περιτειχισμάτων ἐβοήθει ἵπποις.
Παρέδωκε δὲ αὐτῷ καὶ χρήματα ὅσα ἐτύγχανεν **οἴκοθεν** ἔχων.

N.E.: Πήρε εντολή **άνωθεν**.

► Η **κίνηση διαμέσου ενός τόπου** δηλώνεται με τη δοτική πτώση αντωνυμιών ή ονομάτων που λειτουργούν επιρρηματικά και ονομάζονται **δοτικοφανή επιρρήματα τόπου** (βλ. § 152β.2).

§ 149 Οι **καθαρώς επιρρηματικοί προσδιορισμοί τρόπου** εκφέρονται με:

α) Επιρρήματα που λήγουν σε **-ως**, τα οποία παράγονται από αντωνυμίες, επίθετα ή μετοχές:

ἄλλως (διαφορετικά)	κακῶς	σαφῶς
δικαίως	καλῶς	συμφερόντως
εἰκότως (εὐλογα)	ὁμολογουμένως	ταχέως (γρήγορα)
ἐκείνως	οὐδαμῶς (με κανέναν τρόπο)	τάχιστα (πάρα πολύ γρήγορα) ¹
εὐγενῶς	οὕτω (έτσι)	ᾧδε / ᾧδι (ως εξής)
ἠδέως (ευχαρίστως)	προσηκόντως (όπως πρέπει)	ὡς / ᾧσπερ (όπως, όπως ακριβώς) κ.ά.

Ἄλλως γὰρ ἐχόντων **οὐδαμῶς** γίνεται.

Εἰκότως δὲ τῇ ἐλευθερίῳτι ἀνελευθερία ἐναντίον λέγεται.

N.E.: • **Κακῶς** του μίλησα. • Κάτσε **φρόνιμα**.

β) Επιρρήματα που λήγουν σε **-δην, -δον, -ί, -εῖ, -τί, -ξ**, όπως τα ακόλουθα:

ἄρδην (εντελώς)	συλλήβδην (περιληπτικά, συνολικά)
ἀριστίνδην (ανάλογα με την αξία)	τροχάδην (τρέχοντας)
βάδην (βήμα-βήμα, με τα πόδια)	φύρδην μίγδην (ανάκατα)
κρύβδην (κρυφά)	ἀναφανδόν (φανερά)
σποράδην (σκόρπια)	πρηνηδόν (μπρούμυτα)

1. Το **τάχιστα** ύστερα από χρονικούς συνδέσμους έχει τη σημασία του «αμέσως», «ευθύς μόλις»:
Οἱ δὲ τριάκοντα ἠρέθησαν μὲν **ἐπι τάχιστα** τὰ μακρὰ τεῖχη καὶ τὰ περὶ τὸν Πειραιᾶ καθηρέθη.

σχεδόν
 τυχόν (κατά τύχη, ίσως)
 ἄμισθι (χωρίς αμοιβή)
 παμψηφεί (με όλες τις ψήφους, ομόφωνα)
 πανδημεί (με όλο τον λαό)
 ἄδακρυτι (χωρίς δάκρυα)
 ἄμαχητι / ἄμαχει (χωρίς μάχη)
 ἀπνευστι (χωρίς αναπνοή)

ἐθελοντι (εθελοντικά)
 ἔλλημιστι (κατά τρόπο ελληνικό, στην ελληνική γλώσσα)
 ὄνομασσι (ονομαστικά)
 περσισσι (κατά τον τρόπο των Περσών, στην περσική γλώσσα)
 ἀναμιξ (ανάκατα)
 ἐναλλάξ (διαδοχικά)
 πύξ λάξ (με γροθιές και κλοτσιές)
 κ.ά.

Ταύτην δ' αἰροῦνται τὴν ἀρχὴν ἄριστίνδην.

Οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι κατ' ἀρχὰς ἄνθρωποι ὤκουν **σποράδην**.

Ἐξοδον **πανδημεί** ἐποίησαντο οἱ Μυτιληναῖοι ἐπὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον.

N.E.: Εκλέχτηκε πρόεδρος **παμψηφεί**.

§ 150 Μερικά από τα επιρρήματα που χρησιμοποιούνται ως **καθαρῶς επιρρηματικοί προσδιορισμοί ποσού** είναι τα παρακάτω. Αρκετά λήγουν σε **-ς, -κίς, -άκις** και δηλώνουν αριθμηση:

ἄγαν (πολύ)	μᾶλλον	πολύ
ἄλις (αρκετά)	μάλιστα (πάρα πολύ, κυρίως)	ποσάκις (πόσες φορές;)
ἄπαξ (μία φορά)	ὀλίγον	πόσον
δίς (δύο φορές)	οὐδέν (καθόλου)	σφόδρα (πάρα πολύ)
εὖ (καλῶς)	οὕτω (τόσο)	τοσάκις (τόσες φορές)
ἦκιστα (καθόλου)	πάνυ (πάρα πολύ)	τοσοῦτον (τόσο πολύ)
λίαν / μάλα (πολύ)	πολλάκις (πολλές φορές)	κ.ά.

Καὶ περὶ μὲν τούτων **ἄλις**.

Χρήματα **πάνυ** πολλὰ ἢ στρατιὰ ἔλαβεν.

Πολλάκις ἐνεθυμήθην τὴν εὐτυχίαν τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως.

Ἐν καιρῶν μεταβολαῖς καὶ οἱ **σφόδρα** δυνατοὶ τῶν ἀσθενεστέρων ἐνδεεῖς γίνονται.

N.E.: • Η τιμωρία ήταν **λίαν** επιεικής. • Είναι **σφόδρα** ερωτευμένη.

- Το επίρρημα **μάλιστα**, όταν συντάσσεται με αριθμητικά, σημαίνει «περίπου»: *Κερκυραῖοι τριάκοντα ναῦς μάλιστα διέφθειραν.* (περίπου τριάντα πλοία)

B. ΟΙ ΠΛΑΓΙΕΣ ΠΤΩΣΕΙΣ ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

Η γενική

§ 151 Η γενική ως επιρρηματικός προσδιορισμός διακρίνεται σε:

- α) Γενική του χρόνου:** δηλώνει το χρονικό διάστημα κατά το οποίο συμβαίνει ένα γεγονός και ως τέτοια χρησιμοποιείται κυρίως η γενική ονομάτων που φανερώνουν φυσική υποδιαίρεση χρόνου, όπως:

δείλης (το δειλινό)	ἡμέρας	νυκτὸς	ὀλίγου/πολλοῦ χρόνου
ἔαρος (την άνοιξη)	θέρους	ὀπώρας (το φθινόπωρο)	τοῦ λοιποῦ (στο εξής)
ἐνιαυτοῦ / ἔτους / ἔτῶν	μεσημβρίας	ὄρθρου (τα ξημερώματα)	κ.ά.
ἐσπέρας	μηνὸς	χειμῶνος	

Ἐπιγίνεται τῆς νυκτὸς χιῶν παμπληθῆς.

Ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἐσπέρας.

Καὶ ἱμάτιον ἠμφίεσαι οὐ μόνον φαῦλον ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θέρους τε καὶ χειμῶνος.

Ἦν οὖν ἐμοὶ πείθη, μάλιστα οὐ ποιήσει τοῦ λοιποῦ πονηρὰς ὑποθέσεις.

N.E.: Θα ξανάρθουμε του χρόνου.

β) Γενική της αιτίας: προσδιορίζει:

1. Ρήματα **ψυχικού πάθους**, όπως *ἀγανακτῶ*, *ἄγαμαι* (θαυμάζω), *εὐδαιμονίζω* / *μακαρίζω* (καλοτυχίζω), *ζηλῶ*, *ἥδομαι*, *θαυμάζω*, *οἰκτίρω* (λυπάμαι), *ὀργίζομαι*, *χαίρω* κ.τ.ό.:

Νῦν δὲ ζηλῶ σε καὶ μακαρίζω τῆς εὐδαιμονίας.

Τούτους μὲν οὖν ἔγωγε καὶ πάνυ οἰκτίρω τῆς ἄγαν χαλεπῆς νόσου.

N.E.: Πεθαίνω της πείνας.

2. Ρήματα **δικανικής σημασίας**, όπως *αἰπῶμαι* (κατηγορώ), *ἀλίσκομαι* (καταδικάζομαι), *καταψηφίζομαι* (καταδικάζω με την ψήφο μου / καταδικάζομαι), *γράφομαι* / *διώκω* (καταγγέλλω), *δικάζω*, *καταγιγνώσκω* (καταδικάζω), *κατηγορῶ*, *φεύγω* (κατηγορούμαι), *κρίνομαι* (δικάζομαι) κ.τ.ό.: με τα ρήματα αυτά η γενική της αιτίας δηλώνει το έγκλημα για το οποίο κάποιος κατηγορείται ή δικάζεται (ονομάζεται και **γενική του εγκλήματος**):

Ἀρχῖνος ἐγράψατο παρανόμων Θρασύβουλον. (κατήγγειλε για παρανομία)

Οἱ τῶν ἀδικούντων κολασταὶ δῶρων ἐκρίθησαν. (δικάστηκαν για δωροδοκία)

γ) Γενική της αξίας ή του ποσού: προσδιορίζει ρήματα όπως *ἀγοράζω*, *ἀνταλλάσσω*, *ἀξιῶ*, *διδάσκω*, *ἐκτιμῶ*, *πιπράσκω* (πουλώ), *πωλῶ*, *τιμῶ* (ορίζω ως τιμή), *τιμῶμαι*, *ὠνοῦμαι* (αγοράζω) κ.τ.ό.:

Θεασάμενος ἄγαλμα Διὸς ἠρώτα, πόσου τις αὐτὸ πρίασθαι δύναται. (πόσο μπορεί κανείς να το αγοράσει)

Θεμιστοκλέα τῶν μεγίστων δωρεῶν ἠξίωσαν.

N.E.: [αλλά:] Το σπίτι αξίζει μια περιουσία. [με αιτ.]

δ) Γενική της ποινής ή του τιμήματος: προσδιορίζει ρήματα δικανικής σημασίας που δηλώνουν την ποινή που προτείνεται ή επιβάλλεται, όπως *τιμῶ* (ορίζω ως ποινή), *τιμῶμαι* (προτείνω ως ποινή), *ὑπάγω* (καταγγέλλω για έγκλημα που τιμωρείται με) κ.τ.ό.:

Ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοι φυγῆς τιμήσασθαι.

Οἱ δ' ἔφοροι τὸν Σφοδρίαν ὑπῆγον θανάτου.

ε) Γενική του τόπου: η χρήση της είναι περιορισμένη, καθώς ως προσδιορισμοί τόπου χρησιμοποιούνται κυρίως τοπικά επιρρήματα ή δοτική πτώση:

Καὶ ὁ μὲν Πολύτροπος μαχόμενος αὐτοῦ ἀποθνήσκει.

N.E.: Μένει αὐτοῦ που είσαι.

στ) Γενική του σκοπού: είναι γενική έναρθρου απαρεμφάτου (βλ. και § 114.5):

Ἐτειχίσθη Ἀταλάντη τοῦ μὴ ληστὰς κακουργεῖν τὴν Εὐβοίαν.

N.E.: Ἐπεσε του θανάτά.

Η δοτική

§ 152 Η δοτική ως επιρρηματικός προσδιορισμός διακρίνεται σε:

α) Δοτική της αιτίας: προσδιορίζει κυρίως ρήματα ψυχικού πάθους, όπως *ἀγάλλομαι*, *ἀθυμῶ*, *αἰσχύνομαι*, *ἄχθομαι*, *ἥδομαι*, *λυποῦμαι*, *μεταμέλομαι*, *χαίρω*, *χαλεπαίνω* / *χαλεπῶς φέρω* (οργίζομαι, αγανακτῶ) κ.τ.ό.:

Καλλίξενος λιμῶ ἀπέθανεν.

Οἱ μὲν νέοι **τοῖς** τῶν πρεσβυτέρων **ἐπαίνοις** χαίρουσιν, οἱ δὲ γεραίτεροι **ταῖς** τῶν νέων **τιμαῖς** ἀγάλλονται.

β) Δοτική του τόπου· εκφέρεται με:

1. Δοτική τοπωνυμίων, όπως Δελφοῖς, Ἐλευσίνοι, Ἴσθμοι, Μαραθῶνι, Νεμέα, Πλαταιαῖς, Σαλαμίνοι κ.τ.ό., και δηλώνει στάση σε τόπο:

Οἰκίαν ὠκοδόμηκεν Ἐλευσίνοι.

Ἐνίκησεν Ἴσθμοι καὶ Νεμέα.

2. Δοτική ονομάτων ή αντωνυμιών που λαμβάνονται επιρρηματικά και ονομάζονται **δοτικοφανή επιρρήματα τόπου**· δηλώνουν στάση σε τόπο ή κίνηση διαμέσου ενός τόπου (διέλευση). Τέτοια επιρρήματα είναι τα:

ἄλλη (αλλού, από αλλού)

γῆ (στο έδαφος)

ἧ / ὅπη (όπου, από όπου)

ἐκείνη (μέσα από εκεί)

κύκλω (κυκλικά, τριγύρω)

ταύτη (εδώ, μέσα από αυτό το μέρος)

τῆδε (σ' αυτό εδώ το μέρος)

κ.ά.

Τὰς πύλας ἧ ἐσῆλθον ἔκλησε, ὥστε μηδὲ ταύτη ἔξοδον εἶναι.

Καταλαμβάνει τὰ κύκλω ὄρη τοῦ πεδίου.

N.E.: [αλλά:] Ἦρθε μέσω Ρώμης.

γ) Δοτική του χρόνου· δηλώνει το χρονικό πλαίσιο μέσα στο οποίο συμβαίνει αυτό που εκφράζει το ρήμα. Τέτοιες δοτικές είναι:

1. Οι δοτικές ονομάτων εορτών, όπως Διονυσίοις, Ἐλευσινίοις, Παναθηναίοις κ.τ.ό.:

Ἀνήλωσα Παναθηναίοις τοῖς μικροῖς τριακοσίας δραχμάς.

2. Οι δοτικές ονομάτων που δηλώνουν χρονική διαίρεση, όπως ἔτει, ἡμέρα, θέρει, μηνί, νυκτί, χρόνω, τῆ προτε-
ραία / τῆ ὑστεραία (την προηγούμενη/την επόμενη ημέρα), κ.τ.ό.:

Ἐκτῶ δὲ ἔτει Σαμίοις καὶ Μιλησίοις πόλεμος ἐγένετο.

Καὶ μετὰ τὸν κατάπλου τριτῶ μηνι ἀνήχθη ἐπ' Ἄνδρον.

Οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον τῆ ὑστεραία ἔστησαν.

δ) Δοτική της συνοδείας· δηλώνει το πρόσωπο, το πράγμα ή τις συνθήκες που συνοδεύουν το υποκείμενο του ρήματος σε κάποια ενέργειά του. Τίθεται κυρίως με ρήματα που δηλώνουν κίνηση, όπως ἀφικνοῦμαι, βαδίζω, βαίνω, ἐλαύνω, ἔρχομαι, πλέω, πορεύομαι, στρατεύω κ.ά. Ως δοτικές της συνοδείας χρησιμοποιούνται συνήθως οι λέξεις:

ἀνδράσι

δυνάμει

ἵππεῦσι

ἵππῳ

ναυσί

ναυτικῶ

ὀπλίταις

πεζῶ

πλήθει

πρεσβεία

στόλῳ

στρατεύματι / στρατιᾷ

στρατῶ

στρατιώταις

τριήρεσι

κ.ά.

Ἡμεῖς δ', ἔφη, καὶ ἵπποις τοῖς δυνατωτάτοις καὶ ἀνδράσι πορευώμεθα.

Στρατεύουσιν ἐπ' αὐτοῖς οἱ Κερκυραῖοι τεσσαράκοντα ναυσί.

Καρχηδόνιοι στρατεύσαντες εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τριήρεσι εἶλον Ἀκράγαντα.

ε) Δοτική της αναφοράς· συντάσσεται με ρήματα που δηλώνουν σύγκριση, διαφορά, υπεροχή και μεταφράζεται με τα «ως προς», «σε»:

Διαφέρει τὰ σώματα σχήμασιν. (ως προς τα σχήματα)

Ἵμεῖς καὶ χρήμασι καὶ τιμαῖς τούτων ἐπλεονεκτεῖτε. (και σε χρήματα και σε τιμές)

Ἐπλεονέκτουσιν οἱ σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῆ τε ἄλλῃ ῥώμῃ καὶ ἐμπειρίᾳ.

στ) Δοτική του οργάνου ή του μέσου· δηλώνει το εργαλείο (κάτι υλικό) ή το μέσο (κάτι αφηρημένο) με το οποίο γίνεται αυτό που σημαίνει το ρήμα:

Ἔπλισμένοι δὲ πάντες ἦσαν **θώραξι** χαλκοῖς, **κράνεσι** χαλκοῖς, **μαχαίραις**.

Ἄπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος **φύσει** καὶ **νόμοις** διοικεῖται.

Ἐνίους **χρήμασι** διέφθειρον.

ζ) Δοτική του ποσού (του μέτρου ή της διαφοράς)· συντάσσεται με ρήματα ή άλλες λέξεις που έχουν συγκριτική σημασία:

Πολλῶ μείζων ἐγίνετο ἡ βοή, **ὄσω** πλείους ἐγίνοντο.

Δερκυλίδας **τοσοῦτω** διέφερον εἰς τὸ ἄρχειν τοῦ Θίβρωνος.

N.E.: Ψήλωσε τρία **εκατοστά**. [με αιτ.]

η) Δοτική του τρόπου· μπορεί να είναι η δοτική κάθε ονόματος και συνηθέστερα η δοτική *τρόπου*. Τρόπο δηλώνει και η δοτική ονομάτων ή αντωνυμιών που λαμβάνονται ως επιρρήματα και ονομάζονται **δοτικοφανή επιρρήματα τρόπου**, όπως:

ἀκοῆ (σύμφωνα με τη φήμη, τις διαδόσεις)

βία (διά της βίας)

δημοσίᾳ (με έξοδα του δημοσίου, ως πολίτης)

δρόμῳ (τρέχοντας, γρήγορα)

ἔργῳ (με έργα, στην πραγματικότητα)

ἰδίᾳ (ιδιαιτέρως, χωριστά, ως άτομο)

κοινῆ (από κοινού)

κομιδῆ (ακριβώς, απόλυτα)

λόγῳ (στα λόγια, θεωρητικά)

πανστρατιᾷ (με όλο το στράτευμα)

πεζῆ (με τα πόδια)

σιγῆ / *σιωπῆ* (σιωπηλά)

σπουδῆ (με σοβαρότητα)

σχολῆ (αργά, με άνεση)

ταύτῃ / *τῆδε* (μ' αυτό τον τρόπο, έτσι)

φύσει (εκ φύσεως) κ.ά.

Τούτῳ **τῶ τρόπῳ** οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐτείχισαν.

Οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς Βοιωτοῖς πάσῃ **προθυμίᾳ** ἐβοήθουν.

Ὁ **ἰδίᾳ** πονηρὸς οὐκ ἂν γένοιτο **δημοσίᾳ** χρηστός.

Ἐπορεύοντο οἱ ὀπλίται **πεζῆ** εἰς Τάναγραν.

N.E.: Ο άνθρωπος είναι **φύσει** κοινωνικό ον.

Η αιτιατική

§ 153 Η αιτιατική ως επιρρηματικός προσδιορισμός διακρίνεται σε:

α) Αιτιατική της αναφοράς· μπορεί να προσδιορίζει κάθε ρήμα και κυρίως όσα σημαίνουν ομοιότητα ή διαφορά. Ως αιτιατικές της αναφοράς χρησιμοποιούνται οι παρακάτω λέξεις και μεταφράζονται με τα «ως προς», «σε»:

τὸ γένος

τὴν γνώμην

τὴν διάνοιαν

τὸ εἶδος

τὰ ἄλλα / *τᾶλλα*

τὰ ὄμματα

ταῦτα

τὴν φύσιν

τὴν ψυχὴν

τὸ δέμας (στο σώμα)

τὸ ἐπί σε (ὄσο εξαρτάται ἀπὸ σένα)

τὸ εὖρος

τὸ μέγεθος

τὸ πλῆθος

τὸ σῶμα

τὸν ἀριθμὸν

τὸν δάκτυλον

τὸν ὀφθαλμὸν κ.ά.

Οἱ **φύσει** πονηροί, **κἂν τὸ εἶδος** μεταβληθῶσι, **τὸν τρόπον** οὐ μεταβάλλονται. (ως προς τη μορφή – ως προς τη συμπεριφορά)

Διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς **τὴν φύσιν**. (ως προς τη φύση)

β) Αιτιατική του χρόνου: δηλώνει χρονική διαίρεση ή χρονική διάρκεια. Συνήθεις αιτιατικές του χρόνου είναι οι παρακάτω:

ἔτος / ἔτη

ἐνιαυτὸν (για ένα χρόνο)

ἡμέραν / ἡμέρας

νύκτα / νύκτας

τὴν ἀρχὴν (αρχικά)

τὸ θέρος

τὸ ἀρχαῖον (την παλιά εποχή)

τὸ νῦν (τώρα)

τὸ κατ' ἀρχάς

τὸ πάλαι / τὸ παλαιὸν (την/από την παλιά εποχή)

τὸ πλέον (τον περισσότερο καιρό)

τὸ πρῶτον (στην αρχή, πρώτα-πρώτα)

τὸ πρότερον (πρωύτερα)

τὸ τελευταῖον (στο τέλος)

χρόνον

κ.ά.

Τὴν δὲ μῆτέρα τελευτήσασαν πέπαιμαι τρέφων τρίτον ἔτος τουτί. (εδώ και τρία χρόνια)

Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τὰς πάσας μίαν καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὸ πάλαι τύραννος ὁ Ἔρωσ λέγεται.

Τὰ ψηφίσματα τὸν ἅπαντα χρόνον φυλάττετε.

N.E.: • Ἐλα το βράδυ για φαγητό. • Δουλεύει εκεί δύο χρόνια.

γ) Αιτιατική του τόπου: δηλώνει τοπική απόσταση ή τοπική έκταση:

Ἀπέχει ἡ Γάζα τῆς θαλάσσης εἴκοσι μάλιστα σταδίου.

Διὰ ταύτης τῆς χώρας οἱ Ἕλληνες ἐπορεύθησαν ὀκτὼ σταθμούς.

N.E.: Βάδιζε τοίχο-τοίχο.

δ) Αιτιατική του τρόπου: συνήθεις αιτιατικές του τρόπου είναι:

• δίκην (όπως, σαν)

• δωρεάν

• κύκλον (κυκλικά)

• προῖκα (ως δώρο)

• τὴν εὐθειάν (κατευθείαν)

• τὴν πρώτην (αμέσως)

• τὴν ταχίστην (πολύ γρήγορα)

• (ἐκείνον/τόνδε/τούτον) τὸν τρόπον

• τὸ σύμπαν (γενικά)

• ὃν τρόπον (με ποιον τρόπο; / με ὅποιον τρόπο)

• (πάντα/τίνα/τὸν αὐτὸν) τρόπον (με κάθε/με ποιον;/ με τον ἴδιο τρόπο)

• τρόπον τινὰ (κατά κάποιον τρόπο)

κ.ά.

Τέτταρα τάλαντα προῖκα καὶ δωρεὰν ἔδωκεν.

Καὶ τρόπον τινὰ αἴπιος ἐγένετο τῆς συμφορᾶς.

N.E.: Πήρε γραμμή τα μαγαζιά. [με τη σειρά]

ε) Αιτιατική της αιτίας: προσδιορίζει ρήματα δικανικής σημασίας, ψυχικού πάθους ή άλλα των οποίων η έννοια χρειάζεται αιτιολόγηση. Ως αιτιατική της αιτίας λαμβάνεται συχνά και η αιτιατική του ουδέτερου δεικτικής, αναφορικής ή ερωτηματικής αντωνυμίας:

Ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου τοῦ Περικλέους, κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο. (τον καταδίκασαν για κλοπή)

Οὐ πὴν Ἀθηναίων χάριν ἐστρατεύοντο. (Δεν εκστράτευαν για χάρη των Αθηναίων.)

Τί με δεῖ ζῆν ἐν δεσμωτηρίῳ; (Γιατί πρέπει να ζω στη φυλακή;)

N.E.: Τι γελάς;

στ) Αιτιατική του σκοπού: εκφέρεται με το ουδέτερο δεικτικής, αναφορικής ή ερωτηματικής αντωνυμίας και συντάσσεται κυρίως με ρήματα κίνησης:

Τί τῆνικάδε ἀφίξει, ὦ Κρίτων; (Για ποιον σκοπό έχεις έρθει τέτοια ώρα, Κρίτων;)

N.E.: Έβγαλε βόλτα τον σκύλο.

ζ) Αιτιατική της ποινής: συντάσσεται με ρήματα που έχουν τη σημασία του «καταδικάζω» (βλ. και § 77.5):

Θάνατον μὲν γὰρ ἡ φύσις πάντων κατεψηφίσαστο τῶν θνητῶν. (σε θάνατο)

Γ. ΟΙ ΕΜΠΡΟΘΕΤΟΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

§ 154 **Εμπρόθετοι** ονομάζονται οι **επιρρηματικοί προσδιορισμοί** που συνιστούν λεκτικό σύνολο το οποίο αποτελείται από μία πρόθεση (από το *προτίθεμαι* = *τίθεμαι ἔμπροσθεν*) και ένα όνομα ή μετοχή ή αντωνυμία (σε πλάγια πτώση) ή σπάνια επίρρημα· σπανιότερα οι προθέσεις μπαίνουν ύστερα από το όνομα (φαινόμενο που ονομάζεται **αναστροφή πρόθεσης** και συνοδεύεται από αναβιβασμό του τόνου της πρόθεσης). Οι εμπρόθετοι προσδιορισμοί εκφράζουν διάφορες επιρρηματικές σχέσεις, όπως αιτία, τρόπο, τόπο, ποσό, χρόνο, σκοπό, αναφορά, συνοδεία, συμφωνία, εξαίρεση κ.ά.:

Ἀπέθανον δὲ Ἀθηναίων περὶ ἑξακοσίων. [ποσό· ως Υ του ρήματος]

Μετὰ τὴν ναυμαχίαν οἱ Κερκυραῖοι τροπαῖον ἔστησαν. [χρόνο]

Κείσεται σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμέτερῳ οἴκῳ ἐς αἰεὶ ἀνάγραφτος. [τόπο – χρόνο]

Οἱ δ' ἄνθρωποι οὐ μόνον τῆς τεκνοποιίας χάριν συνοικοῦσιν. [αναστροφή πρόθεσης – σκοπό]

Νομίσθη τε μηδεὶς ἄλλοτρίας γῆς πέρι οἰκεῖον κίνδυνον ἔξειν. [αναστροφή πρόθεσης με αναβιβασμό τόνου – αιτία]

§ 155 Οι **προθέσεις** ήταν αρχικά αυτοτελείς λέξεις με επιρρηματική σημασία και προσδιόριζαν ρήματα. Με τον καιρό είτε ενώθηκαν με ρήματα σχηματίζοντας σύνθετα ρήματα είτε χρησιμοποιήθηκαν κοντά σε πλάγιες πτώσεις, ονομάτων κυρίως, σχηματίζοντας εμπρόθετους προσδιορισμούς. Οι προθέσεις διακρίνονται σε:

- Κύριες**: χρησιμοποιούνται, όπως και στη Ν.Ε., σε σύνθεση με άλλες λέξεις (*περιβάλλω, ἀντιλέγω, ἐπικίνδυνος*) ή σχηματίζουν εμπρόθετους προσδιορισμούς. Διακρίνονται σε:
 - Μονόπτωτες**: συντάσσονται με μία μόνο πλάγια πτώση: *ἀπό, ἀντί, ἐκ, πρό* + γενική, *ἐν, σὺν* + δοτική, *εἰς / ἐς* + αιτιατική.
 - Δίπτωτες**: συντάσσονται με δύο πλάγιες πτώσεις: *ἀνά* + αιτιατική ή δοτική (στους ποιητές), *διά, κατά, ὑπὲρ* + γενική ή αιτιατική.
 - Τρίπτωτες**: συντάσσονται και με τις τρεις πλάγιες πτώσεις: *ἀμφί, ἐπί, μετά, παρά, περὶ, πρὸς, ὑπὸ* + γενική, δοτική ή αιτιατική.
- Καταχρηστικές**: χρησιμοποιούνται μόνο σε εμπρόθετους προσδιορισμούς. Καταχρηστικές προθέσεις είναι οι *ἄνευ, ἄχρι, ἔνεκα / ἔνεκεν, μέχρι, πλήν, χάριν, χωρίς, ὡς*. Ως καταχρηστικές προθέσεις χρησιμοποιούνται και τα ομοτικά μόρια *νῆ* και *μά* (βλ. §§ 37α, 159.12).

Ν.Ε.: *με, για, ως, ἴσαμε, χωρίς / δίχως*

Η σύνταξη των προθέσεων

§ 156 Οι συνηθέστερες συντάξεις και σημασίες των **κύριων προθέσεων** είναι οι ακόλουθες:

- Ἄμφι** (αρχική σημασία: στα δύο/από τα δύο μέρη): συντάσσεται:

α) Με **γενική** και δηλώνει αναφορά (σχετικά με)

β) Με **δοτική** (σπάνια) και δηλώνει:

- Τόπο (γύρω από)
- Αιτία (εξαιτίας, από)
- Αναφορά (σχετικά με, για)

Τὰ δὲ ἄμφι Ζήνωνος ἀρίδηλά ἐστι. (είναι πασιφανή)

Ἄχαιοι ἔστασαν ἄμφι Μενοιτιάδῃ.

Θανάτου ἄμφι φόβῳ Τυνδαρίς ἰάχησε. (κραύγασε)

Νέαρχος τὰ ἄμφι τῷ παράπλῳ ἀνέγραψε.

Ἄμφι μὲν μάχῃ τοσαῦτα εἰρήσθω.

<p>γ) Με αιτιατική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο (γύρω από) (κοντά σε) • Χρόνο κατά προσέγγιση (περίπου) • Ποσό κατά προσέγγιση (περίπου) • Αναφορά (σχετικά με) 	<p>Καταλαμβάνουσι τοὺς φύλακας ἀμφὶ πῦρ καθημένους. <i>Τεθῆρακα ἀμφὶ τὰ ὄρια τῆς σῆς χώρας.</i> (κοντά στα σύνορα) <i>Καὶ ἤδη μὲν ἀμφὶ ἡλίου δυσμᾶς ἦν.</i> <i>Αὐτὸς δὴ ἀμφὶ μέσας νύκτας προσῆλθε τῷ τείχει.</i> (περίπου/κατά τα μεσάνυχτα) <i>Μακεδόνων δὲ ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ πέντε ἀπέθανον.</i> (περίπου εἴκοσι πέντε) <i>Προσπειοῖτο ἐπιστήμων εἶναι τῶν ἀμφὶ ὀπλομαχίαν.</i></p>
--	---

2. Ἄνὰ (αρχική σημασία: επάνω, προς τα επάνω)· συντάσσεται²:

<p>α) Με δοτική (ποιητική χρήση) και δηλώνει τόπο (πάνω σε)</p>	<p>“<i>Ἦξει ἀνὰ ναυσὶν καὶ σὺν ὄπλοις.</i> (πάνω στα πλοία)</p>
<p>β) Με αιτιατική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· τοπική έκταση (πάνω σε, σε) κατεύθυνση προς τα επάνω (προς) • Χρόνο· χρονική έκταση/διάρκεια (κατά τη διάρκεια) • Τρόπο (με) • Διανομή ή μερισμό (ανά, από, κατά) 	<p><i>Σιγῇ πολλῇ ἦν ἀνὰ τὸ στρατόπεδον.</i> N.E.: <i>Ταξίδεψε ἀνά τον κόσμο.</i> <i>Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ τὸν ποταμὸν οὐ δύναται πλέειν.</i> (αντίθετα προς τη ροή του ποταμού) <i>Οἱ δὲ ἀνὰ τὰς προτέρας ἡμέρας ἐμάχοντο.</i> N.E.: <i>Μνημονεύεται ἀνά τους αιώνες.</i> <i>Οἱ δὲ τῶν Περσῶν ἵππεις ἔφευγον ἀνὰ κράτος.</i> (με όλες τις δυνάμεις) <i>Λύσας τὴν δέσμην ἀνὰ μίαν αὐτοῖς ῥάβδον ἐδίδου.</i> N.E.: <i>Βάδιζαν ἀνά τριάδες.</i></p>

3. Ἄντι (αρχική σημασία: μπροστά σε, απέναντι από)· συντάσσεται:

<p>Με γενική (βλ. και β' όρος σύγκρισης, § 41, παρατήρηση α') και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο (απέναντι) • Αντικατάσταση (αντί) • Ομοιότητα (αντί, σαν) • Ανταπόδοση ή ανταμοιβή (αντί) • Αιτία (για, εξαιτίας) 	<p><i>Εἰσθήκεσαν ἀντὶ τῶν πιτύων.</i> (απέναντι από τα πεύκα) <i>Κλεισθένης τὴν βουλὴν πεντακοσίουσ ἀντὶ τετρακοσίων κατέστησεν.</i> <i>Σωματοφύλακα ἀντὶ Δημητρίου ἀπέδειξε Πτολεμαῖον.</i> N.E.: <i>Υπέγραψα αντ' αυτού.</i> <i>Ἄντι κυνὸς εἶ φύλαξ καὶ ἐπιμελητής.</i> (σαν σκύλος) <i>Ἄντι ἀμοιβῆς κακὰ αὐτοῖς παρέχουσιν.</i> <i>Ἄντι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων χρήμασιν αὐτοὺς ἐζημίωσαν.</i> <i>Συμβέβηκε τοῖς πλήθεσιν ἀντὶ τῆς πολλῆς ῥαθυμίας τὴν ἐλευθερίαν ἀπολωλεκέναι.</i></p>
--	---

4. Ἄπὸ (αρχική σημασία: από, μακριά από)· συντάσσεται:

<p>Με γενική (βλ. και ποιητικό αίτιο, § 66.β) και δηλώνει:</p>	
---	--

2. Σπάνια και ποιητική η σύνταξη **ἀνὰ** + γενική, που καθιστά την πρόθεση τρίπτυχη:
Ἄνὰ νηὸς ἔβην.

<ul style="list-style-type: none"> • Τόπο (από)· τοπική αφητηρία προέλευση απόσταση απομάκρυνση • Καταγωγή (από) • Χρόνο· χρονική αφητηρία (από) • Αιτία (για, εξαιτίας) • Ύλη (από) • Μέσο ή τρόπο (με, από) • Συμφωνία (σύμφωνα με, κατά) • Διαιρεμένο όλο (από) 	<p>Πλέοντος δὲ ἀπὸ Τροίας Ἡρακλέους Ἡρα χαλεπούς ἐπεμψε χειμῶνας. N.E.: Βγαίνει ἀπὸ το σπῆτι. [από + αιτ.] Ἦκουσιν ἀπὸ τῶν ἐν Φωκεῦσι πόλεων πρέσβεις. Μὴ γὰρ οἴεσθε τὰς τῶν ἀδικημάτων ἀρχὰς ἀπὸ θεῶν. N.E.: Ἦρθε γράμμα ἀπὸ τη Μαρία. [από + αιτ.] Ἄπειχον αἱ πόλεις ἀπ' ἀλλήλων στάδια ὀγδοήκοντα. Τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων εἴργουσιν. N.E.: Υπαναχώρησε ἀπὸ τη γνωστή στάση του. [από + αιτ.] Ἀπὸ τῆς μητρὸς ἦν Σκύθης βάρβαρος ἑλληνίζων τῇ φωνῇ. Ἄφ' Ἡρακλέους ἐγένετο. N.E.: Είναι ἀπὸ πλούσια γενιά. [από + αιτ.]</p> <p>Ἀπὸ τοῦδε τοῦ χρόνου διατελεῖ στρατηγὸς ὦν. N.E.: Ἐκίνησα να δουλεύω ἀπὸ το μεσημέρι. [από + αιτ.] Βρασίδης ἀπὸ τούτου τοῦ τολμήματος ἐπηνέθη ἐν Σπάρτῃ. N.E.: Πέθανε ἀπὸ καρδιά. [από + αιτ.] Ἴνδοι δὲ εἴματα μὲν ἐνδεδυκότες ἀπὸ ξύλων πεποιημένα, τόξα δὲ κα- λάμινα εἶχον. (ενδύματα κατασκευασμένα ἀπὸ ξύλο) N.E.: Πουλά υφάσματα ἀπὸ μετάξι. [από + αιτ.] Οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου σοφὸς γέγονε. (απὸ μόνος του) ἀπὸ τοῦ προφανοῦς (φανερὰ) – ἀπὸ τοῦ ἴσου (εξίσου) – ἀπὸ τάχους (γρήγορα) N.E.: Εἶπε το ποῖημα ἀπὸ σήθους. [από + γεν.] Νίσαιαν ἔλαβον ἀπὸ τῆς προτέρας ξυμβάσεως. N.E.: Αυτό παίρνεις ἀπὸ τον νόμο. [από + αιτ.] Ἀπὸ πολλῶν ὦν ἔχεις εἰς τὴν τῶν τειχῶν οἰκοδομίαν μικρὰ κατέθη- κας. N.E.: Ἐφαγε λίγο ἀπὸ το γλυκό. [από + αιτ.]</p>
--	---

5. Διὰ (αρχική σημασία: διαμέσου)· συντάσσεται:

<p>α) Με γενική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· κίνηση διαμέσου τοπική απόσταση (ανά, σε) • Χρόνο· χρονική διάρκεια (κατά τη διάρκεια) χρονική αφητηρία (ύστερα από) χρονικό τέλος (έως) • Μέσο ή όργανο (με) • Τρόπο (με) 	<p>Ἐπῆλθον ἐπ' οἴκου διὰ Ἰσθμοῦ. N.E.: Ἦρθε διὰ ξηράς. Διὰ δέκα ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι. Διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου δόξαν κέκτησθε καλήν. N.E.: Η κοινωνία της γνώσης επιβάλλει τη διὰ βίου εκπαίδευση. Τὴν δύναμιν οὐ διὰ μακροῦ πὴν πάλαι ἀνέλαβεν. (ύστερα ἀπὸ σύντομο χρονικό διάστημα) Τοιαύτην διὰ τέλους γνώμην ἔχω. Εἰρήνην ἐποησάμεθα διὰ Νικίου τοῦ Νικηράτου. N.E.: Επέβαλε την τάξη διὰ ροπαλού. Καὶ τοῦτο πειράσομαι δεῖξαι διὰ βραχέων. Διὰ τάχους ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο. N.E.: Τον ἔφερε διὰ της βίας.</p>
--	--

β) Με αιτιατική ³ και δηλώνει: <ul style="list-style-type: none"> • Αιτία (για, εξαιτίας) • Σκοπό (για) 	<p><i>Διὰ τί ἀξιούσι κληρονόμοι γενέσθαι τῶν Κλεωνύμου;</i> <i>Ἄθάνατον μνήμην διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν κατέλιπον.</i> Διὰ τὴν σφετέραν δόξαν προσάγουσι τοὺς πολλοὺς ἐς τὸν κίνδυνον.</p>
---	--

6. Εἰς / ἐς (αρχική σημασία: μέσα σε)· συντάσσεται:	
Με αιτιατική ⁴ και δηλώνει: <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· κίνηση προς τόπο (σε, προς) το ενώπιον (μπροστά από) το μεταξύ (ανάμεσα σε) τοπικό τέρμα, όριο (σε, μέχρι) • Εχθρική κατεύθυνση (εναντίον) • Χρόνο· χρονικό όριο (μέχρι) • Αναφορά (σχετικά με, ως προς, σε) • Σκοπό (για) • Ποσό (έως, συνολικά, σε σημείο/βαθμό) • Κατάσταση (σε) • Τρόπο, διανομή (σε) 	<p><i>Ἀλκιβιάδης ἔπλευσεν εἰς Σάμον.</i> N.E.: Πάει στο σπίτι. <i>Εἰς τὸ πρόσθεν</i> τῶν ὄπλων ἐκαθέζοντο. N.E.: Κοκορεύεται στους φίλους του. <i>Εἰς τοὺς δημότας</i> ἐνεγράφησ. N.E.: Σε πέντε σπίια το ένα είχε κήπο. <i>Ἀφικνοῦνται πορευόμενοι εἰς Κερασοῦντα.</i> <i>Τὰ τῶν ἀρχόντων ἀμαρτήματα εἰς ἅπαντας ἀφικνεῖται.</i> N.E.: Ξέρω την περιοχή απ' ἄκρη σ' ἄκρη. <i>Ἀθηναῖοι ἐστράτευσαν ἐς Βοιωτοὺς.</i> N.E.: Ὁρμησε στον φύλακα.</p> <p><i>Καὶ ἡ ναυμαχία ἐτελεύτα ἐς νύκτα.</i> <i>Καὶ εἰς μὲν τὴν ὑστεραίαν οὐχ ἦκεν.</i> (μέχρι το πέρας της επόμενης ημέρας) N.E.: Σε δύο λεπτά φτάνω. <i>Ἵμάς δ' ἐγὼ ἀξιῶ προθυμοτάτους εἶναι εἰς τὸν πόλεμον.</i> <i>Οὐκ εἰς ἐμὲ μόνον τοιοῦτός ἐστιν.</i> N.E.: Σε τι είναι καλός; <i>Ἵς πόλεμον</i> παρεσκευάζοντο. N.E.: Πήγε στο κυνήγι. <i>Διέφθειραν τριήρεις ἐς διακοσίας.</i> <i>Εἰς τοῦτο</i> ὑβρεως ἦκεις ὥστε σαυτοῦ νομίζεις εἶναι τὰ τῆς πόλεως. N.E.: Το υπολογίζω στα τρία μέτρα. <i>Εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους</i> τὴν πόλιν καθιστᾶσι. N.E.: Εἶμαι σε αναμονή. <i>Τοῖς λοχαγοῖς εἶπε παρατάπεσθαι τὴν ταχίστην εἰς ὀκτώ.</i> (σε βάθος οκτώ ανδρών) N.E.: Κόβει το ψωμί σε φέτες.</p>

7. Ἐκ / ἐξ (αρχική σημασία: από μέσα προς τα έξω)· συντάσσεται:	
Με γενική (βλ. και ποιητικό αίτιο, § 66.β) και δηλώνει:	

3. Σπάνια η σύνταξη αυτή (κυρίως στους ποιητές) δηλώνει **χρονική διάρκεια** ή **κίνηση διαμέσου** ενός τόπου:
διὰ νύκτα – διὰ πύλας – διὰ κῦμα

4. Οι εμπρόθετοι προσδιορισμοί *εἰς Ἄιδου, εἰς διδασκάλων* κτλ. (*εἰς* + γεν.) προέκυψαν από παράλειψη της αιτιατικής *οἶκον* ή *οἴκουσ*:
Εἰς διδασκάλων ἀξιούμεν φοιτᾶν.

<ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· τοπική αφετηρία (από) προέλευση (από) • Καταγωγή (από) • Χρόνο· χρονική αφετηρία (από) <p>άμεση ακολουθία (αμέσως μετά)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ύλη (από, με) • Τρόπο, μέσο (με) <ul style="list-style-type: none"> • Αιτία (από, εξαιτίας) <ul style="list-style-type: none"> • Συμφωνία (σύμφωνα με, κατά) • Διαιρεμένο όλο (από) 	<p><i>Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐξέβην ἐκ τοῦ πλοίου. Πρέσβεις πρὸς ἡμᾶς ἦλθον ἐκ Φωκέων. Ἴηρα ἠφαιστον ἐκ Διὸς ἐγέννησε.</i></p> <p><i>Τέθραμμαι ἐκ παιδὸς παρ' ὑμῖν.</i> N.E.: Κρίνει εκ των προτέρων. <i>Ἐκ τούτου διαβαίνουσι πάντες εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἐποιοῦντο διαβάσεις ἐκ τῶν φοινίκων. Ἐκ τῶν ψηφισμάτων γνώσεσθε ἃ ἐψηφίσατο ἡ βουλή περὶ αὐτῆς.</i> N.E.: Μιλᾷς εκ του ασφαλούς. <i>Ἐκ τῶν πληγῶν ἀπέθανεν ὁ ἀνὴρ.</i> N.E.: Καταδικάστηκε για φόνο εξ αμελείας. <i>Ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἀξιοῦσι. Ἵσα ἐκ τῶν κατηγορηθέντων μέμνημαι ἀπολελόγημαι.</i> N.E.: Δύο εξ αυτών βραβεύτηκαν.</p>
---	---

8. Ἐν (αρχική σημασία: μέσα σε)· συντάσσεται:

<p>Με δοτική⁵ και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· στάση (σε) <p>το μεταξύ (ανάμεσα σε) το ενώπιον (μπροστά / ενώπιον) το πλησίον (κοντά σε)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Χρόνο· χρονικό πλαίσιο/διάστημα (σε, στη διάρκεια) • Ὀργανο, μέσο ή τρόπο (με) <ul style="list-style-type: none"> • Συμφωνία (κατά, σύμφωνα με) • Αναφορά (σε) <ul style="list-style-type: none"> • Κατάσταση (σε) • Εξάρτηση (εξαρτάται από, είναι στο χέρι) 	<p><i>Ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη Μήδων πρὸς Ἀθηναίους ἐγένετο.</i> N.E.: Τα εν οίκω μη εν δήμω. <i>Οὐ γὰρ ἦν ἀσφαλῶς ἐν τοῖς δένδροις ἐστάναι. Οὐ προδώσω τὸν πατέρα κακῶς ἀκούοντα ἐν ὑμῖν. Ἦλθον εἰς Τραπεζοῦντα πόλιν Ἑλληνίδα οἰκουμένην ἐν Εὐξείνῳ Πόντῳ. (στα παράλια του Εὐξείνου Πόντου)</i></p> <p><i>Ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀποδίδονται ἀγρὸν Ἀντιφάνει. Πάντ' οἶδεν ὅσα Φιλοκλήμων ἐν τῷ βίῳ διεπράξατο.</i> N.E.: Λιποθύμησε εν πλω. <i>Τούτους δῆσας ἐν πέδαις εἰς Μακεδονίαν ἀπέπεμψεν. (αφού τους ἔδε- σε με χειροπέδες) Ἐναυμάχησαν ἐν τάξει. Οἱ στρατηγοὶ ἐβούλοντο ἐν τάχει τὴν ναυμαχίαν ποιῆσαι.</i> N.E.: Συμφωνῶ εν μέρει. <i>Ἐν τοῖς νόμοις τὰς κρίσεις ἐποίησαντο περὶ αὐτῶν. Ἡμᾶς καὶ ἐν τῷ δοῦναι καὶ ἐν τῷ λαβεῖν οἰκείους ὄντας εὐρήσετε. Ἐν τοῖς ἔργοις ὅμοιοι τοῖς ἐχθροῖς γεγόνασι. Ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ ἤγοῦντο εἶναι. Ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ δικάζειν τὰ δίκαια. Ἐστὶ μὲν γὰρ τὰ πλείω τοῖς ἀνθρώποις τοῦ βίου ἐν ταῖς ἐλπίσιν.</i></p>
---	---

5. Η σύνταξη **ἐν** + γενική προκύπτει από παράλειψη της δοτικής **οἴκῳ** ή **δόμοις**:
*Κολάζεται δὲ Σίσυφος **ἐν Ἰδαίου** πέτρῳν ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ κυλιῶν.*

9. Ἐπί (αρχική σημασία: επάνω)· συντάσσεται:

α) Με **γενική** και δηλώνει:

- Τόπο·
στάση (πάνω σε)

το πλησίον (κοντά)
το ενώπιον (μπροστά σε)
κατεύθυνση (για, προς)
τέρμα κίνησης (σε)
- Χρόνο·
χρονική διάρκεια (στα χρόνια)

- Εξουσία, επιστασία (επί, σε)

- Διανομή (σε, από)

β) Με **δοτική** και δηλώνει:

- Τόπο·
στάση (επάνω σε)

το πλησίον (κοντά σε)
ακολουθία (πίσω από)
- Χρόνο·
χρονικό σημείο (σε)
χρονική διάρκεια (κατά τη διάρκεια)
χρονική ακολουθία (ύστερα από)
- Αιτία (για, εξαιτίας)
- Επιστασία (επί, σε)
- Προσθήκη (εκτός από)
- Εξάρτηση (εξαρτάται από)
- Σκοπό (για)
- Συμφωνία, όρο, προϋπόθεση
(σύμφωνα με, με τον όρο)

γ) Με **αιτιατική** και δηλώνει:

- Τόπο·
κίνηση προς τα επάνω (επάνω σε)
κίνηση προς τόπο, απλή ή εχθρική
(προς)
τέρμα κίνησης (σε)
τοπική έκταση (σε έκταση)

Ἴκεται **ἐπὶ τῶν βωμῶν** ἐκαθέζοντο.

N.E.: Πατά **ἐπὶ πωμάτων**, προκειμένου να πετύχει αυτό που θέλει.

Ξενοφῶν κελεύει αὐτοῦ μείναι **ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ**.

Οὐ γὰρ **ἐπὶ μαρτύρων** ἀλλὰ κρυπτόμενα πράσσεται τὰ τοιαῦτα.

Ἄνεχῶρησαν **ἐπ' οἴκου**.

Οἱ πελτασταὶ ἀφίκοντο **ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου**. (στην αριστερή πτέρυγα)

Ἐπὶ τῶν καιρῶν τούτων ἐχειροτόνησαν Ἀθηναῖοι στρατηγὸν Ἴφικράτην.

Ἐπὶ Ἀλκισθέου ἄρχοντος ἀφικνεῖται ὁ Φιλῶνδας ἐκ τῆς Μακεδονίας.

N.E.: **Ἐπὶ τουρκοκρατίας** η Αθήνα ήταν μια μικρή πόλη.

Ναύαρχον **ἐπὶ τῶν νεῶν** Πολέμωνα κατέστησεν.

N.E.: Είμαι **ἐπὶ της υποδοχής**.

Καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαπτον ἢ **ἐπὶ** πενήτηντα **ἀσπίδων**.

Ἄναβας **ἐπὶ τῇ τριήρει** ἀπέπλει.

N.E.: Είναι πρωταθλητής στο άλμα **ἐπὶ κοντώ**.

Ἐστρατοπεδεύσατο **ἐπὶ τῷ Ἀπιδανῶ ποταμῷ**.

Ἐτάχθησαν μέντοι **ἐπ' αὐτοῖς** πελτοφόροι, **ἐπὶ δὲ τούτοις** οἱ πετροβόλοι.

Ἐπ' ἐξόδῳ πρὸς αὐτοὺς αἱ σπονδαὶ ἦσαν. (στο τέλος τους)

Τοῦτον εὐλόγησεν **ἐπ' αὐτοφώρῳ** ταῦτα πεπειηκότα. (πάνω στην πράξη)

Κύρος μὲν οὖν οὕτως εἶπεν· ἀνέστη δ' **ἐπ' αὐτῷ** Χρυσάντας καὶ εἶπεν.

Ἐπὶ πολλοῖς τῶν κατηγορημένων ἠγανάκτησα.

Ζητεῖ τὸν στρατηγὸν τὸν **ἐπὶ τῇ δυνάμει** τεταγμένον.

Κάρδαμον μόνον ἔχουσι **ἐπὶ τῷ σίτῳ**.

Τοὺς νόμους εἶναι χρησίμους ἢ ἀχρήστους **ἐφ' ὑμῖν** ἐστίν.

Νόμον εἰσενήνοχ' **ἐπὶ βλάβῃ** τοῦ πλήθους.

Ἔδοξεν αὐτοῖς πυθέσθαι ἀλλήλων **ἐπὶ τίσιν** ἂν τὴν εἰρήνην ποιήσαιτο. (με ποιους όρους)

N.E.: Ενήργησαν **ἐπὶ τη βάσει** των προσδοκιῶν τους.

Οὐκ ἐτόλμησαν **ἐπὶ τοὺς ἵππους** ἀναβῆναι.

Ἀγησίπολις ἐπορεύετο **ἐπὶ τὴν Ὀλυμπον**.

Ἀφίκοντο **ἐπὶ τὸ στρατόπεδον**.

Προυκαλοῦντο δὲ τῶν μακρῶν τειχῶν **ἐπὶ** δέκα **σταδίου**ς καθελεῖν ἐκατέρου.

<ul style="list-style-type: none"> • Χρόνο· χρονική διάρκεια (για) • Κατεύθυνση, απλή ή εχθρική (προς, σε, εναντίον) • Σκοπό (σε, για) • Αναφορά (σε) • Τρόπο (με) 	<p>Τὸ γὰρ Ῥήγιον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐστασίαζε. Τὴν γῆν ἐπὶ δέκα ἔτη ἐνέμοντο Θηβαῖοι.</p> <p>N.E.: Επί χρόνια βασανίζοταν ἀπὸ πονοκεφάλους. Ἦνάγκασε τὸν πληγέντα ἐπὶ τὸν ἱατρὸν ἐλθεῖν. Οὕτω τὴν δευτέραν ἐπὶ τοὺς Ἄμφισσέας στρατείαν ἐποίησαντο.</p> <p>N.E.: Κλίνατ' ἐπὶ δεξιᾷ. Τούτους ἔγραψεν ἐπαινέσαι καὶ καλέσαι ἐπὶ δεῖπνον. Αὐτὸς προπετῆς ἦν ἐπὶ τὸ πολλοὺς ἀποκτείνειν. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀνεχώρουν ἐπὶ πόδα. (με τὴν ησυχία τους)</p>
---	---

10. Κατὰ (αρχική σημασία: κάτω, προς τα κάτω)· συντάσσεται:

<p>α) Με γενικὴ⁶ και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· στάση (σε) κίνηση ἀπὸ πάνω προς τα κάτω (κάτω ἀπὸ, προς τα κάτω) • Ἐναντίωση (εναντίον) • Αναφορά (για, σχετικὰ με) • Χρόνο· χρονική διάρκεια (σε ὅλη τὴ διάρκεια) <p>β) Με αιτιατική (βλ. και β' ὄρο σύγκρισης, § 41, παρατήρηση α')</p> <p>και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· στάση (σε) κίνηση προς τα κάτω (προς τα κάτω) τοπική ἔκταση (σε ὅλη τὴν ἔκταση) κίνηση διαμέσου (διά) το ἀπέναντι (ἀπέναντι σε) το πλησίον (κοντὰ σε) τοπική ἀκολουθία (κατόπιν) • Χρόνο· χρονική διάρκεια (κατὰ τὴ διάρκεια) • Τρόπο (με) 	<p>Οὔτε τιμῆς τινος ἤξιωσε τὸν κατὰ γῆς. Πολλοὶ δὲ και κατὰ τῶν πετρῶν ῥίψαντες σφᾶς ἀπέθανον. (ἀπὸ τους βράχους κάτω) Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τῶν οἰκειῶν φαῦλα ἐργάζονται.</p> <p>N.E.: Υπέβαλε μήνυση κατ' ἀγνώστων. Πολὺς δ' ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως. Κατὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀείμνηστον καταλείψει τοῖς ἐπιγιγνο- μένοις τὴν κρίσιν.</p> <p>Κατὰ μέσον τὸν σταθμὸν τοῦτον τάφρος ἦν βαθεῖα. N.E.: Παραδίδει μαθήματα κατ' οἶκον. Πορευόμενοι κατὰ τοὺς γηλόφους ἀφίκοντο εἰς τὰς κώμας. N.E.: Πάω κατὰ το βουνό. [κίνηση προς] Κῦρος ἐπολιόρκει Μίλητον και κατὰ γῆν και κατὰ θάλατταν. Οἱ Ἕλληνες ἐψηφίσαντο κατὰ θάλατταν τὴν πορείαν ποιεῖσθαι. Μόνος τῶν κατὰ τοὺς Ἕλληνας τεταγμένων οὐκ ἔφυγον. Πέραν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ κατὰ τοὺς ἐρήμους σταθμοὺς ἦν πόλις μεγάλη. N.E.: Μένει κατὰ το Λαύριο. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι κατὰ πόδας πλέοντες ὠρμίσαντο ἐν Ἐλαιοῦντι. (ἀπὸ κοντὰ)</p> <p>Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν Ἄχαιοι τοὺς ἐποίκουσ προέδοσαν. Ἄπαντα κατὰ τὸν πόλεμον ἀπώλεσε. N.E.: Ἦταν ἡρεμος κατὰ τὴν εξέταση. Κατὰ μικρὸν πρὸς ἕκαστα τῶν εἰρημένων ἀπολογίσομαι.</p>
--	---

6. Σπανιότερα ἡ πρόθεσις **κατὰ** + γενικὴ δηλώνει ἐπίκληση και προσδιορίζει τὸ ρῆμα ὄμνυμι (ορκίζομαι):
"Ὀμνυμι **καθ' ἱερῶν**. (Ορκίζομαι στα ἱερὰ σφάγια.)

- Διανομή, μερισμό (κατά)
- Συμφωνία (κατά, σύμφωνα με)
- Αναφορά (σχετικά με)
- Αιτία (εξαιτίας)
- Σκοπό (για)
- Ποσό κατά προσέγγιση (περίπου)

Τορώνην προσβαλὼν εἶλε **κατὰ κράτος**. (με έφοδο)

N.E.: Συναντηθήκαμε **κατὰ τύχη**.

Οἱ δὲ παρήλαυνον τεταγμένοι **κατὰ ἴλας** καὶ **κατὰ τάξεις**.

N.E.: Χωρίστηκαν **κατὰ ομάδες**.

Κατὰ τὸ μέγεθος τῆς αὐτοῦ δόξης λόγον παρέχει.

Ὅμωμόκατε **κατὰ τοὺς νόμους** ψηφιεῖσθαι.

N.E.: Ψηφίζει **κατὰ συνείδηση**.

Κατὰ ταῦτα οὐκ ἦν ἀμφισβήτησις.

N.E.: Ας εξετάσουμε τα **καθ' ημάς**.

Ταῦτα δ' ἐπειθοντο **κατὰ μῆνιν** Ἀπόλλωνος αὐτοῖς συμβεβηκέναι.
(εξαιτίας της οργής)

Κατὰ θεάν εἰς ἴλιον ἀφικόμην τῆς τε γῆς καὶ θαλάττης.

Ἐν τῇ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ ἀπέθανον τῶν βαρβάρων **κατὰ** ἑξακιχιλίους
καὶ τετρακοσίους **ἄνδρας**.

N.E.: **Κατὰ πόσο** εἶναι ψηλότερο;

11. **Μετὰ** (αρχική σημασία: μεταξύ, ανάμεσα)· συντάσσεται:

α) Με **γενική** και δηλώνει:

- Τόπο·
το μεταξύ (ανάμεσα σε)
- Χρόνο·
το σύγχρονο (σε καιρό)
- Τρόπο (με)
- Συμμετοχή, σύμπραξη (μαζί με)
- Συμφωνία (σύμφωνα με)
- Συνοδεία (μαζί με)

Ἔως ἦν **μετ' ἀνθρώπων**, μετὰ καλλίστης ὦν δόξης διετέλεσεν.
(ανάμεσα στους ανθρώπους / ζωντανός)

Μετ' ἀνοκωχῆς οὐ βεβαίου ἔβλαπτον ἀλλήλους. [ἀνακωχῆς]

Τάληθῆ **μετὰ παρρησίας** ἔρω πρὸς ὑμᾶς.

Τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον κεκωλύκασι **μετὰ βίας**.

N.E.: Θα ἔλθω **μετὰ χαράς**.

Ζεὺς κατὰ Τιτάνων **μετὰ τῶν τέκνων** συνεμάχησε.

Καὶ ταῦτ' ἐπράχθη **μετὰ ψηφίσματος** τοῦ δήμου.

Καὶ πάλιν ἐπὶ τῇ ἡσυχίᾳ μείζων ἀπήντα παρ' ὑμῶν **μετὰ γέλωτος**
θόρυβος.

Ἡ βαρβαρική ἀνδρεία **μετὰ θυμοῦ** ἐστίν.

N.E.: Ἦρθε **μετὰ της συζύγου** του.

β) Με **αιτιατική** και δηλώνει:

- Τόπο·
το μεταξύ (ανάμεσα σε)
- Χρόνο·
χρονική ακολουθία (ύστερα από)
- Τάξη, σειρά (ύστερα από)

Ῥέα κύμβαλον **μετὰ χειρας** ἔχει.

Λέγε δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἦν ἔπεμψε Φίλιππος **μετὰ ταῦτα**.

Περδίκκας **μετὰ** τὴν Ἀλεξάνδρου **τελευτήν** τὰς ἀρχὰς ἔνειμε.

N.E.: Κοιμάται **μετὰ το φαγητό**.

Οἱ νόμοι **μετὰ τοὺς θεοὺς** ὁμολογοῦνται σώζειν τὴν πόλιν.

N.E.: Ἦρθε πρώτος **μετὰ τον Νίκο**.

12. **Παρὰ** (αρχική σημασία: κοντά)· συντάσσεται:

α) Με **γενική** (βλ. και ποιητικό αίτιο,

§ 66.β) και δηλώνει:

- Τόπο·
απομάκρυνση (από)

Παρὰ μὲν **Κύρου** οὐδεὶς λέγεται αὐτομολῆσαι πρὸς βασιλέα,

- Προέλευση (εκ μέρους, από)

β) Με **δοτική** και δηλώνει:

- Τόπο·
το πλησίον (κοντά σε)
- Αναφορά, κρίση (κατά την κρίση)

γ) Με **αιτιατική** (βλ. και β' όρο σύγκρισης, § 41, παρατήρηση α') και δηλώνει:

- Τόπο·
το πλησίον (κοντά σε)
- Κατεύθυνση σε πρόσωπο (προς)
- Χρόνο·
χρονική διάρκεια (κατά τη διάρκεια)
- Σύγκριση (σε σύγκριση με)
- Εναντίωση (αντίθετα προς)
- Εξαίρεση, έλλειψη (παρά)
- Αιτία (εξαιτίας)

παρά δὲ βασιλέως πολλαὶ μυριάδες πρὸς Κύρον.
Ἄφικοντο **παρὰ Δαρείου** πρέσβεις.
Πολλῶν χρημάτων κρείπτων ὁ **παρὰ τοῦ πλήθους** ἔπαινος.

Ὁ δὲ κλαίων ἐκαθέζετο **παρὰ ταῖς ὄχθαις**.

N.E.: Είναι υπουργός **παρὰ τω πρωθυπουργώ**.
Δοκεῖς **παρ' ἡμῖν** οὐ βεβουλεῦσθαι καλῶς.

Καθήμενος **παρὰ τὰς ὄχθας** τοῦ ποταμοῦ ὠδύρετο.

Λύσανδρος **παρὰ τὴν Ἴωνίαν** ἐκπλεῖ.

Καὶ φεύγει Χαριδῆμος ἐς τὴν Ἀσίαν **παρὰ βασιλέα** Δαρεῖον.

Δεῖ τοῖς φίλοις **παρὰ τὰς χρείας** τὰς βοηθείας παρέχεσθαι.

Τοὺς κύκνους φασὶ **παρὰ τὸν θάνατον** ἄδειν.

Παρὰ τὰλλα **ζῶα** ὥσπερ θεοὶ ἄνθρωποι βιοτεύουσι.

Οἱ Θηβαῖοι τὰς πόλεις **παρὰ τοὺς ὄρκους** κατελήφασιν.

N.E.: Πῆγε **παρὰ τὴ θέλησή του**.

Παρὰ τρεῖς ἀφεῖσαν **ψήφους** τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι.

Παρ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ἄλῶναι ἡ πόλις. (παρὰ λίγο να κυριευθεῖ)

N.E.: **Παρὰ τριχά** ξέφυγε.

Οὐδὲ γὰρ Φίλιππος **παρὰ τὴν** αὐτοῦ **ῥώμην** τοσοῦτον ἐπηύξηται,
ὅσον **παρὰ τὴν** ἡμετέραν **ἀμέλειαν**.

13. **Περὶ** (αρχική σημασία: ολόγυρα)· συντάσσεται:

α) Με **γενική** και δηλώνει:

- Τόπο (γύρω από)
- Αναφορά (σχετικά με)
- Αιτία (για)
- Σκοπό (για)
- Αξία, προτίμηση

Αὐτοὺς Κορίνθιοι **περὶ** γῆς ὄρων πολέμῳ κατεῖχον.

Βούλομαι τι καὶ ἄλλο παράδειγμα **περὶ τούτων** εἰπεῖν.

N.E.: **Περὶ τίνος** πρόκειται;

Οἱ Θηβαῖοι ἔδεισαν **περὶ τῆς πόλεως**.

Καὶ ἐνταῦθα πρέσβεις ἦκον **περὶ φιλίας**.

Κἀγὼ πρόσθεν δις ἤδη ἦλθον **περὶ** πολέμου **καταλύσεως**.

Οἱ τότε δικάζοντες τὸ δίκαιον **περὶ πολλοῦ** ἐποιήσαντο. [περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τι: ενδιαφέρομαι για κάτι, εκτιμῶ πολύ κάτι]

Τὰ πλείστου ἄξια **περὶ ἐλαχίστου** ποιεῖται, τὰ δὲ φαυλότερα **περὶ πλείονος**. [περὶ ἐλαχίστου ποιοῦμαι τι: θεωρῶ κάτι ασήμαντο, ελάχιστα εκτιμῶ κάτι, περὶ πλείονος ποιοῦμαι τι: θεωρῶ κάτι σπουδαιότερο, εκτιμῶ περισσότερο]

N.E.: Τους **έχει περὶ πολλοῦ**.

β) Με **δοτική** και δηλώνει:

- Τόπο (γύρω από)
- Αιτία ή αναφορά (για)

Ὁ πλείστος δὲ φόνος **περὶ ταῖς πύλαις** αὐταῖς ξυνέβη.

Φοβηθεῖς **περὶ τῷ χωρίῳ** ἔπλει παρὰ τὴν γῆν.

<p>γ) Με αιτιατική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο (γύρω από) • Χρόνο κατά προσέγγιση (περίπου, την ώρα που) • Ποσό κατά προσέγγιση (περίπου) • Αναφορά (ως προς, σχετικά με) • Ενασχόληση (με) 	<p><i>Περὶ Θήβας ἦν τὸ στρατόπεδον.</i> <i>Ἀλέξανδρος τοὺς περὶ Ἀρέτην ἐμβαλεῖν τοῖς Σκύθαις ἐκέλευσε.</i> N.E.: Οἱ περὶ τον υπουργό συσκέπτονται. <i>Διαβέβληται ἡ πόλις περὶ τοὺς νυνὶ καιρούς.</i> <i>Καὶ οὐδ' εἰσελθεῖν ἐδύναντο, εἰ μὴ μόλις καὶ περὶ ἡλίου δυσμᾶς.</i> N.E.: Ἐφυγε περὶ τα ξημερώματα. <i>Ἐν ταῖς μάχαις ἀπέθανον περὶ πενήντα καὶ διακοσίους.</i> N.E.: Ἦταν περὶ τους τριάντα. <i>Περὶ τοὺς θεοὺς ἀσεβοῦσι.</i> <i>Καὶ Ἀγησίλαος μὲν δὴ περὶ ταῦτα ἦν.</i></p>
--	--

14. Πρὸ (αρχική σημασία: μπροστά από)· συντάσσεται:	
<p>Με γενική (βλ. και β' ὄρο σύγκρισης, § 41, παρατήρηση α') και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· το ενώπιον (μπροστά από) • Χρόνο· το προτερόχρονο (πριν) • Υπεράσπιση (υπέρ, για) • Αντιπροσώπευση (εξ ονόματος) 	<p><i>Κύων πρὸ ἐπαυλεύως τινος ἐκάθευδε.</i> (κοιμόταν) N.E.: Οἱ εχθροὶ ἦταν προ των πυλῶν. <i>Κατέφυγεν εἰς Αἴγινα μικρὸν πρὸ ἡλίου δυσμῶν.</i> N.E.: Προ ολίγου με ενημέρωσαν για την αλλαγή του προγράμματος. <i>Πρὸ τῆς πατρίδος ἐθέλουσιν ἀποθνήσκειν.</i> <i>Ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε.</i></p>

15. Πρὸς (αρχική σημασία: απέναντι, προς το μέρος)· συντάσσεται:	
<p>α) Με γενική (βλ. και ποιητικό αίτιο, § 66.β) και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· το πλησίον (προς το μέρος) • Καταγωγή (από την πλευρά) • Αναφορά (σχετικά με, ως προς) • Ωφέλεια (προς όφελος) • Επίκληση (στο όνομα, για όνομα) <p>β) Με δοτική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· το πλησίον (κοντά σε) το ενώπιον (μπροστά σε) • Ενασχόληση (με) • Προσθήκη (εκτός από) <p>γ) Με αιτιατική (βλ. και β' ὄρο σύγκρισης, § 41, παρατήρηση α') και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· στάση (προς το μέρος) 	<p><i>Χαλκὶς πρὸς τῆς Βοιωτίας κεῖται.</i> <i>Ἐλεύθερος ἦν καὶ πρὸς πατρός καὶ πρὸς μητρός.</i> <i>Εὐβουλίδης ἀνεψιὸς ἦν πρὸς πατρός Ἀγνίᾳ.</i> <i>Ὅτι δίκαιόν ἐστι καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων, τοῦτο πράξω.</i> <i>Σπονδὰς ποιησάμενος πρὸς Θηβαίων μᾶλλον ἢ πρὸς ἑαυτῶν,</i> <i>οὕτως ἀπῆλθε.</i> <i>Μηδαμῶς, πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων, θάνατον ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν κα-</i> <i>ταψηφίσθηθε.</i> N.E.: Προς Θεού, τι είναι αυτά που λες! <i>Τὸ δὲ ἄλλο στρατεῦμα πρὸς τῇ πόλει ἀπέλιπεν.</i> <i>Ἐπὲρ τοῦτων ψευδῆ διαμαρτυρίαν πρὸς τῷ ἄρχοντι ἐποιήσατο.</i> <i>Πρὸς ἄλλω μετὰ ταῦτα ἐγενόμεθα.</i> <i>Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς οὗτος ἀπαίδευτος ἀνθρωπός ἐστι.</i> πρὸς ἔω (προς την ανατολή) — πρὸς ἑσπέραν (προς τη δύση) — πρὸς</p>

<ul style="list-style-type: none"> το ενώπιον (μπροστά σε) Χρόνο κατά προσέγγιση (περίπου) Φιλική ή εχθρική διάθεση ή ενέργεια (προς, με ή εναντίον) Αναφορά (σχετικά με, ως προς) Σύγκριση (σε σύγκριση με) Σκοπό (για) Τρόπο (με) Ενασχόληση (με) 	<p>ἄρκτον (προς τον βορρά) — πρὸς μεσημβρίαν (προς τον νότο)</p> <p>N.E.: Στάσου προς την πλευρά του τοίχου.</p> <p>Τῶν ἀπόντων φίλων μένησο πρὸς τοὺς παρόντας.</p> <p>πρὸς ἑσπέραν (προς το βράδυ) — πρὸς τὴν σελήνην (με το φως της σελήνης)</p> <p>N.E.: Τα λέμε προς το βράδυ.</p> <p>Τὴν πρὸς τοῦτον φίλιαν διαφυλάττουσιν.</p> <p>Ἄντιδικος καθέστηκε πρὸς ἐμέ.</p> <p>N.E.: Αντιτίθεται προς καθετί μοντέρνο.</p> <p>Οὐ πρὸς τὰ λεγόμενα ἀπολογεῖται.</p> <p>N.E.: Το ὕψος του είναι δυσανάλογο προς την ηλικία του.</p> <p>Οὐδὲν τὰ χρήματα πρὸς τὴν εὐγένειαν.</p> <p>Πρὸς τί τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες;</p> <p>N.E.: Ὅλα τα κάνει προς ὄφελός του.</p> <p>Ζελεῖται ἔγνω πρὸς βίαν συστρατεῦσαι αὐτοὺς τοῖς βαρβάροις.</p> <p>Ἄπορία γὰρ ὕδατος ἦγε πρὸς ἀνάγκην τὰς πορείας ποιεῖσθαι. (αναγκαστικά)</p> <p>N.E.: Το έμαθα λέξη προς λέξη.</p> <p>Ἐγίνοντο πρὸς τὸ πολιορκεῖν τὴν πόλιν.</p>
---	---

16. **Σὺν / ζὺν** (αρχική σημασία: μαζί, μαζί με)· συντάσσεται:

<p>Με δοτική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> Συνοδεία (με) Συνδρομή (με τη βοήθεια) Συμφωνία (σύμφωνα με) Τρόπο (με) 	<p>Φαρνάβαζος σὺν δώδεκα τριήρεσιν ἐπὶ Χίου ἐστάλη.</p> <p>N.E.: Ἦρθε συν γυναιξί και τέκνοις.</p> <p>Σὺν τοῖς θεοῖς ἄρχεσθε παντὸς ἔργου.</p> <p>N.E.: Συν Θεώ όλα θα πάνε καλά.</p> <p>Σὺν τῷ νόμῳ ἐκέλευε τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι.</p> <p>Οἱ Μακεδόνες σὺν βοῇ ἐς τοὺς Θραῦκας ἐνέβαλον.</p>
---	--

17. **ὑπὲρ** (αρχική σημασία: υπεράνω, πάνω από)· συντάσσεται:

<p>α) Με γενική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> Τόπο· στάση (πάνω από) Υπεράσπιση (υπέρ, για) Αντιπροσώπωση (αντί για) Αιτία (εξαιτίας, για) Σκοπό (για) Αναφορά (σχετικά με) <p>β) Με αιτιατική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> Τόπο· στάση σε τόπο (πάνω από, πέρα από) Υπέρβαση μέτρου ή ορίου (πάνω από) 	<p>Ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν λόφων τῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως.</p> <p>Ἐπὲρ τῆς πόλεως μάχεσθε.</p> <p>N.E.: Ἐπεσε υπὲρ πίστεως και πατρίδος.</p> <p>Ἐγὼ ὑπὲρ σου ἀποκρινοῦμαι.</p> <p>Ἐπὲρ τῶν γεγενημένων ὠργίζετο.</p> <p>Πάντα ποιοῦσιν ὑπὲρ τοῦ μὴ διδόναι δίκην.</p> <p>Βουλεύεται ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς Φίλιππον.</p> <p>Ἐπολέμει τοῖς Θραξί τοῖς ὑπὲρ Ἑλλήσποντον οἰκοῦσι.</p> <p>Οἱ χορηγοὶ ἔστωσαν τὴν ἡλικίαν ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη.</p> <p>Ἀπέκτειναν ὑπὲρ χιλίους.</p> <p>N.E.: Είναι υπὲρ το δέον σχολαστικός.</p>
--	---

18. Ὑπό (αρχική σημασία: κάτω από)· συντάσσεται:

α) Με **γενική** (βλ. και ποιητικό αίτιο, § 66.α) και δηλώνει:

- Τόπο (κάτω από)
- Αιτία (εξαιτίας, από)
- Συνοδεία (με συνοδεία)
- Τρόπο (με)

β) Με **δοτική** και δηλώνει:

- Τόπο (κάτω από)
- Υποταγή (υπό την εξουσία)
- Επίβλεψη (υπό την επίβλεψη)

γ) Με **αιτιατική** και δηλώνει:

- Τόπο (κάτω από)
- Χρόνο·
χρονική διάρκεια (κατά τη διάρκεια)
- Υποταγή (υπό την εξουσία)

Ξίφιδια **ὑπὸ μάλης** εἶχον. (κάτω από τη μασχάλη)
Θάσος κακῶς εἶχεν **ὑπὸ τε τῶν πολέμων** καὶ **στάσεων**.
Τὰ **τείχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων**.
Ὑπὸ σπουδῆς ἐπεσκεύασαν τὰς ναῦς. (με βιασύνη)

Οἱ πολέμοι ἀντιπαρετάζαντο **ὑπὸ τῷ τείχει**.
Οὔτω καὶ νῦν ἔτι ποιοῦσι οἱ **ὑπὸ βασιλεῖ** ὄντες.
Ἐτύγγανε **ὑπὸ παιδοτρίβῃ** ἀγαθῶ πεπαιδευμένος.

Ξενοφῶν ἐν τῇ **ὑπὸ τὸ ὄρος** κώμῃ ἐσκήνου.
Ἀπῆλθον **ὑπὸ τὰ δένδρα** ἄνθρωποι ὡς ἑβδομήκοντα.
N.E.: Ἐχει 38°C **ὑπὸ σκιάν**.

Ὑπὸ νύκτα ἐπορεύοντο οἱ ὀπλίται.
Αἴγυπτος **ὑπὸ βασιλέα** ἐγένετο.
N.E.: Εἶναι **ὑπὸ τις διαταγῆς** μου.

§ 157 Οι συνηθέστερες συντάξεις και σημασίες των **καταχρηστικῶν προθέσεων** είναι οι ακόλουθες:

1. Ἄνευ· συντάσσεται:

Με **γενική** και δηλώνει:

- Εξαίρεση, χωρισμό (χωρίς)
- Προσθήκη (εκτός από)

Οὐδεις ἀποθνήσκει **ἄνευ** τῆς ὑμετέρας **ψήφου**.

N.E.: Ἐκανε ἓνα σχόλιο **ἄνευ σημασίας**.

Ὁ πόλεμος **ἄνευ τοῦ** καλῆν δόξαν **ἐνεγκεῖν** ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις διῆγεν ἡμᾶς. (εκτός του ότι ἔφερε καλή δόξα)

2. Ἄχρι / ἄχρις· συντάσσεται:

Με **γενική** και δηλώνει ὄριο τοπικό·
ἢ χρονικό (έως)

Τοὺς δὲ λοιποὺς ἐδίωξεν **ἄχρι τῆς Μαλέας**.

Ἄχρι τῆς τήμερον **ἡμέρας** οὐδὲν πράττει δυνάμεθα.

3. Ἐνεκα / ἔνεκεν· συντάσσεται:

Με **γενική** και δηλώνει:

- Αιτία (εξαιτίας)
- Σκοπὸ (για, για να)
- Αναφορά (ὅσον αφορά, ως προς)

Ἰδίας **ἐχθρας ἔνεκα** ταῦτα ποιοῦσι.

Πάντα ποιεῖ **ἔνεκα τοῦ** τὴν πατρίδ' **ἐλευθερῶσαι**.

N.E.: Βραβεύτηκε **τιμῆς ἔνεκεν**.

Φῶς εἰ μὴ εἶχομεν, ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἂν ἦμεν **ἔνεκά γε** τῶν ἡμετέρων **ὀφθαλμῶν**.

4. Μέχρι· συντάσσεται:

Με **γενική** και δηλώνει ὄριο τοπικό

Οἱ ξύμμαχοι **μέχρι τοῦ Ἴσθμοῦ** ἦλθον.

N.E.: Πήγε **μέχρι το σπῆτι**. [μέχρι + αιτ.]

ή χρονικό (έως)	<i>Οἱ Ἀθηναῖοι ἐναυμάχησαν μέχρι δείλης.</i> N.E.: Χόρευε μέχρι το ξημέρωμα . [μέχρι + αιτ.]
5. Πλήν· συντάσσεται:	
Με γενική ή ομοιόπτωτα προς προηγούμενο όρο της πρότασης και δηλώνει εξαίρεση (εκτός από)	<i>Ἄπαντες ἀπέθανον πλὴν ἑνός.</i> <i>Πάντες ἄνθρωποι ἠδέως προσδέχονται τὰς ἑορτὰς πλὴν οἱ τύραννοι.</i> N.E.: Πέτυχαν ὅλοι πλην ενός .
6. Χάριν· συντάσσεται:	
Με γενική και δηλώνει σκοπό (για, για χάρη)	<i>Καὶ ταῦτά σοι Γοργίου χάριν ἀπεκρινάμην.</i> N.E.: Ἀς παραλείψουμε τις λεπτομέρειες χάριν συντομίας .
7. Χωρίς· συντάσσεται:	
Με γενική και δηλώνει: <ul style="list-style-type: none"> • Εξαίρεση, χωρισμό (χωρίς, χωριστά από) • Προσθήκη (εκτός από) 	<i>Χωρίς δήπου σοφία ἐστὶν ἀνδρείας.</i> N.E.: Ἐμεινε χωρίς ρεύμα . [χωρίς + αιτ.] <i>Χωρίς δὲ τούτων φύλακας ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι τρέφει.</i>
8. Ὡς· συντάσσεται:	
Με αιτιατική και δηλώνει: <ul style="list-style-type: none"> • Κατεύθυνση σε πρόσωπο (προς) • Ποσό κατά προσέγγιση (περίπου): 	<i>Πορεύεται ὡς βασιλέα.</i> N.E.: Πετάχτηκε ὡς τη φίλη της. <i>Ἴππέας εἶχεν ὡς διακοσίους.</i> N.E.: Θα 'ταν ὡς χίλια άτομα .

§ 158 Τα **μόρια** είναι άκλιτες λέξεις που χρησιμοποιούνται στον λόγο με ποικίλες σημασιολογικές αποχρώσεις, προσδιορίζοντας το νόημα ενός όρου ή και όλης της πρότασης στην οποία ανήκουν. Λειτουργούν κατά περίπτωση ως σύνδεσμοι, επιρρήματα, προθέσεις και γενικά δηλώνουν *βεβαίωση, άρνηση, διαταγμό, πιθανότητα, ερώτηση, ευχή, προτροπή, επίταση* κ.ά.

N.E.: Συνήθη μόρια με ποικίλες σημασίες είναι: *ας, για, δα, δεν, θα, καν, μα, μη(ν), να, όχι, σαν, ως* κτλ.

Σημείωση: Στη λειτουργία αρκετών μορίων έχει γίνει αναφορά και σε άλλες σελίδες του Συντακτικού· βλ. ενδεικτικά τα μόρια *ἄτε (δή), οἷα (δή), οἷον (δή)* + αιτιολογική μετοχή στην § 129α, καθώς και τη λειτουργία ορισμένων μορίων ως παρατακτικών ή υποτακτικών συνδέσμων στα κεφάλαια για την παρατακτική και την υποτακτική σύνταξη αντίστοιχα. Οι σχετικές παραπομπές καταχωρίζονται στο Ευρετήριο.

§ 159 Συνήθη μόρια είναι τα ακόλουθα:

1. **ἄν**· χρησιμοποιείται ως:

α) **Δυνητικό**· συντάσσεται με:

- Οριστική ιστορικού χρόνου (βλ. δυνητική οριστική, § 98):
Ἄριστα μὲν οὖν αὐτὸς ἄν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπελογοεῖτο.
- Ευκτική κάθε χρόνου, εκτός του μέλλοντα (βλ. δυνητική ευκτική, § 106):
Καὶ τὰ μὲν ἄλλα μακρότερος ἄν εἶη λόγος περὶ τοῦ δείπνου.
- Απαρέμφατο κάθε χρόνου, εκτός του μέλλοντα (βλ. δυνητικό απαρέμφατο, § 111β):
Ἦγήσατο τάληθῆ κατειπῶν διὰ τοῦτο σωθῆναι ἄν.
- Μετοχή, εκτός της τελικής (βλ. δυνητική μετοχή, § 119γ):
Τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἄν ἔχων εἶπεῖν.

➤ Το **ἄν** με οριστική παρατακτικού ή αορίστου είναι δυνατόν να δηλώνει κάτι που γινόταν κατ' επανάληψη στο παρελθόν (βλ. επαναληπτική οριστική, § 99):

*Ἄναλαμβάνων οὖν αὐτῶν τὰ ποιήματα **δηρῶτων ἄν** αὐτοὺς τί λέγοιεν.*

β) **Αοριστολογικό**· συντάσσεται με υποτακτική και μεταφράζεται «τυχόν», «κίσως» ή μένει αμετάφραστο. Απαντά σε δευτερεύουσες πλάγιες ερωτηματικές (εισάγονται με το *ὅπως*), αναφορικές παραβολικές, αναφορικές υποθετικές, χρονικές υποθετικές και τελικές προτάσεις (βλ. §§ 178.2δ, 194.B2β, 194.A4, 188.2β και 180.2β). Στις χρονικές υποθετικές προτάσεις που εισάγονται με τους χρονικούς υποθετικούς συνδέσμους *ὅταν, ὁπότεν, ἐπὶ* και *ἐπειδὴν* το **ἄν** είναι ενωμένο σε μία λέξη με τους χρονικούς συνδέσμους *ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ, ἐπειδὴ*:

Τοῦτ' ἐξήτασεν, ὅπως ἄν ἢ πρᾶξις γένηται. [πλάγια ερωτηματική]

Μηδένα φίλον ποιοῦ, πρὶν ἄν ἐξετάσης πῶς κέχρηται τοῖς πρότερον φίλοις. [χρονική υποθετική]

Τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν, ὅταν τὰς λύπας τὰς ἐκ τῆς ἀρρωστίας ἀναμνησθῶμεν. [χρονική υποθετική]

γ) **Υποθετικό**· συντάσσεται με υποτακτική και εισάγει δευτερεύουσες υποθετικές προτάσεις, οι οποίες μαζί με την απόδοση σχηματίζουν υποθετικό λόγο που δηλώνει το προσδοκώμενο (βλ. § 184γ) ή την αόριστη επανάληψη στο παρόν και στο μέλλον (βλ. § 184δ):

Μή μοι ἄχθεσθε, ἄν ὑμᾶς πολλάκις ταῦτὰ διδάξω. [προσδοκώμενο]

*Ἄξιῶ δ' ὑμᾶς, ἄν μετὰ παρηρησίας **ποιῶμαι** τοὺς λόγους, ὑπομένειν.* [αόριστη επανάληψη στο παρόν – μέλλον]

δ) **Ερωτηματικό**: εισάγει δευτερεύουσες πλάγιες ερωτηματικές προτάσεις ολικής άγνοιας οι οποίες εκφέρονται με υποτακτική (βλ. και § 178.1α):

Σκέψασθε ἂν ἄρεσκη τὸ λεχθέν.

2. **ἄρα**: εκτός από τη λειτουργία του ως παρατακτικού συμπερασματικού συνδέσμου (βλ. § 170.1), απαντά και ως:

α) **Βεβαιωτικό μόριο** με τη σημασία του «πράγματι», «βέβαια». Αντίθετα, εκφράζει αμφισβήτηση σε δευτερεύουσες ειδικές προτάσεις που εισάγονται με τον ειδικό σύνδεσμο *ὥς* και μεταφράζεται «τάχα», «δήθεν»:

Καὶ ἐνενόησα τότε ἄρα καταγέλαστος ὦν. (πράγματι)

Οὐδεις ὑμῖν ἐγκαλεῖ ὥς ἄρα παρέβητέ τι τῶν κοινῆ ὁμολογηθέντων. (ὅτι τάχα)

β) **Πιθανολογικό μόριο** με τη σημασία του «ίσως» σε δευτερεύουσες υποθετικές προτάσεις που δηλώνουν κάτι σχετικά απίθανο:

Ἦν δέ τι ἄρα προσδέωμαι, ὁ πάππος με ἐπιδιδάξει.

3. **ἄρα**: εισάγει ευθείες ερωτηματικές προτάσεις και μεταφράζεται «άραγε», «μήπως». Απαντά συνήθως στις εκφράσεις **ἄρά γε** και **ἄρ' οὖν**:

Ἄρά γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε;

Ἄρ' οὖν οὐ καὶ τὸ λέγειν μία τις τῶν πράξεων ἐστίν;

4. **γάρ**: εκτός από τη λειτουργία του ως παρατακτικού αιτιολογικού συνδέσμου (βλ. § 169), χρησιμοποιείται και με την αρχική σημασία του, αυτή του «βέβαια», «πράγματι», και απαντά μαζί με τον *ἀλλά*: **ἀλλὰ γάρ** (αλλά βέβαια, πράγματι). Σε ζωηρό διάλογο έχει τη σημασία του «βέβαια», «αλήθεια», «αναμφίβολα»:

Ἄλλὰ γάρ οὔτε ὑμεῖς τούτῳ τὴν αὐτὴν ἔχετε γνώμην, οὔθ' οὗτος ὑμῖν.

— *Ἄλλὰ μὴν καὶ τοῦτο γ' ἐφάνη.* — *Ἐφάνη γάρ.*

5. **γέ**: είναι εγκλιτικό μόριο που απαντά συχνά στην Α.Ε. Χρησιμοποιείται ως:

α) **Βεβαιωτικό μόριο** με τη σημασία του «βέβαια». Απαντά και ενωμένο σε μία λέξη με τις προσωπικές αντωνυμίες α' και β' προσώπου (*ἔγωγε, ἐμοῦγε, ἔμοιγε, σύγε* κτλ.):

Φασὶ δὲ τὸ γε ἀποκτείνειν μέγα κακούργημα εἶναι.

Περὶ τούτων ἔγωγε τὰς κατηγορίας ποιήσομαι.

β) **Επιτακτικό μόριο** με τη σημασία του «μάλιστα», κυρίως σε διαλόγους. Ενδέχεται το **γέ** να έχει και τη σημασία του «τουλάχιστον»:

— *Αὐτὸ νῦν ἀκούοντες πραῦνονται;* — *Καὶ πολὺ γε.* (Και πολύ μάλιστα.)

Οἴμαι τινὰς ὑμῶν ἑωρακεῖναι ἃ λέγω, εἰ δὲ μή, ἀλλ' ἀκηκοῖναι γε. (τουλάχιστον)

6. **δεῦρο**: λειτουργεί ως **προτρεπτικό μόριο** με τη σημασία του «εμπρός λοιπόν» και συντάσσεται με προστακτική (βλ. και τη λειτουργία του *δεῦρο* ως τοπικού επιρρήματος, § 148β):

Καί μοι δεῦρο, ὦ Μέλητε, εἰπέ.

7. **δή**: εκτός από τη λειτουργία του ως παρατακτικού συμπερασματικού συνδέσμου (βλ. § 170.2), απαντά και ως:

α) **Βεβαιωτικό μόριο** με τη σημασία του «πράγματι», «βέβαια»:

Ἀλέξανδρος τὴν στρατιὰν ἐς Ἄορνόν τε ἦγε καὶ Βάκτρα, αἱ δὴ μέγισταί εἰσι πόλεις ἐν τῇ Βακτριῶν χώρῃ.

- β) **Επιτατικό μόριο** με τη σημασία του «μάλιστα», ειδικά στη φράση **καὶ δὴ** (και μάλιστα):
Καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς εἰς Πύλας στρατείας εἶπον.
- γ) **Προτρεπτικό μόριο** με προστακτική ή με βουλευτική υποτακτική· δηλώνει έντονη προτροπή και μεταφράζεται με το «εμπρός λοιπόν». Απαντά και μαζί με τις προστακτικές **ἄγε, ἔα, ἴθι, φέρε**, που χρησιμοποιούνται επιρρηματικώς και δηλώνουν προτροπή:
Λέγε δὴ, τί φῆς εἶναι τὸ ὄσιον καὶ τί τὸ ἀνόσιον;
Χωρῶμεν δὴ πάντες. (Εμπρός λοιπόν, ας φύγουμε όλοι.)
Φέρε δὴ πρὸς θεῶν κάκεῖνο σκέψασθε.
- δ) **Χρονικό μόριο** με τη σημασία του «ἤδη», «έως τώρα»:
Πολλάκις δὴ αὐτὸ πέπονθα. (πολλές φορές έως τώρα)
8. **δῆτα, δήπου**· το **δῆτα** χρησιμοποιείται με τη σημασία του «βέβαια», «αναμφίβολα», είναι ισχυρότερο από το **δὴ** και, όταν απαντά σε ερωτήσεις [**τί δῆτα**; (τι λοιπόν;)], εκφράζει ανυπομονησία του ερωτώντος. Το **δήπου**, αντίθετα, είναι ασθενέστερο και ενίοτε χρησιμοποιείται με την πιθανολογική χροιά του «ίσως», «αν δεν απατώμαι»:
Καὶ δῆτα καὶ τεθαύμακα τὴν ἀναισχυντίαν τὴν τούτου.
Τί δῆτα οἴομεθα;
Ἴστε γὰρ δήπου τοῦτο. (αν δεν απατώμαι)
9. **εἰεν**· σημαίνει «πολύ καλά», «έχει καλώς»:
Τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου· εἰεν.
— Ἄληθέστατα λέγεις. — **Εἰεν.**
10. **ἔτι**· σε καταφατικές προτάσεις σημαίνει «ακόμη», ενώ σε αρνητικές έχει τη σημασία του «πλέον», «πια».
Αντίστοιχα το **οὐκέτι** σημαίνει «όχι πλέον»:
Καὶ ἔτι καὶ νῦν τοῦθ' οὕτως ἔχει.
Ἐδίδου δ' οὐδεὶς ἔτι οὐδέν.
Νῦν οὐκέτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεται.
11. **ἦ**· χρησιμοποιείται με σημασία:
- α) **Βεβαιωτική**· μεταφράζεται «βέβαια», «πράγματι» και απαντά συνήθως με άλλα μόρια: **ἦ ἄρα, ἦ δὴ (που), ἦ μὴν, ἦ ποῦ γε**. Στην περίπτωση μάλιστα που στην πρόταση εκφράζεται υπόσχεση ή όρκος, απαντά το **ἦ μὴν** με ισχυρή επιβεβαιωτική σημασία:
Ἦ καὶ ὁμολογοῦσιν ἀδικεῖν;
Καὶ πάντας ὑμῖν ὄμνυμι τοὺς θεοὺς ἦ μὴν ἐρεῖν τάληθῆ.
- β) **Ερωτηματική**· εισάγει ευθείες ερωτηματικές προτάσεις με τη σημασία του «αλήθεια» ή του «έτσι δεν είναι;» και απαντά συνήθως με άλλα μόρια, όπως **ἦ γάρ, ἦ καί, ἦ που**:
— *Μανίαν γάρ τινα ἐφήσαμεν εἶναι τὸν ἔρωτα. Ἦ γάρ;* — *Ναί.*
Ἦ Σώκρατες, ἦ καὶ ταῦτα ὠμολόγητο ἡμῖν τε καὶ σοί;
12. **μά, νή**· είναι ισχυρά **βεβαιωτικά μόρια**, τα οποία λόγω της χρήσης τους σε όρκους ονομάζονται **ομοτικά**. Χρησιμοποιούνται ως καταχρηστικές προθέσεις που συντάσσονται με αιτιατική και σχηματίζουν εμπρόθετους προσδιορισμούς που δηλώνουν επίκληση (βλ. και § 37α):
Οὐ γὰρ δὴ μὰ τὸν Ἡρακλέα τοῦτό γε ὑμῶν οὐδεὶς φοβήσεται.

*Ναὶ μὰ τὸν Δία, ἀληθῆ λέγεις.
Νῆ τὸν Ποσειδῶ καλῶς ἄρα τὴν πόλιν οἰκῆσομεν.*

13. **μή**· αρνητικό μόριο (βλ. § 160.2).
14. **μήν**· χρησιμοποιείται ως ισχυρό **βεβαιωτικό μόριο** με τη σημασία του «αλήθεια», «βέβαια», η οποία είναι και η αρχική σημασία του (βλ. την αντιθετική σημασία του στην § 168). Επίσης συνάπτεται και με άλλες λέξεις:
Καὶ μὴν καὶ τῶν Ἡρακλέους παίδων σωτῆρες ὠνομάσθησαν.
15. **ναί**· μόριο **καταφατικό-βεβαιωτικό**:
— Πάντα δὲ τὰ μέρη ὑπὸ τοῦ ὄλου περιέχεται; — **Ναί.**
Ἄλλὰ **ναί** μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, καλῶς λέγεις.
16. **οὐ**· αρνητικό μόριο (βλ. § 160.1).
17. **οὐν**· εκτός από τη λειτουργία του ως παρατακτικού συμπερασματικού συνδέσμου (βλ. § 170.2), απαντά και ως **βεβαιωτικό μόριο** και μεταφράζεται «πράγματι», «βέβαια». Με την ίδια σημασία απαντά και στην έκφραση **μὲν οὐν**:
*Συνέφασαν οὐν καὶ οἱ ἄλλοι ταῦτα ταῦτα τῷ Χαιρεφῶντι.
Ἔγωγε ἠγοῦμαι μὲν οὐν, ἔφη.*
18. **περ**· εγκλιτικό **βεβαιωτικό μόριο** που απαντά συνηθέστερα ενωμένο με αναφορικές αντωνυμίες και επιρρήματα ή άλλα μόρια, επιτείνοντας τη σημασία τους. Μεταφράζεται «ακριβώς», «μάλιστα»:
*Πάντα λέγεις οἷά περ ἂν γένοιτο.
Ἀγησίλαος ἐστρατοπεδεύσατο ἔνθαπερ τοὺς πολεμίους εἶδε παρατεταγμένους.*
19. **ποτέ**· εγκλιτικό μόριο που χρησιμοποιείται:
α) Ως **χρονικό επίρρημα** και μεταφράζεται «κάποτε»:
Ταύτην ποτέ τὴν χώραν κατώκησαν Κιρραῖοι.
β) Σε **ερωτηματικές προτάσεις** με τη σημασία του «άραγε», «τάχα», «τέλος πάντων»:
Φέρε δὴ, ἴδωμεν τί ποτε καὶ λέγομεν περὶ τῆς ῥητορικῆς.
20. **πῶ**· εγκλιτικό μόριο που χρησιμοποιείται σε αρνητικές προτάσεις με τη σημασία του «ακόμη», «έως τώρα». Συχνά απαντά σε σύνθεση με άλλα μόρια, όπως συμβαίνει στις λέξεις **μήπω**, **οὔπω** (όχι ακόμη), **πῶποτε** (ποτέ έως τώρα) κ.ά.:
*Οὐ γάρ πω οὔτοι ἱκανοὶ εἰσιν ἀγωνισταί. (ακόμη)
Οὐδεὶς μέ πω ἠρώτηκεν καινὸν οὐδέν. (έως τώρα)
Ὅ μὲν οὐν Ἀγησίλαος ἐκ τῆς ἀσθενείας οὔπω ἴσχυεν. (δεν ήταν ακόμη πλήρης δυνάμεων)*
21. **τάχα**· δηλώνει πιθανότητα και μεταφράζεται «ίσως». Επίσης λειτουργεί και ως επίρρημα με τη σημασία του «γρήγορα», όπως το επίρρημα **ταχέως**:
*Τάχα δ' ἂν τινες, ὦ ἄριστε, καὶ τούτων ἀγνοοῖεν. (ίσως)
Νομοθέται γὰρ γιγνόμεθα ἀλλ' οὐκ ἐσμέν πω, τάχα δὲ ἴσως ἂν γενοίμεθα. (γρήγορα)*

22. **τοί**: εγκλιτικό **βεβαιωτικό μόριο** που τίθεται κατά κανόνα κοντά σε άλλα μόρια, όπως το γέ, ή κοντά σε υποθετικούς και αιτιολογικούς συνδέσμους. Μεταφράζεται «βεβαιο», «αναμφίβολα». Απαντά και σε σύνθεση με άλλες λέξεις: **τοίνυν, μέντοι, καίτοι, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν** (βλ. §§ 170.3, 168.5 και 170.4):

Ἐαυτοῦ τοί κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ.

Ἄλλ' ἢ γέ τοί σοφία, ὦ Σώκρατες, ἀναμφισβητήτως ἀγαθόν ἐστι.

Ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες· ἐπεὶ τοί και ὀρθῶς αὐτὸ ὁ θεὸς εἶπεν.

Καὶ γάρ τοί πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας φιλοσοφεῖν.

23. **ὡς**: οι χρήσεις του μορίου **ὡς** στον αρχαίο ελληνικό λόγο είναι ποικίλες:

- α) Εισάγει ως **υποτακτικός σύνδεσμος** δευτερεύουσες προτάσεις (ειδικές, πλάγιες ερωτηματικές, αιτιολογικές, χρονικές, τελικές, συμπερασματικές, αναφορικές παραβολικές· βλ. τις οικείες παραγράφους και τον πίνακα 16):

Λέγει γὰρ ὡς οὐδὲν ἐστὶν ἀδικώτερον φήμης. [ειδική]

Καὶ τότε μὲν ἐδείπνησαν ὡς ἐδύναντο. [αναφορική παραβολική]

- β) Τίθεται στην αρχή κύριων προτάσεων κρίσης, ως **αιτιολογικός παρατακτικός σύνδεσμος** (βλ. και § 179.1, παρατήρηση α'), ή επιφωνηματικών προτάσεων, ως **εμφαντικό επιφώνημα**:

Δέομαι οὖν σου παραμεῖναι ἡμῖν ὡς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐνὸς ἡδίου ἀκούσαιμι ἢ σοῦ τε καὶ Πρωταγόρου διαλεγομένων. (διότι εγώ)

Ὡς ὑπερδέδοικά σου. (Πόσο πολύ φοβάμαι για σένα!)

- γ) Συνάπτεται με:

- Αιτιολογική ή τελική μετοχή (βλ. και § 129β και § 130):

Ἐτεροι δ' αἰτοῦσι δωρεὰς ὡς σωτήρες τῆς πόλεως ὄντες. [αιτιολογική]

Ἴπποκράτης ἐκ τῆς πόλεως ἐξήγαγε τοὺς στρατιώτας, ὡς μαχομένους. [τελική]

- Απόλυτο απαρέμφατο (βλ. και § 116.9):

Τοιαῦτ' ἦν ἃ ἔλεγε παρόντων τῶν πρέσβων ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος.

- Κατηγορούμενο του αντικειμένου:

Ἐμὲ δ' οὐχ ὡς πρεσβευτὴν κρίνουσιν, ἀλλ' ὡς ἐγγυητὴν Φιλίππου καὶ τῆς εἰρήνης.

- Προσδιορισμό του σκοπού:

Ἐπὶ τῷ λιμένι παρετάξαντο ὡς εἰς ναυμαχίαν.

- Αριθμητικό ή αιτιατική προσώπου ως **καταχρηστική πρόθεση**, σχηματίζοντας εμπρόθετο προσδιορισμό που δηλώνει ποσό κατά προσέγγιση ή κατεύθυνση σε πρόσωπο αντίστοιχα (βλ. και § 157.8):

Ἀσπίδας ἔλαβον ὡς διακοσίας. (περίπου διακόσιες)

Γράμματα ἔπεμψε ὡς Ἀλέξανδρον. (προς τον Αλέξανδρο)

- Επίθετο ή επίρρημα θετικού ή υπερθετικού βαθμού ως **επιτακτικό μόριο** με τη σημασία του «όσο γίνεται», «όσο το δυνατόν» (βλ. και § 39.1):

Σκέψασθε δὴ ὡς καλῶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

Καὶ στρατεύονται δὲ πάντες, ἵνα ὁ βίος αὐτοῖς ὡς βέλτιστος ᾗ.

Ὡρα δὲ βουλευέσθαι ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιούμεθα.

- δ) Τονισμένο (**ὡς**) αποτελεί **δεικτικό επίρρημα** και μεταφράζεται «έτσι»:

Ὡσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμματεῖον διδάσασιν καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, ὡς δὲ καὶ ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα κατὰ τοῦτους ἀναγκάζει καὶ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι. (Ὅπως ακριβῶς... έτσι και...)

Τα αρνητικά ή αποφατικά μόρια

§ 160 Τα αρνητικά μόρια της Α.Ε. είναι δύο, το **οὐ** και το **μή**, και αντιστοιχούν προς τα *den* και *min* της Ν.Ε.

1. Το αρνητικό μόριο **οὐ** χρησιμοποιείται όταν ο ομιλητής αρνείται ένα γεγονός ή έναν ισχυρισμό. Άρνηση **οὐ** παίρνουν:

α) Οι κύριες προτάσεις κρίσης:

Φωκεῖς οὐ παραδεδώκασιν αὐτῷ τὰ χωρία.

Οὐκ ἄξιον ἦν θαυμάζειν αὐτοῦ.

— *Τὰ τοιαῦτα πάντα ἀθάνατά ἐστιν ἢ οὐ;* — *Ναί.*

β) Οι δευτερεύουσες προτάσεις κρίσης, δηλαδή οι ειδικές, οι πλάγιες ερωτηματικές (εκτός από αυτές που εκφέρονται με απορηματική υποτακτική), οι ενδοιαστικές, οι αιτιολογικές (εκτός από αυτές που δηλώνουν υποθετική αιτιολογία και εισάγονται με το *εἰ*), οι συμπερασματικές (εκτός από αυτές που εκφέρονται με απαρέμφατο), οι χρονικές που προσδιορίζουν χρονικά κάτι πραγματικό και οι αναφορικές που δηλώνουν κρίση (βλ. σχετικά το κεφ. για την υποτακτική σύνδεση):

Ἄπετόλμα δὲ λέγειν ὡς οὐ κινηθήσεται ἐκ Μακεδονίας. [ειδική]

Λάρισαν τὴν Αἴγυπτιαν καλουμένην, ἐπεὶ οὐκ ἐπέιθετο, ἐπολιόρκει. [αιτιολογική]

Συνείθισθε ἤδη τὰ δικάγματα τὰ τούτου ἀκούειν, ὥστε οὐ θαυμάζετε. [συμπερασματική]

γ) Το ειδικό απαρέμφατο (βλ. και § 115α):

Ἐγὼ δὲ φημι ταῦτα μὲν οὐ λέγειν αὐτόν.

δ) Η επιθετική μετοχή (βλ. και § 121), η κατηγορηματική, η χρονική (εν μέρει), η αιτιολογική, η εναντιωματική, η παραχωρητική και η τροπική (βλ. και §§ 124, 128-129, 132-134):

Νῦν δὲ φανεροὶ γεγονόασιν οὐ τοῦτο διαπράξασθαι βουληθέντες. [κατηγορηματική]

Περινθίους οὐ βουλομένους ὑπηκόους εἶναι Δαρείου κατεστρέψαντο. [αιτιολογική]

2. Το αρνητικό μόριο **μή** χρησιμοποιείται όταν ο ομιλητής απαγορεύει ή αποκρούει την πραγματοποίηση μιας επιθυμίας. Άρνηση **μή** δέχονται:

α) Οι κύριες προτάσεις επιθυμίας:

Μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες.

— *Φῶμεν ἢ μή φῶμεν αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν παθημάτων εἶναι;* — *Φῶμεν μὲν οὖν.*

β) Οι δευτερεύουσες προτάσεις επιθυμίας, δηλαδή οι πλάγιες ερωτηματικές που εκφέρονται με απορηματική υποτακτική, οι τελικές, οι συμπερασματικές απαρεμφατικές, οι εναντιωματικές, οι παραχωρητικές, οι αναφορικές που δηλώνουν επιθυμία, οι υποθετικές, οι αιτιολογικές υποθετικής αιτιολογίας (εισάγονται με το *εἰ*), οι χρονικές υποθετικές και οι αναφορικές υποθετικές (βλ. το κεφ. για την υποτακτική σύνδεση):

Λέγε οὖν ἡμῖν τί ἐστιν, ἵνα μή ἡμεῖς περὶ σοῦ αὐτοσχεδιάζωμεν. [τελική]

Ὅ καθαρίζειν μαθῶν, καὶ ἐὰν μή καθαρίζῃ, καθαριστὴς ἐστί. [παραχωρητική]

Ἐὰν μή τὰ πρὸ τούτων ἀκούσητε, οὐδ' ἐκείνοις ὁμοίως παρακολουθήσετε. [υποθετική]

γ) Το τελικό απαρέμφατο (βλ. και § 115β) και το έναρθρο απαρέμφατο (βλ. και § 113):

Τοῦτον κελεύει μή μετέχειν τῶν τῆς πόλεως κοινῶν.

Τὸ μή καλῶς λέγειν κακὸν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς.

δ) Η **τελική μετοχή**, η **υποθετική μετοχή**, καθώς και όποια άλλη περιέχει υπόθεση¹:
Οὐ γὰρ ἔστιν ἄρχειν μὴ δίδόντα μισθόν. (Δεν είναι δυνατόν να... αν δεν...) [υποθετική]

Γενική παρατήρηση

Στη χρήση των αρνητικών μορίων στην Α.Ε. παρατηρείται **πλεονασμός** ύστερα από ρήματα όπως *ἀμφισβητῶ*, *ἀντιλέγω*, *ἀρνοῦμαι*, *ἀπαγορεύω*, *ἀπιστῶ* κ.τ.ό. Πρόκειται για ρήματα που εμπεριέχουν άρνηση και ως εκ τούτου η άρνηση των απαρεμφάτων που εξαρτώνται από αυτά πλεονάζει και δεν αποδίδεται στη μετάφραση. Όταν μάλιστα τα ρήματα αυτά βρίσκονται σε πρόταση αρνητική, το εξαρτώμενο απαρέμφατο μπορεί να πάρει ως άρνηση και τα δύο μόρια, **οὐ** και **μὴ**. Τότε πλεονάζει το ένα ή και τα δύο, όπως φαίνεται και στη μετάφραση²:

Τούτους ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν. (Τους απαγορεύει να αγορεύουν στην εκκλησία του δήμου.)

Καὶ οὐδείς πώποτ' ἀντεῖπεν μὴ οὐ καλῶς ἔχειν αὐτούς. (Και κανείς δεν έχει πει μέχρι τώρα ότι αυτοί δεν είναι καλοί.)

ἜΩ Ἰππία, ἐγὼ τοι οὐκ ἀμφισβητῶ μὴ οὐχὶ σὲ εἶναι σοφώτερον ἢ ἐμέ. (Εγώ, Ιππία, δεν αμφισβητῶ βέβαια ότι εσὺ εἶσαι σοφότερος από εμένα.)

ΠΙΝΑΚΑΣ 10. ΤΑ ΜΟΡΙΑ

ΒΕΒΑΙΩΤΙΚΑ-ΚΑΤΑΦΑΤΙΚΑ	ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΑ	ΠΙΘΑΝΟΛΟΓΙΚΑ-ΛΟΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΑ
<i>ναί, ἄρα, γάρ, γέ, δὴ, ἦ, μὴν, οὖν, τοί</i> (βέβαια, πράγματι, αλήθεια), <i>μά, νή</i> (μα· σε όρκους), <i>ἔτι, πῶ</i> (ακόμη, πλέον, έως τώρα), <i>οὕτω</i> (ακόμη), <i>οὐκέτι</i> (όχι πλέον), <i>πώποτε</i> (ποτέ έως τώρα), <i>εἶεν</i> (πολύ καλά, ας είναι), <i>πέρ</i> (ακριβώς)	<i>δεῦρο, δὴ, ἄγε δὴ, ἔα δὴ, ἴθι δὴ, φέρε δὴ</i> (εμπρός λοιπόν)	<i>ἄν</i> (τυχόν, ίσως), <i>ἄρα</i> (ίσως), <i>ποτέ</i> (άραγε, τάχα), <i>τάχα, ὡς</i> (περίπου)
ΕΠΙΤΑΤΙΚΑ	ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ	ΑΡΝΗΤΙΚΑ
<i>γέ, δὴ</i> (μάλιστα), <i>καὶ δὴ, ὡς</i> (όσο το δυνατόν)	<i>ἄρα</i> (άραγε), <i>ἦ</i> (αλήθεια), <i>ἄν</i>	<i>οὐ, μὴ</i>

- Τέτοιες μετοχές είναι η **χρονική υποθετική** και η **αναφορική υποθετική** (βλ. και § 128, υποσημ. 6 και § 121, υποσημ. 3):
Οἱ μὴ βουλόμενοι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι ὑφ' ὑμῶν κακῶς πείσονται. (Όσοι τυχόν δε θέλουν να... θα τιμωρηθούν.) [αναφορική υποθετική]
- Ενδέχεται επίσης να υπάρχουν σε μια πρόταση δύο αρνήσεις (συσσώρευση αρνήσεων)· στην περίπτωση αυτή:
 - Όταν η δεύτερη άρνηση είναι απλή, *οὐ* ή *μὴ*, οι δύο αρνήσεις ισοδυναμοῦν με έντονη κατάφαση:
Τούτων οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἄν καταφρονήσειεν. (Όλοι θα τους καταφρονούσαν.)
 - Όταν η δεύτερη άρνηση είναι σύνθετη, *οὐδέις, οὐδέ, μηδεῖς, μηδέ* κτλ., ενισχύει την πρώτη και το όλο νόημα είναι έντονα αποφατικό:
Μὴ θῆσθε νόμον μηδένα. (Να μη θεσπίσετε κανέναν νόμο.)

